

சிவமயம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

சரித்திரம்.

6455

MAHAMANIPADHYAYAR
DR. N. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41
கோயமுத்தூர்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம - ன - ன - னு ச. திருச்சிற்றம்பலம்பின்னாயவர்கள்

மாண்புமிகர்

வீர கனகசபாபதிமுதலியாரால்

இயற்றப்பட்டு.

சென்னை :

வேதா ஜூபிலி அச்சியத்திரகாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

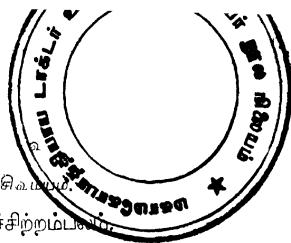
Gr
G. 23, 12: w
ca

முகவுரை.

சைவசமயாசாரியர்களாகிய நால்வருள் ஒருவர்
நாவுக்கரசர் என்பவா. அவா நிறக்கையும ரெயல்
யுமபற்றி யறிதல சைவாகளான நமமவாகடகேல
ம் இனறியமையாததென்பது யாவாகருநதெரிந
த. அவர் சரித்திரமானது ஸ்ரீ சேக்கிழார்கவாமி
ரல் பெரியபுராணத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருந
றது. ஆனால் அது தமிழ் இலக்கிய இலககண
யாய்ச்சியுள்ள பெரியோராகும் அறிதிற் புலப்படக
ய செய்புணடையிருநததலாற சாமானியாகட்கு
றிதில் விளங்காமையின் அபபடி விளக்கும ஒருநூல
இருத்தலவசியம. தமிழுலகத்திறகுப பெருபகாரம்
புரிந்த ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவாகள இககுறைவை
ரிவாததித்ததும் யாவரும் அறிநததே. அவா செய்த
பெரியபுராணவசனத்தில் பெரியபுராணத்தில் சொல
ப அடியாகள் சரித்திரத்தையெல்லாம் கூறவேண்டு
தின் அவர் அப்புராணத்தைவிடச சுருக்கி யியற்றி
ார். நான் இப்போது நமது திருநாவுக்கரசின் சரித
தித்தை யப்பெரியபுராணத்திலுள்ளபடி ஒவ்வொரு
தெய்யுட்களின் பொருளையுமமைத்து ஒருநூல் செய

யின் அது அச்சேக்கிழார் யெருமானுடைய பெருமையையும் அவரற ரொல்லப்பட்ட அவ்வடியாருமையையும் நன்குவிளக்குமென்று நினைத்து இச்சுத்திபததை அவ்வாறே எனக்குத் தெரிந்தவளவில் முதலானேன. ஆனால் இதில் அச்சேக்கிழார்பிரான் 'பச்சுவைநனி சொட்டச சொட்டப்பாடிய' அருளெல்லாம், வசனநடையில் எழுதுமபோது சிதைவிடுமென்றாலும், அதன பொருளமைதியேனும் சியாமல வெளிப்படும என்று நினைக்கிறேன். இது என முதனமுதற்சியானதுபற்றிக் குற்றம் குறைகள் இருக்கினும் பெரியோர் அதுபற்றி யிகழாது அவற்றை யெனக்குக் காண்பித்து எனனைத் திருத்தியுபகரிப்பார்களாக.

 வீ. கனகசபாபதி

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்

ச ரி த் தி ர ம்.

“திருநாவுக் கரசுவளா திருத்தொண்டி நெறிவாழ
வருளுனத தவமுனிவர் வாக்கீசா வாய்மைதிகழ்
பெருநாமச் சீர்பரவ லுறுகினதேன் பேருலகில
ஒருநாவுக் குரைசெய்ய வொண்ணாமை யுணராதேன் ”

ஸ்ரீசேகரபார பெரியபுராணம்.

பழமையாகிய சன்மார்க்க வொழுக்கத்தின நன்
மைசிறக்கப்பெற்ற குடிகள நிறைந்தது, மேலே சந்திர
னைத் தாங்கும்படி உயர்கின்ற அழகிய மாடங்களை
யுடையனவும், மண்ணின் றுகளையென வோதுகனில
லாதனவுமாகிய செழுமபநிகள நிலைபெற்று நிறைந்தது
வளம் பொருந்தியது திருமுனைப்பாடிநாடு என்பது.
அழகிய மணிகளையும் வாசனையுள்ள புதுமலர்களை
யும் அடித்துக்கொண்டுவரும் அளவிலலாத அலைந
ளோடுகூடிக் கரையிலுள்ள வயல்களில் நீண்டவாழ்ந்த
உழும பள்ளாசபத்தையும் அடங்கச்செய்துலவுகின
றதும், எல்லாவுலகங்களும் தன் அழகை நினைந்து
ஆதிசூர தனமையாழைத்துப் ஆகிய காவிரியாறு

றன. பாவத்திற்கே துவாகிய புறச்சமயங்கள் எல்லாம் பாழ்பட்டு நீலகண்டேசராகிய சிவபெருமானை வழிபடும் உண்மைமார்க்கமாகிய சைவரமயம் விருத்தியாகுமபடி உன்குக்குபகரித்த சைவசமயாசாரியர்களாகிய திருநாவுக்கரசுநாயனார் சுந்திரமூர்த்திநாயனார் என்ற இருவரும் பிறத்தற்கிடமா யிருந்தது இந்தத் திருமுனைப்பாடிநாடு என்றுசொன்னால் அந்நாட்டின் சிறப்பைப் பேசுநிறை நமமளவினதோ? அன்று. இத்தன்மைபதான திருநாட்டிலே உள்ள எல்லா நகரங்களும் எக்காலத்தும் நிரந்தரமான வளப்பங்களோங்கிய மேனமையை யுடையன. அந்நகரங்களிலொன்று சைவத்தை ஏழலகங்களிலும் நிலைநாட்டுந் தன்மையினாலே தெய்வமார்க்கமாகிய சிவத்துவமபெருகும் திருவாமூர் என்பது. இக்காரணத்தால் இது அவற்றுளெல்லாம் உண்மையிலேயே திரு ஆகின்ற, அதாவது இலட்சுமி அல்லது செல்வமிருந்த ஊராயிருந்தது.

அவ்வூரில் பெண்களின் இடையானது அவாக ளுடைய அழகுவாய்ந்த முலைகளைச் சுமந்து வருந்து வன; நாரமுதலிய ஆபரணங்கள் சப்தித்துக் கொண்டுள்ளன, மாடங்கள் வரிசைவரிசையாய் ஒங்கி யுயரத் திருந்தன; குற்றமற்ற தாமங்களையாவும் நிலைபெற்று வந்தன; துனமார்க்கங்கள் யாவும் அங்கிருந்து நீங்கி யிருந்தன; மேலும் அவ்வூரில் பெரியகுடிகள் நெருங்கி வசிப்பார்கள். நீலோற்பலங்கள் வயல்களிலே மலர்ந் திருக்கின்றன. மலர்களால்லங்கரித்த மல்குகளில் மணியிழைத்த ஊருரல் பலவுள்ளன; விடியற்காலத்

திலே உழவருடைய சப்தமானதுகேட்கும். ஆரணங்
கள மிகுந்துள்ள வீடுகளிலே எல்லையிலலாத பெரிய
வளங்களெல்லாம் நிறைந்துள்ளன. பூமியிலே சிறநது
விளங்கியதாகிய அந்தத் திருப்பதியிலே எல்லாவித
நன்மைகளும் நிறைந்து நன்னெறிவழுவாத மரபிலே
விதிப்படி இலவாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, குலமேம்
பாடு பொருந்திப் பெருமை வாய்ந்ததாகிய குறுக்கை
யர்குடி விளங்கியது.

அந்தக்குடியிலே மிகமேன்மைபெற்றவரும் இல்
லறத்திலே வழுவாது நடந்து விருந்தினரை எப்போ
தும் உபசரித்துத் தமது மேன்மையையுடையவரும் மேன்
மேலவளருளு சுற்றத்தாராலே சூழப்பட்ட சிறப்புடை
யவரும் எல்லாத் திசைகளிலுமபரந்த பெருமையை
யுடையவருமாகிய புகழ்நாள் எனப்பவா ஒருவரிருந்தாரா.
அந்தப் புகழ்நாள் தமக்கு உரிமையாய்க் குற்றமற்ற
நற்குடியிலேபிறந்த மாதினியார் என்னும் அம்மை
யாரை மிகமகிழ்ச்சிக்குக காரணமாக மணம்புணர்ந்
தனர். அந்த மாதினியார் வயிற்றினிடமாகச், செந்தா
மரைமலரின இதழ்களின் நடுவில பொருட்டின்மேல்
அழகுபெற வீற்றிருக்கும் இலகருமியைப் போலத்
திலகவதியார் எனனும் பெண்களநாயகமொன்று பிறந்
தது. இத்திலகவதியார் பிறந்து சிலவருஷங்களை கழிந்த
பிறகு அளவிலலாத கல்விததுறைகளெல்லாந் தழைக்
குப்படியாகவும் அரிய தவமார்ந்தங்களெல்லாம் வாழு
மபடியாகவும் உலகிற பரந்தவிருநோநீக்கும சூரியன்
போல அஞ்ஞானவிருநோப்போகலாய் தனையராகிய

மருணிக்கியார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். புசுழ்ஞ
 ருசுரூப் புத்திரராய், மாதீனியாரின திருவயிற்றினிட
 மாய் இபமருணிக்கியார் திருவவதாரஞ் செய்தபிறகு
 செய்யவேண்டிய மங்கலச் சடங்குகளையெல்லாம் மு
 றையாகச் செய்துமுடித்தார்கள். குற்றமற்ற பலசற்
 றத்தார்களெல்லாம் மிகப்பாராட்டிப் புகழும்படி மரு
 ணிக்கியார் இளங்குழந்தைப் பருவங்கடந்தது மேற்பரு
 வத்தைச் சொந்தரா. இவ்வுலகத்திற பலரும் மகிழும்
 படியாக அமருணிக்கியாருக்கு ரௌளமாகிய சுபசட
 ன்கைரெயது அதனின், மலராத பூவைப்போல கட்
 டெண்டு வருண்டு ஒன்றும அழியாமலிருக்கும் மனதைப்
 பூமலாவதைப்போல விரியச்செய்து அழிவெக்கொடுக்
 கவல்லதாகிய வித்தியாரமபரு செய்வித்தார்கள். தந
 தையாருக்கு மிக மகிழ்ச்சியுண்டாகுபடியாக, மனத்
 தை மலர்வதது அழிவைப்புகட்டும் செழுமைவாயந்த
 ராஸ்திரங்கையெல்லாம் முன்செனமத்திலேயே கற்று
 வந்தவராதலாலே அதை நிறைவிக்குமபடி மிகவிரை
 விலே அழிவு வளரும் வகை அமமைந்தராகிய மரு
 ணிக்கியாரும் பெருமானுடைய வருளினாலே, (தனக்
 கேறப்பட்ட சாபத்தை யொழித்து மீளவும் வளரும்
 தன்மைபெற்று மேன்மேல் வளானதுவந்த) பிறை
 போல வளருவாராயினார். அப்படி வளருநாளிலே
 திலகவதியாருக்குப் பனிரண்டு வயதாக, அவர்கள்
 குடிக்கொத்த குலத்தினரும், வேளாளர்களுக்கே தலை
 வாபோன்றவரும், பிரகாசம்பொருந்திய சிவந்த சடா
 யாத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்தே மெய்யன்பு
 டைய அடிமைத்திறத்தி லாசைகொண்டவரும் பொற்

கிரீடநதரித்த அரசனிடத்தே அருள்கொண்டு அவன் வீணையிலமாநது போர்த்தொழிலில் வலிமைவாய்ந்த ஆண் சிங்கத்தைப்போல வீரமுள்ளவரும் யாவரும் விரும்பிக் காணத்தகுந்த அழகுடையவருமாகிய கலிப்பகையாரென்பவர் இல்லாக்கவரிக்கு மிகையையுடையாராகிய புகழ்ஞாருடைய ஒப்புயாவில்லாத மகனாமணமபுரிய வேண்டுமென்னும் ஆசையினால் பெண்கேட்டு நிச்சயிக்குமபடி யவரிடத்தில சில பெரியோரைப் பெண்பேசவிடுததார. இலட்சுமியைப்போன்ற திலகவதியமமையை பெண்கேட்கவந்த பெரியோராகளும் தாமவந்த விஷயத்தை புகழ்ஞரிடத்துச்சொல்ல, அவர் தாம் விசாரித்தறிய வேணுவனவாகிய, அககலிப்பகையாருடைய குணம குலமுதலியவற்றையும் பேசியறிந்தகொண்டபிறகு பசிபதொடியணிந்து விளங்கியதமது பெண்ணைக் கொடுப்பதற்கு இசைந்தார.

இவ்வாறு கன்னியின் தந்தையாராகிய புகழ்ஞர் உடன்பட்ட சந்தோஷ சமாசாரத்தை கலிப்பகையாருக்கு அமமுதியோராகள் போய் அறிவித்தாராகள். நிச்சயம் பெற்றதாகிய இக்கலியானத்தை முடிப்பதற்கு முன்னமே, அவ்வரசனுக்கு வீரோதமாக வடதேசத்தார் சண்டைக்குவர கலிப்பசையார் இந்த அரசன் கீழ் உத்தியோகஞ் செய்து வந்தாராகையினால், அவர்களைச் சண்டையிட்டுச் சயிக்குமபடி அரசன் இவருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினான். அரசன் காரியமாகிய இந்தப் போரை முடிக்கும் பொருட்டு அவனிடத்தில விடைகொண்டு சென்றவராகிய கலிப்பகையார் வேண்

டிய சேனைகளையு முடன் கூட்டிக்கொண்டு போய்ச், சில நாள்களிற ஜெயித்து வருபவர், இடமுறையில் மிகச் சினக்கொண்ட அப்பகைவரோடு கைகலந்து, அவர்களை வென்று போரை முடிப்பதற்காக பல நாளாகப் போர்செய்வாராயினர்.

அவரப்படி யிருக்கு நாள்களிலே இங்குத் திருவாழ்வரில், திலகவதியாரைப் பெற்ற குறமற்ற குலத்தில விளங்கிய புகழ்ஞானவா பழமையாக இவ்வுலக வின் பும் உடம்பும் நீமேற் குமிழிபோல் நிலையற்றன வென்னும் வழக்குண்மையாலும் தாம் இவ்வுலகத்திற்கு வந்த காரியமாகிய வினைக்கழிவு முற்றிவிட இவ்வுலகை விட்டுநீங்கும் காலமும் சமீபிதது விட்டதாலும், தீயவரும் பிணியினாலே வருத்தப்பட்டு அது காரணமாக மேலுலகத்தை யடைந்தார். இவர் உயிர்நீத்தபிறகு இவரது மனைவியாராகிய மாதினியார், கணவன் பிரிந்த பின்னர், தன்சுற்றந்தையும் பிள்ளைகளையும் தூசுபோலவெண்ணி நீக்கிவிட்டு இவ்வுலகத்திலே என்றும் கணவனாரைப்பிரியாதிருந்த அச்சிறந்த தன்மையினால், என்றென்றும் பிரியாது அம்மையுலகத்திலேயும் கற்பு மார்க்கம் தவறாமலிருக்கும்படி கணவனுடன் கூடுவதற்குத் தாமுமில்வுடலை நீத்துவிட்டார். தம்மைப்பெற்ற தந்தையாரும் தாயாரும் இறந்த பிறகு திலகவதியாராகிய பெண்ணும் மருணீக்கியாரென்ற புத்திரரும் மனக் கவலையினாலே தம் சுற்றத்தவர்களோடும் பெருந்துன்பத்திலாழ்ந்தது பின் அச்சுற்றத்தவர் தேற்ற ஒருவாறு மனந்தேறி, விண்ணுலகடைந்தவர்க்குச் செய்யவேண்

டிய அந்திக்கடன்களெல்லாம் அமைவுறச் செய்து முடித்தார்கள்.

இப்படி யிங்கிருக்க அரசனுக்காகப் பகைவர் களை வெல்லும் பொருட்டுப் போசெய்யப் போயின கலிப்பகையாரானவா சண்டை மும்மரமாக நடக்கும் புத்தகளத்திலே பகைவரால் கொல்லப்பட்டு புலையு டம்பொழித்துப் புகழுடம பெய்தினர். வேந்தனிடத் தே பல நாட் சேவகத்திலிருந்த கலிப்பகையார் அவ னேவலாலே போக்குசு சென்று அங்குப் பகைவரை வென்று வீர சுவர்க்கமாள்வதற்குச் சென்று தாம அரசு சற்குச் செய்பவேண்டிய கடமையைக் கழித்து விட் டார என்ற இந்தச் செய்தியை ஊரா சொல்லச், ரெந தாமரை மலரில் வாசஞ் செய்யும இலக்குமி போன்ற திலகவதியார் கேட்டா. கேட்டவுடனே, “என் தந தையுந் தாயு மவருக்கே என்னை மணஞ் செய்து கொடுக்க இசைந்திருந்தார்கள். அந்த முறைமையி னாலே நான் அவருக்கே உரியவள். ஆதலால் யானும் இறந்து என்னுயிரை அவருயிரோடு சேர்த்துவேன் ” என்று அம்மையா துணிந்து விட உடனே அவரு டைய பாதங்களில் மருணீக்கியார் வந்து விழுந்தார். அந்த நிலையிலே யவர் மிகவும் புலம்பித் “ தாயையுந் தந்தையையும் இழந்த பின்னும நான் உம்மை வணங் கியிருக்கப் பெற்ற தன்மையினாலே யுயிர தரித்திருந் தேன்; இனி என்னைத், தனிமையாக விட்டு விட்டு நீ ளிரும் போகத் துணிவீர்களானால் நான் உமக்கு முன் னமேயே உயிரி நீத்துவிடுவேன் ” என்று சொல்லி மிகத்

துன்பத்தழுநதினார். திலகவதியார், தம்பியார் உயிர் தரித் திருக்க வேண்டுமென்று அவர் மீது வைத்த தயர்வா னது, தாம் உயிர் நீத்து உம்பருல கடைவதினினறும் தமமை விலககிவிட தாமும் உயிர் தரித்திருக்க உடன் பட்டார் ஆனால் விவாகஞ் செய்துகொள்வதற்கு மட்டும் இசையாமல், எல்லாவயிர்க்கிடத்தும கருணை பூண்டு இவ்வுலகத்தில், வீட்டிலிருந்தே தவளுசெயது கொண்டு திலகவதியார் காலங்கழித்து வந்தார்.

குற்றமற்ற தமதுமனத்தன்பம் ஒருவா றுநீங்கிய பின் மருணிக்கியாரானவா இவ்வுலகவாழ்க்கைக்குரிய உடல், மனை, பொருள் முதலிய யாவும் நிலையற்றன, வென்பதைக்கண்டு நிலைபெற்றனவாகிய தர்மங்களைச் செய்தல்வேண்டுமென்று துணிந்து, பூமியில தமபுகழ் நிலைபெற்று விலங்குமபடியாக, உயிராகள மேலும் வைத்த கருணையினால் தமது பொருளைக் கணக்கில்லா மற கொடுத்துக் குற்றமற்ற தாம் சத்திரங்களும், தண்ணீர்ப் பந்தர்களும் வைப்பா ஆயினார். பூஞ் சோலை, தந்தனவனம் இவற்றை வைத்து விருத்தி செய்தும், குளங்கள் வெட்டியும், தமபால குறைபி ரந்து வந்தவாகளுக்கெல்லாம் தமது முறை தப்பாமல் வேண்டுவனவற்றை விருப்பத்துடனே கொடுத்தும், விருந்தாளிகளை ஒம்பியும், கலவி வல்ல புலவர்களுக்கு நிதி நிரம்ப வளித்தும், இவ்வாறு இப்பூமியிலுள்ள எல்லாவகையாரும் பயன்பெறுமபடியாக ஈகையினு லே மருணிக்கியார் சிறந்து விளங்கினார். அவர் நிலை யற்ற இவ்வுலக வியல்பை யுணர்ந்து, அழியக்கூடிய

இவவுடம்பின் வாழ்க்கை மெய்யென்று நினைத்து அதிலே யலைய மாட்டேனென்று அதனை முற்றவும் துறந்தொழித்து விட்டு, சமய விசாரணை செய்து அவ்வவற்றின் மார்க்கங்களையும் உண்மையையும் நனுகறிந்திருந்தாராயினும் எமபெருமானுடைய திருவருள் இல்லையாதலால் 'கொல்லாமை மறைநதுறைபுஞ்' சமண சமயப் பிரவேசஞ் செய்வாராய்ப் பாடலிபுத்திரம் என்று சொல்லப்படுகிற ஊரையடைந்து அங்குள்ள சமணப் பள்ளி யருகே சென்றடைந்தார். வலிய சமணர்கள் இவரிடம் வந்து 'மோகூத்தை யறியும் வழி யிதுவே யாகும்' என்று உண்மைபோலத் தங்களுறுதியை யுரைத்து தங்களுடன் இவரும் வந்து சேர்வதற்கு உணர்வுண்டாகுமபடி பல போதனைகளைச் செய்தார்கள். சமணசமயம் புகுந்த இம் மருணீக்கியார் அசசமய சாத்திரங்களை யெல்லாம் கைவருமபடியாக முற்றும் பயின்று அவற்றின் அறிவிலே சிறந்து விளங்கினார். சமணர்கள் யாவரும் அவரைச் சூழ்ந்து மிக மகிழ்ந்து அவர்க்குத் தங்களெல்லாரிலும் மேலான தருமதேனார் என்னும் பட்டம் கொடுத்தார்கள். அம்மார்க்கத்தில் சிறந்திருந்த தன்மையினால், இவ்வுலகத்தில் ஞானமார்க்க மறியாத புறச்சமயிகளையும் வாதில் மிகச் சாமர்த்தியமாய் வெற்றிகொண்டு, இந்த வுலகத்திலே 'மிகப் புகழ்பெற்ற புலவராய் சமணசமயத் தலைமையூண்டு மேன்மையோடு விளங்கினார். இவ்விதமாகச் சமணசமயத்தைத் தழுவி யவரிருந்துவிட்டார்.

இங்கே மேன்மையான நவமார்க்கங்கைக்கொண்டொழுகிய திலகவதியார் தெர்ன்றுதொட்டுப் பழமை

யாகவரும் சுற்றத் தொடர்பு முற்றும் ஒழித்துவிடும் படியாக சைவசன்மார்க்கஞ் சேரப் பெருமானது திருவடிகளை யடைவாராகி, அநாதியே பந்தித்து நீங்காத வலிய பாசக்கட்டினின்றும் விடுபட எம்பெருமானிடத்துக் குறையாத அன்பு பூண்டு, எப்போதும் நீர் நிரம்பப்பெற்ற கெடில நதியின் வடகரையிலே, எல்லா வளங்களும் நீடும் பெரிய சிறப்பு வாய்ந்த திருவதிகை வீரட்டானம் என்னும் திவ்ய கேசுத்திரத்தை யடைந்தாரா. அடைந்து திருவீரட்டானத்திலே எழுந்தருளிய செம்பவளமலை போன்ற மேனியை யுடைய எம்பெருமானுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்துக் குற்றமற்ற சிவசின்னங்களாகிய விபூதிருத்திராக்கங்களையே யாபரணங்களாகப் பூண்டு மிக விருப்பத்துடன், தம்முடைய கையாலேயே திருப்பணிகள் பலவற்றையும் செய்வாராயினார். பொழுது விடிவதற்கு முன்பாகவே கோவிலுக்குத் திருவலகிட்டுப் புனிதகன்றதாகிய பசுச்சாணத்தால் திருமெழுக்குமிட்டுப் பின் நந்தனவனத்தினின்றும் பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து மாலைகளாகவுந் தொடுத்துக் கொடுத்து இவ்விதமாய்ப் பலரும் புகழ்ந்து கொண்டாடத் தக்கதாகத் திருப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்து வந்தார். தினமும் பணிகளைச் செய்து தம் வினைகள் குறையப்பெற்று வருகின்ற நாளிலே தமபியார் மீது வைத்த அன்பினாலே, அவர் பூர்வ சென்மத்திற் புரிந்த தீவினைப் பயனாகப் பரசமயஞ் சேர்ந்ததன் பொருட்டினாலாகிய கவலை மனதிலே மிக மூளப் பெருநதுன்பத்திலே யாழ்ந்தார். தூண்டப் பெற்ற தவ்விளக்கைப் போன்றவராகிய அத்

திலகவதியார் எம்பெருமானை வந்தித்தபின் 'தேவரீர்
என்னை யாண்டடிமை கொண்டவரே யாமாகில் என்
தமபியைத் தீவினை நிரம்பிய பரசமயக் குழியினின்
றும் கரையேற்றி யாண்டருளவேண்டும' என்று பல
முறையும் விண்ணப்பஞ் செய்து வருவார். தவம்
என்று பேரிட்டுப் பாயை யிடுக்கியும், தலைமயிரைப்
பறித்தும், நின்றே யுண்டும் வரும் செய்கையுடைய
துன்மாக்கமாகிய சமணில் வீழ்ந்தவனாகிய தமபியை
அங்ஙனம் வீழாம லருளவேண்டு மென்று சைவமாக
கத்தின் வழி நின்ற திலகவதியார் எம்பெருமானை வேண்
டிவர, அடியவாகளின் பவவினைகளை நீக்கும் அண்ண
லானவர் திருவுள்ளம் பற்றினார். நிலைபெற்ற தபோ
தனியாராம் திலகவதியார்க்கு, இடபாருடராகிய சிவ
பிரான் கனவிலே தோன்றி நீ உன்னுடைய மனக்கவ
லையை ஒழிப்பாயாக! உன் தம்பி முன் சென்மத்திலே
முனியாகி எம்மைநோக்கித் தவமபுரிநதுள்ளான்;
அத்தவத்திற் சிறிது தவறுண்டானமையின், அவ
னுக்கு இப்பிறப்பு நோநது அதனவழித்தாய்ப் பரச
மயப் பிரவேசமும் நோநது. இனி அவனைச் சூலை
நோய் தந்தாட்கொள்வோம்' என்றருளிச் செய்து
மறைநதருளினார். முன சென்மத்திற் செய்த நல்ல
தவத்திலே சிறிது தவறின தொண்டராகிய மருணிக்கி
யாரை ஆள்வதற்காக நெற்றிககண்ணையுடைய பெரு
மான் சூலைநோயைக் கொடுத்தருள்க், கடுமையாகிய
அக்கினிபோல வருத்தும் கொடுமையாகிய அசூலை
நோயானது அவருடைய ஸ்பிரிதரிடைப் புகுந்தது.
உய்வகையில்லாத சமண்சமயஞ் சாராத தருமசேனார்

வயிற்றிலே புகுந்த அஞ்சுலேநோயானது வடவாழ்
காக்கினியும், கொடிய விஷமும், வயிரமும் முதலிய
கொடிய வஸ்துக்களெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து வந்
தாற்போலக் குடரினுள்ளே குடைந்ததால் அவர்
மிகத் துன்பத் தாழ்ந்து நடுநடுங்கி அமண்பள்ளியறை
யிலே விழுந்தார். அந்த சமயத்திலே தாம் முன்னே
கையாண்டு பழகித் தமக்கு மிகப் பயன்பட்டுவரும்
மணி மந்திர ஒளவுதாதிகளால் அதைத் தடுக்கவும்
அது தடைபடாது மேன்மேலும் வளர்ந்து அதிகமாக
வேதனைசெய்து ஒங்கி யெழுந்தது. அதனால் அவர்
பாம்பின்விஷந் தலைக்கொண்டாற்போல மயங்கித் துன்
பப்பட்டார். தவமென்று சொல்லித் தீவினையேபெருக்
கித், தீநெய்சாரும் சமணர்கள் பலரும் அவர்நிலைமை
யையறிந்து நெருங்கி வந்து, உயிரைக் கவர்கின்ற
விஷத்தைப் போல, “நாம் முன்கண்டறியாத இக்கொ
டுஞ் சூலை நோயானது இவருக்கு வந்து விட்டதே!
இனி நாம் யாது செய்வோம்?” என்று மனநொந்தழிந்
தார்கள்.

புண்ணோடு கூடிய தலையினைபுடைய வலிய சம
ணர்கள் மனம புலாந்து செய்வதறியாது, தமது கையி
லுள்ள குண்டுகையின நீரை அபிமந்திரித்து அவ
ரைக் குடிக்கும்படி செய்தார்கள். அகனாலு மந்நோய்
தணியாதது கண்டு, மேலும் தலையினின்று கால்வரை
யும் அவரைத் தாம கையிற் கொண்ட மயிற் பீலியினால்
தடவினார்கள். ஆனால் முன்னேவிட அந்நோய் மிக
அதிகரித்ததைக் கண்டு மனநொந்தார்கள். குறை

யாத புகழையுடைய தருமசேனர்க்கு வந்த நோயா
 னது தணியாது அவ்வண்ணமே நிற்கக் கண்டு, அது
 தீராது என்னுந் தன்மையை யுணர்ந்தவர்களாய்,
 “ஐயோ! இதற்கு நாம் என்ன செய்வோம்?” என்று
 மனமழிந்து இது ‘நம்மாற் போக்குதல் அரிது’ என்று
 சொல்லிச் சமணர்கள் போய் விட்டார்கள். சமண
 குருக்கள்களு மிவ்வாறு கைவிட்டுவிட்டார்களாக
 கொடிய சூலை நோய் மேற்கிளம்பி மேலும் மேலும்
 அதிகரித்தலால் மருணீக்கியார் மிகவருநதித் தம் பூவ
 நிலைமையை யோசித்தார். தமது தமக்கையாராகிய
 திலகவதியார் உள்ளார் என்பதறிந்து அவரிடத்துத்
 தமது நிலைமையின் குறிப்பை யுணர்ந்தும்படித் தம
 சமயற்காரனை விடுத்தார். அவன் சென்று திருவதிகை
 யடைந்து, அரிய தவத்திணையுடைய திலகவதியார் பூக்
 கள் வாசம் வீசுகின்ற நந்தனவனத்தின் புறத்தே
 யணையக் கண்டு அவரை நமஸ்கரித்து ‘நான் இங்கே
 உம்முடைய தம்பியாருடைய ஏவலினாலே வந்தேன்’
 என்று சொன்னான். அதற்கு அவர் ‘ஏதாவது தீங்
 குண்டோ’ என்று கேட்க அவன் “சூலை நோயா
 னது குடரை முடக்கி உமது தம்பியாரை மிகவருந்
 தியது. அவரைக் கொன்ற பாடுமில்லை. அந்நோய்
 நீங்குவ தரிதென்று எல்லாருங் கைவிட்டுவிட்டார்
 கள். ‘இது செய்தியை என் தமக்கையா ரிடத்தே
 சென்றறிவித்து நான் பிழைக்கும் வழியைக் கேட்டுக்
 கொண்டிங்கே சாயங்காலத்திற்குள் வந்துசேர்’ என்று
 சொல்லி என்னை இங்கே யனுப்பினா” என்றான்.

இதைக்கேட்டுத் திலகவதியார் 'நான் உன்னுடன் வந்து, நன்னெறியறியாத சமணர் பள்ளியிடமாகிய அங்கே வரமாட்டேன் என்ற இசைசெய்தியை நீபோய் அவனுக்குச் சொல்' என்று சொல்ல அவனும் திரும்பிச்சென்று நிகழ்ந்ததை அவ்வாறே அவருக்குச் சொன்னான். அந்த வாரததையைக் கேட்டதும் இதற்கினி என்னசெய்வேன் என்றயாந்தார். பெருமானுடைய அருள்கூடினதினால் 'பொருந்தாத இந்த இழிசமயத்திலே நீங்காத இத்துன்பம் நீங்கும்படி, நன்னெறிசாராத திலகவதியார் பாதங்களைச் சென்றடைவேன்' என்று துணிர்தார். இவா உய்யும்படியாக இம்மனத்து துணிவானது உண்டானதினாலே நோயாற்படுத்துக் கிடந்தவாக்கு எழுந்துசெல்லும் முயற்சியுண்டாயிற்று. அமமுபற்சி யுண்டானவுடனே நோய்த்துன்பமும் மனத்தைவிட்டு ஒதுங்கினின்றது. திருவதிகை சேர்வதனால் அங்கே சமண்பள்ளியில் தாம் உடுத்திருந்த பாயும் கையிற்கொண்ட குண்டிகையும், மயிற்பீலியும் ஆகிய இவற்றை ஒழித்துவிட்டு, போவதற்குத் துணிரதெழுந்தார். பொய்யைக் கொடுக்கும் பயக்கநிறைந்த உள்ளத்தைபுடைய இழிந்த சமணர்களிடத்தில் நீங்கி மெய்யாகிய பெரிய சைவசன்மார்க்கத்தை யடைவதற்கு வெள்ளைவஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டு கைதருமவா உதவியினாலே சமணர்கள் அறியாதபடி இரவிலே, தவஞ்செய்யும் பெரியோர் வசிக்குந் திருவதிகையைப் போய்ச் சேர்ந்தார். வயிற்றிலேபுகுந்து மிகவும் வருத்துகின்ற சூலைநோயானது தமமைத தொடர்ந்து வரவும், உள்ளே எழுகின்ற ஆசையானது கைதந்து தம

மைகொண்டுவந்து சேர்க்கவும், மலைபோல் விளங்கு
கிற மதிலின் பிரகாசமானது எதிர்வீசப்பெற்ற திருவதி
கையிலே திலகவதியாரிருந்த திருமானிகையை வந்த
டைந்தார். திலகவதியாருடைய பாதங்களில் நமஸ்
கரித்து 'நமது குலஞ்செய்த நல்ல தவத்தின் பயன்
போன்றவரே! இந்த உடலானது கொடுமையாகிய
சூலைநோயால் மிகவும் வருத்தப்பட்டு அடைந்தேன்.
இனி நான் மயங்காதபடி உச்சிவிக்கு மார்க்கத்தை
உரைத்தருள வேண்டுமென்று விழுந்தயர்ந்தார். அவ
ரைநோக்கித் திலகவதியார் தம்மை யாட்கொண்ட பெ
ருமானுடைய அருட்டிறத்தை நினைத்து வந்தித்து
'நற்கொள்கையற்ற பரசமயக் குழியில் அறியாமல்
விழுந்து, பொங்கிய துன்பத்தி லழுந்தினவரே, எழுந்
திரும், என்று சொன்னார். அந்த மொழியைக் கேட்ட
தும் மருணீக்கியார் தமக்குற்ற நோயோடு நடுநடுங்கி
யெழுந்து தமக்கையாரைத் தொழுது நிற்க, உயர்ந்த
தவத்தையுடைய அவரும் "கற்றையாகக்கூடிய சடாபா
ரத்தையுடைய சிவபெருமானுடைய அருளே உம்மை
இவ்வளவிற்குக் கைதுக்கிவிட்டது பாரும்! தம்மைய
டைந்த அன்பர்களது பாசத்தையறுக்கும் அவரைப்
பணிந்து அவருடைய திருப்பணிகளைச் செய்வீராக!"
என்று பணித்தருளினார், இவ்வாறு அவர் அருளியதை
ஏற்றுக்கொண்டு அவரை வந்திக்க, அத்தபோதினி
யாரும், தம்பியார் திருவீரட்டம் என்னும் கோயிலை
யடைந்து உட்புகுவதற்கு அருகரம்படி, பெருமானு
டைய விபூதியை அவர் அஞ்செழுத்தைச் சொல்லிக்

கொடுத்தார். பெருமானுடைய திருநீற்றைத் திலகவதியார் கொடுக்க, பெருந் தகைமையையுடைய மருணீக்கியார் அதனைப் பெருவாழ்வு வந்ததென்று, இறைஞ்சி ஏற்றுத் தந்தேகம் அழகுபொருந்த அணிந்துகொண்டு தமக்குத் தீவினையுற்றவிடத்து உய்யும் வகையைத் தந்தருளிய தமக்கையார் பின்பு தாமும் வந்தார். திருநீற்றணிந்த இவருடைய உள்ளவிருளும், நிறைந்த இரவின் உண்டாகிய புறவிருளும் மாறுமபடியாகவரும் அன்று திருப்பள்ளியெழுச்சிக் காலத்திலே மா தவசியாகிய திலகவதியார் திருவலகும் சாணமும் தோண்டியு மெடுத்துக்கொண்டு கங்கையைச் சடையிற்றரிதத பெருமானுடைய கோயிலடைந்து தம்பியாரையும் உடன் கொண்டு உள்ளே புகுந்தார். அலைகள் வீசும் கேடில நதியின் கரையிலே வீரட்டானத்தில் வீற்றிருந்த, மாமேருவை வில்லாகவளைத்த பெருமானுடைய கோயிலைத் தொழுது வலம் வந்து நமஸ்கரித்துத் தம்பிரானுடைய திருவருளாலே தமிழ்ச சொல்லாலாகிய செய்யுண்மலைகள் சாத்தும் உணாவுண்டாகத் துதிப்பாராயினார். திருநீறுபூசி நிறைந்து விளங்கிய திருமேனியோடு அன்பு நிறைந்த தமது உள்ளத்திலே உணர்வு மிகுதலும், மருணீக்கியார் தமமை வருத்தும் பிணிமாயையைப்போக்கும் பொருட்டுத் திரிபுரதகனஞ்செய்த பெருமானைக் கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்” என்றாரம்பிக்கும் குற்றமற்ற திருப்பதிகத்தாலே துதித்து, உலகேழில் வருந் துன்பமும்போம வண்ணம் சன்னதியில் நின்று பாடினார்.

திருவதிகைவீரட்டானம்.

பண் - கொல்லி,

திருச்சிற்றம்பலம்.

கூற்றாயினவாறுவிலக்கிலீர்கொடுமைபல

செய்தனநானறியேன்

ஏற்றாயடிக் கேயிரவும்பகலும்பிரியாது

வணங்குவனெப்பொழுதுந்

தோற்றாதென்வயிற்றினகம்படியே

குடரோடுதொடக்கிமுடக்கியிட

வாற்றேனடியேனதிகைக்கெடில

வீரட்டானத்துறையம்மானே.

போர்த்தாயங்கோராணையினீருரிதோல்

புறங்காடரங்காநடமாவல்லா

யார்த்தானரக்கன்றனைமால்வரைக்கீ

முடர்த்திட்டருள்செய்தவதுகருதாய்

வேர்த்தும்புரண்டும்விழுந்தும்மெழுந்தா

லென்வேதனையானவிலக்கிவிடா

யார்த்தார்புனல்கூழ்திகைக்கெடில

வீரட்டானத்துறையம்மானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நிலைபெற்ற அப்பதிகத்தைப் பாடிய பின்னர் அவரது வயிற்றிற்புகுந்து வருத்திய சூலையென்னுமக்கொடிய வியாதிபானது அந்தநிலையிலேயே விட்டுநீங்கியது. அவர், 'பெருமானானவர் அடியேனுடைய உயிருடனே தன் அருளையும் அடியேனுக்குத் தந்தருளினார்' என்று பிரானுடைய திருவருள்பெற்ற சிறப்புடையோராகி, சன்னதியில்நின்று அறிவானும் அனுபவத்தாலும் முதல்வருடைய அருளாகிய கடலில்மூழ்குகின்றார். தமது தேகமுழுதும் மயிர்க்கூச்செடுக்க, கண்களிலிருந்து

நீர் தாரைதாரையாகவடியக் கீழேவிழுந்துபுரண்டு அயர்வாராய், 'என் பிழையினாலே நான்விழுந்து ஏறக்கூடாத பெரியதிட்டிலே நான்மிதந்தேறும்படி தேவரீர், கருணையாகிய பெருவெள்ளம் இடவும் அடியேன் அருகனோ' என்றிப்பேர்ப்பட்டவைகளைச் சொன்னார். பொய்யையே மேற்கொண்டு பெருக்கிய இழிசமயமாகிய அறிவற்ற சமணம் என்னும் ஆழ்ந்தகுழியிலே விழுந்து, எழுந்து கரையேறும் மார்க்கம் இன்னதென்றறியாது பாவத்திலுழன்ற நான், நறுமணமுள்ள கரிய கூந்தலையுடைய பார்வதிபாகரான பெருமான் பாதங்கனையடையும் இப்பெருவாழ்வு பெற்றுய்யும்படிசெய்த இச்சூலேநாயிற்கு நான்செய்யும் கைமாறென்ன என்றுசொல்லித் தொழுவார். இந்தசமயத்தில், வீரட்டத் தெழுந்தருளிய பெருமானருளினாலே, "எங்கும்பரவி விரிந்த செந்தமிழின் இனிய சொல்வளம்பொருந்திய பதிகத்தொடைபாடிய தன்மையாய் 'திருநாவுக்கரசு' என்னும் உன் நாமமாவது ஏழலகங்களிலும் நிலைபெறுக" என்று ஓர்வாக்கு, மேகத்தையுடைய ஆகாயத்திடத்தே எழுந்தது.

இவ்வாறு நிகழ்ந்தபோது திருநாவுக்கரசாகிய அன்பரும், 'இந்தப்பாக்கியமானது இந்நாள்வரை மனதில் தீவினைநிரம்பியிருந்த அடியேனடைதற்குரியதோ' என்றுசொல்லி மேல், அறியாத அவ்விராவணனுக்கு முன் பெருமான் அருள்செய்த திறத்தின் உண்மையறிந்து துதிப்பதே மேல்கொண்டு மீண்டும் வந்தித்து நமஸ்கரித்தார். யாவராலும் வந்திக்கப்பட்ட பெருமா

னருளினாலே, புன்றலைச்சமணர் சமயமானது பாழாகு
ம்ப்படி. இத்திருநாவுக்கரசு இங்கே அருள்பெற்று உய்ந்
தார் என்றுகேட்டு அடியார்க்குமும் திருவதிகையானது
அவர்கள் சந்தோஷத்தால் முழக்கிய மத்தளம், யாழ்,
சங்குமுதலிய வாத்தியசப்தம் நிறைந்திருந்ததால் கட
ல்போலிருந்தது.

மயக்கந்தரும் சமணமார்க்கத்திலிருந்தும் ஈடேறி
மகிழ்ந்த வாகீசரானவர், தமதுமனத்தாலும், உடம்பா
லும் (வாக்காற்செய்வதோடு) பெருமானுடைய திருப்
பணியே செய்பவராகிப் பொருந்திய சிவசின்னங்கள்
தம்மேல் விளங்கும்படிதரித்து, பெருமானுடைய தியா
னம்நீங்காத உணர்ச்சியும்அளவில்லாது வாக்கிலிருந்து
எழுகின்ற திருப்பாசரங்களும், கையிலேவிளங்கும் உ
ழவாரமும், என்றிவற்றைக் கைக்கொண்டு மனங்ககிந்
து பெருமானுடன் உணர்விற் கலந்திருந்தார்.

உண்மைத்திருப்பணி விருப்பத்துடனே செய்த
லால் தேவர்பெருமானாகிய சிவபிரானுடைய பாதங்க
ளில்வணங்கி, தம்இச்சைப்படி வரம்பெற்ற அவ்ஜூரி
லுள்ள தபசிகள், பொய்ச்சமயமார்க்கமாகிய நோயை
ஒழித்த திருநாவுக்கரசின் முன்னேவந்து எமமுடைய
பிறவிநோயை ஒழித்து எம்மையாட்கொண்டதேவரீ
ருடைய கருணைத்திறத்தை எங்களைப்போல வேறுயா
வர்பெற்றோர்கள்? என்று புகழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

இவ்விதமாக இவர் சைவமார்க்கத்தை யடைந்து
நிலையான பேரருள்பெற்றுத் தம் துன்பங்களின் நீங்கி

யதன்மையைப் பாடலிபுத்திர நகரத்திலிருக்கும், இழி தொழிலேசெய்யும் சமணர்கள் கேட்டுப் பொறுதவ் ராகி, 'தருமசேனர்க்கு வந்ததாகிய அந்தத் தீராச்சூலை நோயானது இங்கே நம்முள் ஒருவராலும் தீர்க்கமுடியாததினாலே அவர் தாம் உய்வதற்காகச் சைவசமயத்திற்புகுந்து தம் நோயைநீங்கிச் சுகமுற்றார். இதனால் நமது சமயத்திற்கு அழிவுவதது' என்று பயநது, 'நம்மோடு மாறுபட்ட பிறசமயங்களையும் வென்று நமதுசமயம் அவராலேயே நிலைபெற்றிருந்தது.

இனி யழிந்துவிடும் என்று விசனித்து கொலையும் பொய்யும் எம்மிடத்தில்கூட என்று சொல்லிக்கொண்டே கொடுந்தொழில்செய்யும் அசசமணர் மயிரபறித்த தலையும்மயிற்பீலியுந்தாழ ஒருஇடத்திற்கேர்ந்தார்கள்.

இவ்விதமாகப் பலசமணரும் துன்பத்துடன்வந்து ஒன்றுசேர்ந்து 'உண்மையை அரசன் அறிந்தால் அவனும் தன்னை இத்தனைநாள்வரையும் பொய்யமார்க்கம உரைத்து வஞ்சித்திருந்தோமென்றுநமமீதிற்கோபித்துவெறுத்துத்தானுமசைவனாகநமமுடையபிழைப்பையுங் கெடுத்துவிடுவான். இதற்கினி நாம்செய்யவேண்டுமென்ன?' என்று யோசித்து வஞ்சனையாலே பொய்க்கட்டுக்கட்டுவாராகி 'தம்தமக்கை சைவத்திலே யிருந்தாலே தருமசேனரும், பொய்யாகத் தமக்குச்சூலைநாய்வந்ததென்றுசொல்லி இங்கொருவராலுந் தீரவில்லையென்று இதைவிட்டகன்று வஞ்சனையாக அங்கே சென்று, நமது மதத்தையுந்துறந்து நமது தெய்வத்தை

பும் நிர்தித்தார்' என்று சொல்வதாகத் தீர்மானித்தார்கள். அவ்விதமாகவே செய்யத்துணிந்து அத்துன்மார்க்கர்கள், இருட்கூட்டம்போவதுபோலப்போய் பல்லவராஜனுடைய நகரத்தில்வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆடையையுடுப்பதொழித்து நின்றண்ணும் வழக்கத்தையே கொண்ட அவ்வமணர்களெல்லாரும் அரண்மனைவாயிலடைந்து வாயில்காப்போரிடம், 'நாங்கள் எல்லாரும் ஒருசேரவந்த செய்தியை அரசனிடம் அறிவியுங்கள்' என்றுசொல்ல அவர்களும் சமயமறிந்துசென்று தம் அரசனுக் கறிவிப்பாராய் 'வெற்றி வேந்தே! நமது சமய குருக்கள்களெல்லாம் துன்பப்பட்டு மிக மனம் நொந்து, கொடியசையும் அரமனைத் திருவாயிற்பக்கத்திலே வந்தடைந்தார்கள்' என்றார்கள். வடித்த நீண்ட வேலேந்திய மன்னவனும் அசசமணர் சார்புடையோ ஞாதலால் 'இவ்வளவு விரைவில் இங்கேவந்தது ழுறையிடுமபடியாக அவர்கட்கு நேரிட்டதென்ன?' என்று வியாகூலத்தோடு மொழிந்தான். பின் உடனே வாயில் காவலாளர் உள்ளே செல்லவிட அரசனிடஞ் சென்று அவர்கள் தாம் நினைத்தவாறே 'நமது சமயத் தலைவராகவிருந்த தருமசேனர் சூலைநோய் கொண்டவராகக் காட்டி, சிவனுக்கடிமைபூண்டு உன் சமண சமயத்தை யழித்துவிடத் தலைப்பட்டார்' என்றார்கள். மணம் பொருந்திய மாலையணிந்த பல்லவனும் அதுகேட்டுக் கோபித்து 'மனத்தில் அங்கே போதலாகிய கருத்து வைத்து நோய்கொண்டதுபோலப் பொய்யாகநடித்து, நம்முடைய சிறந்த சமயத்தை யழித்தவனும் பிழைக் கப்பெறுவதா? அளவற்ற தவத்தை யுடையவர்களே!

இதற்கென்ன செய்வது?' என்று கேட்டான் கொல்லாமை மேற்கொண்டு பொய்யொழுக்கம்பூண்ட சமணர்கள் 'எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையாகிய நம்சமயத்தை யழித்து உன் நிலைபெற்ற பழமையான் ராசநீதியை மீறின அறிவிலியாகிய அவனை நீ தண்டிக்கத்தகும்' என்று தமது வாயாலே, முன் தாம் மேலாகக் கொண்டாடின தருமசேனார்க்கும், உண்மைக்கும், தமது மனச்சாட்சிக்கும் சிறிதேனும் மனதில் அச்சங்கொள்ளாமல் சொன்னார்கள். கடவுளருளோடுகூடிய உணர்ச்சியில்லாமல் ஒழுக்கங்கெட்டு ஞானமல்லாததை ஞானமென்று மயங்கியிருந்த பல்லவனும் மந்திரிகளைப்பார்த்து, 'இவ்வறிவுடையோரா சொல்லுகின்ற தீயவனைத் தண்டிப்பதற்காக, பொருள்வாங்கிக்கொண்டு விட்டுவிடாத படி என்னிடம் கொண்டிவாருங்கள் என்று ஏவினான். அவர்களும், அவ்வாறே அரசன் ஏவலின்படி, முரசு சப்திக்குஞ் சேனையோடு கூடிச்சென்று, மேகங்கள் நெருங்கி வாசங்கமழ்கின்ற சோலைகள்கூழ்ந்த திருவதிகையைச் சேர்ந்து, பரசமயப்பற்றை முற்றிலும் ஒழித்த நமது திருநாவுச்சரசினிடஞ் சென்றார்கள். அமைச்சர்களும் சேனைவீரர்களுஞ் சூழ்ந்து, பிரகாசிக்கும் சடையையுடைய எம்பெருமா னடியவராகிய அவரை நோக்கி, 'இன்று, நும்மை அழைத்துவருமபடி. வேந்தன் எங்களை விடுத்தனன். வரவேண்டும்' என்றுகூற, நிறைந்த தவத்தையுடைய அவா இவர்களைப்பார்த்துச் சொல்வாராயினா

‘நாமார்க்குங் குடியல்லோம்’ என்று ஆரம்பித்து,
வேதநாயகரும், கங்கையையும் சந்திரனையும் வைத்த
சடையையுடையவருமாகிய சிவபெருமானே இனிமை
யாகிய செந்தமிழ் மாலையாக திருத்தாண்டகம்பாடி,
‘நாம் நீங்கள் அழைப்பதற் குட்பட்டோ மல்லோம்’
என்று உள்ளபடியே சொன்னார்.

மறுமாற்றகத்திருத்தாண்டகத்தேவாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாமார்க்குங்குடியல்லோநமனையஞ்சோ
நரகத்திலிடர்ப்படோநடலையல்லோம்
ஏமாப்போடி அணியறியோம்பணிவோமல்லோ
மின்பமேயெந்நாளுந் துன்பமில்லைத்
தாமார்க்குங்குடியல்லாத்தன்மையான
சங்கரனற்சங்கவேண்குழையோர்காதிற்
கோமாற்கேநாமென்றுமீனாவாளாய்க்
கோய்ம்மலர்ச்சேவடி யீனையேகுறுகினோமே.

நாவாரநம்பினையேபாடப்பெற்றோ
நாணற்றார்நள்ளாமேவிள்ளப்பெற்றோம்
ஆவாவென்றெமையாள்வானமரர்நாத
னயனொடுமாற்கறிவரியவனலாய்நீண்ட
தேவரதிதேவன்சிவனென்சிந்தை
சேர்ந்திருந்தான்றென்றிசைக்கோன்றானேவந்து
கோவாடிக்குற்றேவல்செய்கென்றாலுங்
குணமாகக்கொள்ளோமெண்குணத்துள்ளோமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இப்படிச் சொல்லக்கேட்டு அடிகள் வணங்கி மிகவும்
வேண்டி இவரைக்கொண்டு போனார்களாக, இவரும்

இங்கேவரும் தீவினைகளுக்குக் காப்பாக எம்பெருமான் துணையா யிருக்கின்றார் என்று துணிவீடன் போதற்கிசைந்திருந்தார். அவர்கள் அவரைக்கோபங் கொண்டிருந்த கொற்றவனிடங் கொண்டுசென்று அறிவித்தார்கள். பல்லவனு மதைக்கேட்டு, பக்கத்திருந்த சமணரை, 'அவனுக்கு இனிசெய்யவேண்டிய தண்டனையாது? சொல்லுங்கள், என்றுகேட்க, தர்மமார்க்கநதப்பித் தமக்குய்வகை யறியாத அறிவீனாகளாகிய அவர்கள் சிறிதும அச்சமின்றி, சுண்ணாம்புக் கால்வாயில் வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பரிசனங்களைப்பார்த்து 'அப்படியே செய்யுங்கள், என்று கோபங்கொண்ட அககொடுங்கோன் மன்னன் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் பெருநதகைமை வாய்ந்த திருநாவுக்கரசரை, உருக்கும பெருநதீயின் வெப்பம நிறைந்த சுண்ணாம்பறையினுள் இருக்கசெய்து வெளியே தாழிட்டுக்கொண்டு, மேலும் அவா தப்பி வெளிவராத படி வேண்டும் பத்திரங்களும் செய்தார்கள். நமது ஆண்டவரகம் அநநீற்றறையினுள்ளே புருந்தபோது, திருவமபலததருகே ஆனந்தத் தாண்டவம் டுரியும்பெருமான் பாதங்களைச் சிரசின்மீது வைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானடியவர்களுக்கும் இங்கே துன்பம் வருமோ என்ற மனத்துணிவுகொண்டு அப்பெருமானடிகளையே 'மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்' என்ற பதிகத்தால் துதித்து திபாணித்துக்கொண்டு அங்கே யிருந்தார்கள்.

திருநாவுக்கரசுநாடி

தனிக்குறுந்தொகைத்தேவாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாசில்வீணையுமாலேமதியமும்
வீசுதென்றலும்வீங்களவேனலு
மூசுவண்டறைபொய்கையும்போன்றதே
யீசுனெந்தையீனையடிநீழலே.
விறகிற்றீயினன்பாலிற்படுநெய்ப்போன்
மறையநின்றளன்மாமணிச்சோதியான்
உறவுகோனட்டுணாவுகயற்றினான்
முறுகவாங்கிக்கடையமுன்னிற்குமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மிகவெப்பங்கொண்ட அநநீற்றறையானது அப்
போது, இன்பநதரும இளவேனிற்பருவமும் நமது
உடம்பைத் தடவுவதுபோல மெல்ல வீசும் குளிர்ந்த
தென்றற்காற்றும், குளிர்ந்த செங்கழுநீர்ப்பூ நிரம்பிய
தடாகமும்போலவுமாகி மிகக் பிரகாசமுடைய வெள்
ளிய நிலாக்கிரணங்களை வீசி, யாழ்ப்போலக் கானத்தை
யுடையதாகத் தன்தன்மைமாறிப், பெருமானுடைய
திருவடிநிழலடைந்தோரடையும் கருணைபோலக்குளிர்
ச்சியுடையதாயிற்று. தமது தலையிலே குற்ற மற்ற
சந்திரனையும் கங்கையையும் தரித்தவரும், துதித்தற்
கீனிமையாகியவரும் உலகத்தையாட்கொள்ளுபவரும்,
ஈசனும், எம்பெருமானும், எல்லா வுயிர்களையும் தந்
தருள்பவரும் ஆசையற்ற ஆராஅமுதம்போன்றவரும்
ஆகிய கடவுளை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு அவர்
அங்கே யிருந்தார்.

ஏழுநாட் கழிந்தபின், பல்லவன் அறிவற்ற அந் தச்சமணரை அழைத்து, 'இனி நீற்றறையைத்திறந்து பாருங்கள்' என்று சொன்னான். மிக்க இருட்டுக் கூடியதுபோலுந் தோற்றத்தையுடைய அக்கொடிய சமணர்கள் அக்காளவாயைத் திறந்தார்கள். அங்கே ஆனந்தானுபவத்தோடு சிவபெருமானுடைய இனிய தாமரை மலர்போலுந் திருவடியாகிய அமுதருந்தித் தெளிவுடையவராய்ச் சிறிதும் கெடுதி வராதபடிச் சந்தோஷத்துடனிருந்த ஆண்டவரசைப்பார்த்து 'இவர்க்குக் சிறிதும் கேடுவரவில்லை. இது என்ன அதிசயம்.' என்றார்கள். ஆயினும் அரசனிடம் 'இது ஓர் அதிசயமல்ல. முன்னே நமது சமணசமயச்சார்பிலே அவர் பழகிய சாதனங்களாலே யிவ்வாறு தப்பினார். இனி வலிய விடபானம் செய்விப்பதே இதற்குமுடிவு' என்று முதிர்ந்த பாதகம் செய்வோராகிய சமணர் தமது முடைபோன்ற வாயினால் சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டதும் சமணசமயச்சார்பால் கெட்ட அவ்வரசனும் உளத்தெளிவின்மைபால் 'அவர்க்கு நஞ்சை ஊட்டுவியுங்கள்' என்று ஆக்ஞாபிக்க, அவர்களும் திருநாவுக்கரசரை விடங்கலந்த பாலைப் பானம் செய்வித்தார்கள். செவ்விய சடாபாரத்தையுடைய சிவபிரானது கருணைத்திறத்தை உலகுக்கு விளக்குந்தன்மையரான எமது திருநாவுக்கரசரும், வஞ்சநெஞ்சினராகிய சமணர்கள் செய்வது வஞ்சனை யென்றதையறிந்தே, 'எம்பெருமானடியவர்கட்கு நஞ்சும் அமுதமாகும்' என்று துணிந்து அவர்கள் தந்த பாற்சோற்றை யருந்தி ஒரு ஊனமுமில்லாமல் இருந்தார்.

விபூதி பூசிய திருமேனியையுடைய பரசீவனுக்கு, பூமியையெல்லாம் நாசம் செய்யும்படியாக முன்னே யெழுந்த ஆலகால விஷமும் அமுதமாயிற்றென்று சொன்னால் யாவராலும் நினைத்தற் கருமையாகிய அப் பசுபதிப் பெருமானுடைய உண்மையடியவர்க்கு விஷம் அமுதமாவதும் அற்புதமோ? அல்ல.

இவ்வாறு ஆண்டவரசு இருக்க அசுசமணர்கள் கொடியவிஷமும் அமுதமாயிற்று என்று பயமும் கோபமும் கொண்டு, இவ்விடத்திலே இவன் நாம் செய்யும் சூழ்ச்சிகளுக்கு தப்பிப் பிழைத்தது விடுவானேயாகில் நமக்கெல்லாம் கேடு சம்பவித்தது என்றுட்கொண்டு பகைவரை வெல்லும் பல்லவனிடம் பகாவராயினார்கள். நாம் விஷத்தைப் பாளையம் பண்ணைச் செய்தும் நமது சமயத்திலுள்ள விஷவாரி மந்திரத்தினாலே அதன் வேகத்தைக் கெடுத்துவிட்டான். அவனைத் தீர்க்கும் மார்க்கமில்லாமற் போனால் எங்கள் உயிரை எங்குமே, உன் அரசாட்சிக்கும் கேடுவந்ததென்பது திண்ணம்' என்று 'கலங்காது கண்டவினைக்கட்டுளங்காது, தூக்கங்கடிந்து செயல்' என்பதை மேற் கொண்ட சூழ்ச்சியாராகிய அத்தீயோர் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லைக் கேட்டதும், மதிக்கெட்டவனாகிய அம்மன்னவனும் 'அவனை யினியொழிக்கும் வழி என்ன?' என்று கேட்க 'அவன் மந்திர சாதகங்கள் செய்யாதபடி நாங்கள் செய்கிறோம். நீ உன்னுடைய ஐயம்பொருந்திய பட்டத்து யானையை அவனெதிரே விட்டு அவனைக்கொல்லச் செய்தலே உபாயம். என்றார்

கள். மகா பாவிளான கடைகெட்ட சமணர்கள் கபாலத்தைக் கையிலேந்திய சிவபெருமா னடியராகிய நமது வாக்கீசத் திருவடிகளின் மேல் யானையை யேவும் படி சொல்லவே, அரசர் செயலை மேற்கொண்டொழுக உண்மையில் புலத்தொழிலே செய்யும் அப்பல்லவ னும் அவர்மீது வெஞ்சின வேழத்தை விடுமபடி ஏவி னான். அந்தயானை யானது கூடம மாடம மண்டபம் இவைகளைத் தகர்த்தெறிநது, தன்குததுக் கோற்காரர் களையும் மீறி, யவாகளையும் நாசஞ்செய்து, யமன்தான் மதயானை யுருக்கொண்டு வந்தானே என்னுமபடி ஒரு பெரிய மலை போன்று வந்தது மேலும் தன் கால் விலங்குச சங்கிலிகளை யறுததுக்கொண்டு, மேலே செல்லும பறவைக்கூட்டங்களும் அஞ்சும்படியாகப், பக்கங்களிலே. விலகிவிலகி யூசலாடும துதிக்கையி னாலே எல்லாவறறையும் வளைத்து, இவ்விதமா யார வாரம் செய்துகொண்டு தனக்குமுன் மழைபோற் பெய்யும் மதமானது முந்திச்செல்லும்படியாக மலை போல எதிராவந்தது. இதனுடைய இடிபோன்ற காச் சனையினால் திககஜங்களும் நடுங்குமபடியாகவும், கால் மிதித்தலால் பூமியும் நெனிநது நடுங்குமபடி யாகவும், காற்றைப்போன்ற வேகத்தோடுவந்தது, மற்றவறறை நாசஞ்செய்தழிக்குந் தன்மையிலே, யுக முடிவிற் கடலிலிருநதுண்டாகும் வடவாழுகாகினியைப்போல முன்னே மிகக சினத்தோடு விரைந்து வந்தது.

பாவம் பயக்கும்! கொடிய வினைகளிலே கை தேர்ந்த அக்கைதவர் நமது நாவுக்கரசரின் எதிரில

பகைவர்களை யழிக்கும் அநதக்கரிய மலைபோலும் யானையை ஏவிச்செலுத்தவும் அவர் பயப்படாமல் இட பர்ளுடராய் விளங்காநின்ற பெருமானுடைய திவ்ய பாதாரவிநதங்களையே தியானித்துத் தெளிந்திருந்தார். பெருமையுடைய தவசிரேஷ்டராகிய திருநாவுக்கரசு, யானையானது தம்மேல வருதலைக்கண்டு, தேவா களுக்குப் பதியாய் விளங்குபவரும் இடபத்தின்மேல் வருபவரும் ஆகிய பெருமானைச் 'சுண்ணவெண் சந்தன சாநதும்' என்ற தொடக்கத்தையுடைய திருப் பதிகத்தை யிம்மண்ணுலகிலுள்ளார் உச்சீவிக்கும்படி மகிழ்ந்து பாடுவாராயினார்.

திருக்கெடிலவீரட்டானத்தேவாரம்.

ப ண் - க ா ந த ா ர ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுண்ணவெண் சந்தனச்சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் குளாமணியும்
வண்ணவுரிவை யுடையும் வளரும் பவளநிறமு
மண்ணலரண் மூரணேறு மகலம் வளாயவரவுந்
திண்ணென் கெடிலப்புனலு முடையா ரொருவர்தமர்நா
மஞ் சுவதியாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவது மில்லை.

நரம்பெழு கைகள் பிடித்து நங்கைநடுங்கமலையை
யுரங்கௌலாந் கொண்டெடுத்தா னென்பது மொன்றுமலர
வரங்கள் கொடுத்தருள் செய்வான்வளர்பொழில் வீரட்டஞ்சூழ்
நீரம்பு கெடிலப்புனலு முடையா ரொருவர்தமர்நா [ந்து
மஞ்சவதி யாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவதுமில்லை.

. திருச்சிற்றம்பலம்.

வஞ்சகராகிய சமணர் தழுமேலவிட்ட மதம் பொ
ருந்திய வெவ்விய யானையைப்பார்த்து 'நாம் செவ்விய

சடையோடு கூடிய நீண்ட முடியையுடைய கூத்தரும், தேவர்கட்கெல்லாம் மேலாகிய தேவரும், பெருமானும் வெவ்விய ஒளிபொருந்திய மூவிலை வடிவாகிய சூலத்தை யேந்தியவரும் ஆகிய வீரட்டானேசுவரருடைய அடியார்கள்; ஆகையினால் நாம் அஞ்சவது யாதும் இல்லை.' என்றுகூறி யருமையாகிய தமிழ்மாலைகள் பாடினார். இவ்விதமாகத் தமிழ்மாலைபாடிப் பெருமானுடைய கழல்களையே அடைக்கலமாகக் கொண்ட மனத்தோடு இருந்த அன்பு மிகுந்த தொண்டராகிய ஆண்டவரசை அந்தயானை வலம் வந்து சுற்றி முன்னால் கீழ்வீழ்நது வணங்கி யாவருங் காணும்படி எழுந்தது. இவ்விதமாகப் பயந்தது ஆண்டவரசை அந்த யானை வணங்கி யெழுந்து சென்றபோது, அதனைச் செலுத்தி மேலேறிநின்ற பாகாகள், அதை யப்படி விடாது திருப்பி மறுபடியும் அவர்மேற் படும்படி யவரைச் சுட்டிக்காட்ட, அவ்யானை அவர்களுடையல்லாம் கீழேவீசி அவாகளையே கொன்றுவிட்டு, சமணர்கள்மேலே எதிர்த்தோடியது. ஓடிச் சமணர்களைப் பிடித்து, மிதித்து இரண்டாய் பிளந்தது இவ்விதமாய்ப் பலரையுங் கொன்று பெரிய சமுத்திரத்தைக் கலக்கும் நீண்ட மந்தரகிரிபோல நகரத்தைக் கலங்கச் செய்து அரசனுக்கு மனோவியாகுலத்தை யுண்டிபண்ணியது. அந்த யானையின் கையினின்று தப்பியோடிப் பிழைத்த சமணர்களெல்லாம் மானங்கெட்டு மனம்வருந்தி மன்னவன் காலில் தனித்தனி வந்து விழுந்து புலம்ப, சன்மார்க்கஞ்செல்லாத அவனும் கோபித்தவனுய் இனிச் செய்வதென்ன வென்றான்

‘நம்முடைய சமயத்திலிருந்து அவன் பழகிய முஷ்டி-
 நிஷியினாலே, எங்கள் மந்திரங்களை யெல்லாம் வீண்
 செய்து, யானையினால் உன் சிறப்புடைய நெறியையு
 மழித்த அவன் தொலைந்த பின்னரே, நெருப்பு நீங்
 கியவுடனே அதன் பின் புகையு மகன்று விடுவது
 போல, உன் துன்பங்களும் ஒழிந்துவிடும் என்றார்.
 இரவின் அந்த காரத்தைப் போன்ற அவர்கள் சொல்
 வதைக்கேட்ட மிகுபாதகனாகிய அரசன் ‘நம் பழை
 மையாகிய சமயத்தையு மழித்து நமக்குந்துன்பம்
 விளைவித்த அவனை இனிச்செய்ய வேண்டுவதென்ன?
 சொல்லுங்கள்’ என்று கேட்க, வினை மேற்கொண்ட
 அவர்கள் ‘அவனைக் கல்லிற்கட்டிக் கடலிலே போட்டு
 விடுவதே’ என்றார்கள். அரசன் தன் பரிசனர்களைப்
 பார்த்து ‘நமக்குத் தீங்கு செய்தவனாகிய அவனை,
 அவன் தப்பித்துப் போகாதபடி கொண்டுபோய்க்
 கல்லில் கயிற்றூற் கட்டி ஒரு படகிலேற்றிக் கொண்டு
 போய் அலை கடலிலே தள்ளிவிடுங்கள்’ என்று கட்ட
 னையிட்டனுப்பினான். அதை முடித்தற்குச் சென்ற
 வேலையாளரோடு மற்றச்சமணர்களும் போய் திருநா
 வுக்கரசிடம் சென்றடைய அவரும் தமது செவ்விய
 திருவுள்ளத்திலெழுந்த சிறப்பினாலே இவர்களுடனே
 கூட வந்தார். இந்தப்பாவிகள் காவலன் கழறியபடி
 கடலிற்சென்று காரியத்தை முடித்தார்கள். முடித்து
 விட்டு அவர்கள் திருமபி விட்டபிறகு, ஒப்பரிய பெ
 ருங்கடலிற் புகுந்த மெய்த்தொண்டரும் ‘எவ்வாறு
 யினுமாக. நான் எம்பெருமானை வந்திக்கக்கடவேன்’
 என்று துணிந்து தமிழ்மலையை மாடித் பெருமானு

டைய திருப்பஞ்சாட்சரத்தைத் துதிப்பா ராயினார். துன்பம்வந்தகாலத்துக் கைகொடுத்துதவும் 'நமச்சிவாய' என்னும் ஐந்தெழுத்தையும் மிக அன்போடு பொருந்திய வுணர்வினாலே "சொற்றுணை வேதியன்" என்றாரம்பிக்கின்ற பரிசுத்தமாகிய மொழியாலாகிய நல்லதமிழ்ப் பதிகத்தைப் பாடினார்.

நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்.

ப ண் - க ா ந் த ா ர ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொற்றுணைவேதியன்சோதிவானவன்
பொற்றுணைதிருந்தடிபொருந்தக்கைதொழக்
கற்றுணைப்பூட்டியோர்கடலிற்பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவதுநமச்சிவாயவே.

மாப்பிணைதழுவியமாதொர்பாகத்தன்
பூப்பிணைதிருந்தடிபொருந்தக்கைதொழ
நாப்பிணைதழுவியநமச்சிவாய்ப்பத்
தேத்தவல்லார்தமக்கிடுக்கணில்லையே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெருத்த அன்பையுடைய அரசு தமமனவுறுதியால், பிரமாமுதலியோரும துதித்தற்கரிய திருவஞ்செழுத்தைப் பாடினவுடனே, கரிய நீண்ட கடலிலே அந்தக் கல்லானது தெப்பம்போல மிதந்தது. மேலும் அந்தப் பெருங்கல், அரசரானவர் அதன்மீது உட்கார் துகொண்டு செல்லும்வண்ணம் தெப்பமாக மிதந்ததும், கட்டியகயறும் அறுந்தது. அத்தெப்பத்தின்மேலாரோகணித்திருந்த குற்றமற்ற சிறப்பையுடைய மெய்ப்பெருந் தொண்டனாரும் விளக்கமுற்றுத் தேகான்

றினார். இருவினையாகிய (நல்வினை தீவினை) கயிறுகளால் முமமலம் என்று சொல்லும்படியான கலலிலே பிணிப்புண்டு பாவமென்னும் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து தடுமாறும் பலஆன்மாக்களையும், கரையேறியுய்யும்வண்ணம் அருள்செய்கின்ற தன்மைவாய்ந்த திருவஞ்செழுத்து, இங்கே நமது அரசை யிந்தக்கடலிலே ஒருகல்லின்மீது ஏற்றியுய்விப்பதும் சொல்லவேண்டுமோ? பெருமானரு னேவேண்டி திருவஞ்செழுத்தைத் துதிக்கப்பெற்ற கருணையாளராகிய நமது திருநாவுக்கரசை, வருணன் முன்பு மகாதவத்தைச்செய்து தனது அலைகளாகிய கைகளால் சிறந்ததன்மையாகத் தன்தலையில் தாங்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றான். சமணர்கள் கட்டியிட்ட கல்லே சிவிகையாக நமது நாவுக்கரசை யாரோகணிப்பித்து, சிறப்புவாய்ந்த வருணனே, சிவிகையாளாகித் தாங்கிசென்று, அழகிய திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்னும் சேஷத்திரத்தின் அருகாமையில் கொண்டுவந்துவிட்டனன். அந்தத்திருப்பதியிலே வந்தடைந்த அன்பரை, அடியாகூட்டங்கள் எல்லாம் எதிர்கொண்டு ஆரவாரித்து 'அரஅர' என்னும் ஓசை எத்திசையினும் பரவும் படி முழக்கினார்கள். அதுபோலக் கடலும் சப்தித்தது. அதாவது அவர்களுடைய அரலென்னுமொலி கடலொலிபோலவிருந்தது. யாவரும் தொழுந்தன்மையாளராகிய திருநாவுக்கரசும் அடியார்களுடன்சென்று திருப்பாதிரிப்புலியூரில் எழுந்தருளியிருக்கும், சந்திரசடாதாராகிய சுவாமீயைக்கும்பிட்டு, மிக அன்போடுவிழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து பெருமானுடைய கருணைத்திறம் உலகில் விளங்குபடியி ன் பாடித்தொடங்கினார்.

ஆகாயகங்கையைச் சடையிலேதரித்தவரும் எல்லாவுயிர்கட்குஞ் சாட்சியாய் நின்றருள்பவரும் ஆகிய பெருமானை 'ஈன்றாளுமாயெனக்கெந்தையுமாகி' என்றாரம்பித்து 'தன் அடியாராகிய எமக்கெல்லாம் தோன்றாத்துணையாகி யிருந்தார் பெருமான், என்னும் திருப்பதிகமாகிய தண்டமிழ்மலை சாத்தித் துதித்தார்.

திருப்பாதிரிப்புலியூர் - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஈன்றாளுமாயெனக்கெந்தையுமாயுடன்றேன்றினராய்
மூன்றாயுலகம்படைத்துகந்தான்மனததுள்ளிருக்க
வேன்றாவிமையவர்க்கன்பன்றிருப்பாதிரிப்புலியூர்த்
தோன்றாத்துணையாயிருந்தனன்றன்னடியோங்களுக்கே.

திருந்தாவமணர்தந்தீநெறிப்பட்டுத்திகைத்துழுத்தி
தருந்தாளிணைக்கேசரணம்புகுந்தேன்வரையெடுத்த
பொருந்தாவரக்கனுடல்நெரித்தாய்பாதிரிப்புலியூ
ரிருந்தாயடியேனிணிப்பிறவாமைவந்தேன்றுகொளே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மேலும் இதுபோன்ற பதிகங்களைப்பாடி அங்கே தங்கியிருந்து பின், திருவீரட்டா னேசுரர் பாதங்களை வந்திக்க வேண்டுமென்று மிக்க கருத்தினாலே அதிக ஆசை கொண்டு அவ்விடம் விட்டுத் திரிபுரதகனக்ஷேத்திரமாகிய திருவதிகையை யடைவதற்குப் புறப்பட்டார். வழியில் பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும் திருமாணிக்குழி, திருத்தினைநகர் என்ற இரண்டுக்ஷேத்திரங்களிலும் சென்று கடவுளைப் பதிகம்பாடி வந்தித்துப் பின், பூக்கள் மலர்ந்த சோலைகளின் நறுமணமானது தன் அடிகளில் ஈசம்படியாக அவற்றைக்

கடந்து சென்று திருநாவுக்கரசர் வளம் பொருந்திய திருக்கேடில நதியைத் தாண்டி அக்கரையில் திருவதிகையை யடைந்தார். சமணக்கொடியோர்கள் செய்த வஞ்சனையாகிய கொடுமைகளையெல்லாம் தீர்த்து வெற்றிகொண்டு ஏறிய தமிழ்நால்வர் எழுந்த ருளியதும், மேகத்தையளாவிய மாடங்களை யுடைய திருவதிகையிலேயுள்ள அன்பர்களெல்லாரும் குதூகலித்து மங்கல வாழ்த்துகள் கூறி யாரவாரித்தார்கள். அழகியதோரணங்களையும், குலைக்கமுருககளையும் மடலோடு கூடிய வாழைகளையும் நாட்டி, எழுநிலைக் கோபுரங் களிலும் தெற்றிகளிலும் விளங்குகின்ற பூமலைகள் தொங்க விட்டு, எங்கும் செஞ்சாந்து பூசி இவ்விதமாக, முன்னே இயல்பிலேயே அழகாயிருந்த அநத நகரத்தை மேலும் அலங்கரித்தார்கள். நிலை பெற்ற அன்பையுடைய அந்த வலிநகர் வாசிகளாகிய ஆண்பெண் இருவர்களின் வாழ்த்தொலியும், ஏழு இசையின் ஒலியும் எங்கும் சப்திக்கப் பொன்னிரமாகிய சுண்ணப்பொடியும், பூக்களும் பொரிகளும் எங்குந்தாவி அநதப் பழைமை யான நகரின் புறத்தே வந்து திருத்தொண்டரை எதிர்கொண்டார்கள்.

பரிசுத்தமான சுத்ததாவள்யமான திருநீற்றினொளிமிக்க அழகிய மேனியும் உருத்திராக்கமாலையும், பெருமானுடைய சிவந்த திருவடிகளையே தியானிக்கும் மனமும், உள்ளே, அன்பானது நைந்து நைந்து ருகி வெளிப்பாய்வதுபோல! நீரையிடையறாது பொழியும் கண்களும், தமிழ்ப்பதிகங்களாம செவ்விய சொற்

களைச் சொல்லும சிறந்தவாயும் ஆகிய இவற்றை யுடையாராகிய ஆண்டவரக திருவீதியுட் பிரவேசித் தார். இவரைக் கண்டவர்கள் தங்கள் கைகளைச் சிர சின்மேற்கொண்டு அஞ்சலிசெய்து “இவரது” முன் பொழியுங் கருணை ஸ்ரீஸூ வத்தைக் கண்டபின்னும் இவர்க்குத் தீங்குசெய் அக்கொடுஞ் செயலாளராகிய சமணர்களுக்கு, உடம்பு பாபம்வந்து என்பார்கள். மேலும் அக்கொடியோர் கோபத ின்றும் தமது தொண்டரை ஆண்டுகொண்டபெ ணைத் தொழுது துதிப்பார்கள். இவ்விதமாகப் பலமவிதர்களும் தத்த மக்குத் தோன்றியவாறு சொல்லித்துதிக்கவும், உடம பில் விபூதி பிரகாசிக்கப்பெற்ற அடியார் கூட்டங்கள் நெருங்கிச் செல்லவும் இவ்விதமாக வீதியில் மேவிய அன்பர் சென்று, சிவநதபவளமபோன்ற மேனியையு டைய சிவபெருமானுடைய கோயிலாகிய திருவீரட் டானத்தைச் சேர்ந்தார். உள்ளேசென்று தேவர்தலை வராகிய தம்பெருமானை நமஸ்கரித்து அவரையே நம் பிய உறுதியுடைய மனத்தின் மிக்கஆசையினாலே ‘எம பெருமானை யேழையே னான் பண்டிகழ்நத வாறெ’ன் னும் திருத்தாண்டகமாகிய செந்தமிழ்ப் பதிகத்தைத் தம் அன்பு மிகுதியினால் பாடித்துதிசெய்து இருந்தார். திருவீரட்டானம். ஏழைத் திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெறிவிரவுகவிளந்நீருங்கலானை

வீரட்டத்தானவெள்ளேற்றினனைப்

பொரியாவினோப்புந்நூந்தியானைப்

பொன்னிறத்தினனைப்புகழ்தக்கானை

யறிதற்கரியசீரம்மான்றன்னை

யதியரையமங்கையமர்ந்தான்றன்னை

ஏறிகெடிலத்தானையிறைவன்றன்னை

யேழையேனான்பண்டிகழ்ந்தவாறே.

தொல்லைவான்குழ்வினை கள்குழப்போந்து

தூற்றியேனாற்றியேன்சுடராய்நின்று

வல்லையேயிடர்தீர்த்திங்கடிமைக்கொண்ட

வானவர்க்குந்தானவர்க்கும்பெருமான்றன்னைக்

கொல்லையாக்குருந்தேர்சித்துக்குழலுழதுங்

கொவலனுநான்முகனுங்கூடியெங்கும்

எல்லைகாண்பரியானையெம்மான்றன்னை

யேழையேனான்பண்டிகழ்ந்தவாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிரம விஷ்ணுகளுக்கு மெட்டாது அடியவர்களு
க்கு மிக எளிதில் விளங்குபவராய்க் கெடிலமென்னும்
நீண்ட நதியால் குழப்பெற்ற திருவதிகையிலே வீற்றி
ருக்கும் அமுதமபோன்ற இனியபெருமானே, யாவரா
லும் தெரிதற்கரிய பெருந்தன்மையையுடைய திருநா
வுக்கரசர் மனத்திலே எழுந்த மிக்க ஆசையினால் செந்
தமிழ்ப் பதிகங்கள் பல பாடித்திருப்பணிசெய்துகொ
ண்டு வருங்காலத்திலே, தன் இழிந்த புத்தியால் சம
ணர்சார்பாய் அவர்கள்பொருட்டுத் தீங்குசெய்துவந்த
பல்லவராசனும் தன் முன்வினையாகிய பாசம் நீங்கும
படியாக துன்பத்தைவிட்டு நீங்கி திருவதிகையையடை
ந்து ஆண்டவரசைப் பணிந்து, சமணத்தைப் பரித்தி
யாகம் செய்துவிட்டு சிவபெருமானே வந்தித்துய்யும்
பேற்றினையுடைய சைவனானே.. மோட்சவிலக்கணத்
தை யறியாத சமணாமுன் தனக்கு உண்மையென்று

போதித்த வார்த்தைகளை இப்போது பொய்யென்று கண்டு உண்மையையுணர்ந்தவனாகிய அப்பல்லவனும், பாடலிபுத்திரத்திலுள்ள சமணபள்ளிகளும். அறைகளும் மற்றைக்கட்டிடங்களையும் ஒருங்கே யிடித்துக் கொண்டுவந்து இங்கே திருவதிகையிலே நெற்றிக்கண்ணுடைய சிவபெருமானுக்குக் குணதரவீச்சுரமென்னும் கோயிலைக் கட்டினான். இந்நாட்களிலே, பெருமானது திருப்பணிகள் செய்துவந்த இன்றமிழ் வேந்தராகிய திருநாவுக்கரசு முனிவர், சடாபாரத்தின்மேல் சந்திரனையும் பல பாம்புகளையும் அணிந்தவராகிய சிவ பெருமானது திருப்பதிகள் பலவற்றையும் போய்த் தரிசித்து, திருநாமங்களைத்துதிக்கும் தமிழ்ப்பதிகங்களையும் பாடி திருப்பணிசெய்தற்கு நினைந்தெழுந்தார். திருவதிகையின் பக்கத்தேயுள்ள திருவேண்ணையல்லூர், திருவாமாதூர், திருக்கோவலூர் முதலிய க்ஷேத்திரங்களையும் தரிசித்துத் திருப்பதிகமபாடி, மிக்க விருப்புடன் பெருமானெழுந்தருளி யிருக்கும் திருப்பெண்ணாகடத்தை யடைந்து மேகமளாவிய மாடங்களிலே, வேதவோசையை வளர்க்கும் பிராமணர் வாழ்மந்தப்பதியினுள்ளே சென்று பெருமானெழுந்தருளி யிருக்கும் திருத்தூங்கானைமாடத்தை, உலகம் எல்லாம் பரவும் முனிவராகிய ஆண்டவரசு வணங்கித் துதித்துப் பரவிப்பெருமானுடைய சந்நிதானத்திலே நின்று 'எம்பெருமானே! இழிந்த மார்க்கமாகிய சடினசமயக்கட்டுண்டு அலைந்த இவ்வுடலுடனே உயிர்வாழ எனக்குத் தரிக்கவில்லை. தேவரீருடைய சூலம், இடபம் ஆகிய முத்திரைகளை என்மீது தாரணஞ்செய்தருளவேண்டும்' என்று வின்

ணப்பித்த செழுந்தமிழ் மாலையைப்பாவொராய் 'பொன்னாந்திருவடிக்கொன்றுண்டு விண்ணப்பம்' என்றாரம்பித்து எல்லாப் பொருள்கட்கும் முன்னும ஆகி முடிவும் ஆகியவரும், பார்வதியைஒருபாகத்தில் வைத்தவரும், ஆகிய சங்கரனை துதிக்கும் திருவிருத்தத்தைப் பாடினார்.

திருத்தூங்கானைமாடம் - திருவிருத்தம்.

திருச்சிறும்பலம்.

பொன்னாந்திருவடிக்கொன்றுண்டுவிண்ணப்பம்

போற்றிசெய்யு

மென்னாவிசாபபதற்கிச்சையுண்டே

விருங்கூற்றகல

மின்னாருமூவிலைச்சூலமென்மேற்பொறி

மேவுகொண்டற்

முன்னார்கடந்தையுட்டுங்கானைமாடச

சுடர்க்கொழுந்தே.

கடவுந்திகிரிகடவாதொழியக்

கயிலையுற்றான்

படவுந்திருவிரலொன்றுவைததாய்பனி

மால்வரைபோ

விடபம்பொறித்தென்னையென்றுகொள்ளாயிருஞ்

சோலைதிங்கள்

தடவுங்கடந்தையுட்டுங்கானைமாடத்தெந்

தத்துவனே.

திருச்சிறும்பலம்.

செல்வம் பொருநதும் 'திருத்தூங்கானைமாடத்தில்' எழுந்தருளியிருக்கும், மேருவில்லாக்கிய பெருமானுடைய திருவருளாலே உடனே ஓர் சிவபூதமானது,

பக்கத்திலிருந்த மற்றொருவருமறியாதபடிவந்து நமது வாக்கீசப்பிரபுவினது திருத்தோள்களில், ஒப்பற்ற மூவி லைச்சூலத்தையும் இடபத்தையும் முத்திராதாரணம் சாத்திசென்றது. அவரும் தம்முடைய தோள்களிற் பொறித்த முத்திரையைப்பார்த்து மனங்களித்து பெருமானுடைய திருவருளை நினைந்துநினைந்து, ஆறு போல் கண்களிலிருந்து சலம்வடியதுதித்து நமஸ்கரி த்து அன்பினால் மிக்கமனதுடையராய் 'நான் உயந்தேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டெழுந்தார். அங்கே அத் தூங்காணைமாடத்திலுள்ள பெருமானது திருவடிகளைப் பாவித் திருப்பணிசெய்துகொண்டிருக்கும் நாளிலே, பூஞ்சோலைகளின் வாசங்கமழப்பெற்ற ஒப்பற்ற திரு வாத்துறையையும், மேகமளாவியசோலைசூழ்ந்ததிருமுது குன்றத்தையும் பணிநது, தமிழ்ப்பதிகங்களாகிய மாலை யை பெருமானுக்குச்சாத்திப், பக்கத்திலேயுள்ள, நீர் வளம் பொருந்திய திருப்பதிகளிலே சிவபெருமா னெழுந்தருளியிருக்கும் கோயில்களையுங் கும்பிட்டுப் பின் கீழ்திசையிலே தாமரைத் தடாகங்கள்சூழ்ந்த நிவாக்கரையிலேயே செல்வாராயினார். குறையாத சிறப்பையுடைய திருத்தில்லையம்பலத்திலே ஆனந்த நடனம் செய்யாநின்ற கங்காசடாதரராகிய கனகசபே சரின் பாதாவிநதங்களில் நமஸ்கரித்து, இந்த உடம்பா லும் உயிராலும் அடையக்கூடிய பயனைப்பெற நினைத் துத், தேன்பொருந்து மலர்கள்நிறைந்த சோலைகள்சூழ் ந்த திருத்தில்லையின் பக்கத்தே வந்தடைந்தார். பிரம விஷ்ணுக்களுக்கெட்டத் பெருமானாவர் திருநிருத்த ன்செய்தருளும் சிதம்பரத்தின் எல்லையில் வந்தவுடனே

கீழேவிழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்தபின் மேன்மேலும் அதிகரிக்கும் வேகத்துடன்சென்று, சோலைகளிலேயிக ஆனந்தத்துடன் மயிலகள் எதிரெதிராடவும், வாசனை பொருந்திய தாமரைப்பூக்கள்நிறைந்த தடாகங்களின் மலர்கள் பெண்கள் முகத்தைப்போல் விளங்கவுமபெற்ற மருதநிலமாகிய வயலகளின் பக்கத்தே வந்தார். அங்கே வாசனைமிக்க தாமரைப்படுகரிலே, மேதிக்கூட்டங்கள், பூக்கள் ஏராளமாய் இருப்பதனால் அவற்றையே தமக்கு இரையாகக்கொள்ளும் அம்மருதநிலத்திலேயுள்ள வளமபொருந்திய வயல்களிலெல்லாம் அடர்த்தியிலும் அளவிலும் மூங்கிற்காடுபோல வளர்த்திருக்கிற கரும்புகள் முததைச்சொரிந்துகொண்டிருப்பன. அப்படிச்சொரிதல அகல நமது பெரியோராகிய திருநாவுக்கரசினுடைய திருமேனியின் விளக்கத்தைக் கண்டு உள்ளொருகி அன்பினால் கண்ணீர் விடுவனபோன்றிருந்தது.

இக்கருமபு வயலகளையும் பக்கத்திலேயுள்ள நெல் வயல்களையுங்கடந்து, அறிவிற்பெரியவராகிய அரசர், 'பிறவியாகிய பவநெறிவிட்டு' நனநெறியடையவேண்டியவர்களை! இருவினையாற்பெருகும் இந்தப்பாசப்பறையு அறும்படி இத்தலத்தைச் சாருங்கள்! என்று குயில் கொம்புகளின்மீது இருநதுகூவுதற்கு இடமாகிய மரங்கள் பலநிலையாகச்செறிந்த திருநநதனவனத்தை எதிரேகண்டார். அவர் அதைக்கண்டு முன்னேபணிந்து அதனிடம் அணைய அங்கே நொம்புகளின்மீது பக்கங்களிலெல்லாம் வளரும் இறகுகளையுடைய கிளிகளும்

சிறு நாகணவாய்ப்புட்களும், முன்னேசெய்த தவத்தி னால் இப்போது பெருமானுடைய தொண்டரார்தன் மையில் முதன்மையாய் விளங்கிய தமிழரசராகிய அவ ருடைய திருவடிவைக்கண்டு அதிசயித்துவந்து அரசர் என்னும் பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லு கின்றன. வேதார்த்தமான அழகியசொற்களை அவர் முன்னே அவைசொல்லுதலும் அவரும்தொழுது மே ற்சென்று மனதிற்பெருகிய ஆசையும்பு முடையராய், மொழிதடுமாறுமபடியாகச், செவ்விய சொல்லாலாகிய வேதங்களைப்பயிலும் அந்தணாவாமும் திருந்தில்லைநக ரின்எல்லையிலே வானுறவோங்கியதிருமதிலிலேமேற் குவாயிற்புறத்திலே வந்துசேர்ந்தார். துன்பமாகிய பா வம்போக்கும் தவத்தைச்செய்யும் அடியார்கள் பலர் எதிர்கொள்ள, அவர்களோடு, வளப்பம்பொருந்திய தடாகங்கள் வாசங்கமழும் பக்கத்திலே திருவாயில் வழியைக் கடந்து, பல கல்வித்துறைகளையும் தன்னுள் அடக்கிய வேதத்தைக் கரைகண்டு எம்பெருமானுடை யபாதங்களையே தியானிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற செல்வமும் மங்களமும்பொருந்திய திருவீதியிலே நம து ஸ்ரீநாவுக்கரசர் எதிர்நொழுது அடைந்தார். நவமணிமா லைகளும் வாசனைபொருந்திய பூமாலைகளும் நிறைந்த அந்தத்திருவீதி முற்றங்களிலே, அத்தலத்தை தரிசிக் கவந்த அளவிலாத தேவர்களின் கிரீடங்கள் ஒன்றோ டொன்று உரைதலால் சிந்திய மணிக்குப்பைகளை வாயு வானவன் வாரி யெறியவும், வருணன் தண்ணீர் தெளி த்துவைக்கவும், இவை சரியாகாவென்று யாவரும் வந் திக்கததகும அடியார்கூட்டங்கள் வீதிபெருக்கிக் குளி

ர்ந்த நீர்தெளித்துவைப்பார்கள். மேலே ஆகாயவெளிமீழுதும் நிறைந்த கொடிகளின் நெருக்கத்தாலே சூரியகிரணங்களும் நுழைவதரிதாகிய அழகிய திருவீதியை மிக்கபெருமையுடையாராகிய திருநாவுக்கரசு முறையாற்பணிந்தே பின், பூமியிலே விளங்காநின்ற, வேதத்தினொலியும் முனிவர்கள் துதியோசையும்சேர்ந்த இசைமிக்க வேழநிலைக்கோபுரத்தைக் கீழ்வீழ்நது நமஸ்கரித்து உட்சென்றார்.

அளவில் மிகுந்துள்ள ஆசையில் எழுகின்ற அன்பு நிறைந்த தன் உடல்முழுதும் மயிர்க்கூசுசெடுக்கும் அந்நிலைவர அழகுபொருந்திய பொற்கோபுரத்துட்புகுந்தாராகிய நம்திருநாவுக்கரசு முன்னே, நீலகண்டராகிய பெருமான் திருநடனஞ் செய்யாநின்ற கனகசபையை எதிர்கண்டார. செலவமநீடிப் பிரகாசம்பொருந்திய திருவம்பலத்தை மனதிற்கொள்ளுமாறு கண்ணுக்குமுன்னால் நேரேபார்க்கவேண்டும் என்னும் அன்பினால், பார்த்தின்பமடையும் நிலைமை கூடிவிட்டதால் ஆண்டவரசு, அடிமுடிதேடிய பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் மற்றைத் தேவர்கள்முதல் உயிர்களாயின யெல்லா யோனிப்பிறப்புக்களாலும் தெனியப்படாத, அமுதம போன்ற திருநடனத்தை தமமனங்கொள்ளாதபடி அனுபவிககின்றார். அப்போது அவருடைய கைகள் தாமே தலைமேற்குவிநது அஞ்சலி செய்தன; கண்கள் மழைபோலொழியாது நீரொழிந்தன; அநதக்கரணங்களயாவும் மிகஉருகும் அன்பையுடையவராயிருந்தன; ஆன்மாவுக்குப் பயன்படும் உடலும் கீழ்விழுந்து

எழும், இவ்விதமாகப் பிரகாசிக்கும் சடாபாரத்தோடு நின்றாடுகின்ற எமதையனது திருக்கூத்தைக் கும்பிட்ட அவர் அன்பின் பெருக்கத்திற் களவேயில்லை. இத்தன்மையராகிய திருநாவுக்கரசு, பலவிசைவீழ்ந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து, ‘எப்போது வந்தாய்’ என்னும் குறிப்பு வெளிப்படும்படி அம்பலத்தினிடத்தே நடனஞ்செய்யும் பெருமான் ஆன்மாக்கள்மீதுவைத்த கருணையினும் பொழியும் அருளைப்பெற உளதாகும் ஆனந்தமெய்ப்பாட்டிலே, திருவிருத்தமாகிய தமிழ்த்திருமாலேபாடி பின்னும் மேன்மேலும் தமமனத்திற்பெருகிய அன்பினால் திருநேரிசைப் பதிகத்தையும் கட்டளையிட்டார். “பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன்” என்றுதொடங்கி இசை பொருந்திய பாடலால் ‘அத்தனை’ உன் திருநடனநதரிக்குமபொருட்டு நான் வந்தது’ என்று துதித்து நின்றே யினிய தமிழ்ப்பதிகம்பாடிப் பின், கையினால் உழவாரத் திருத்தொண்டிசெய்யும் ஆசையோடு, வணங்கித்துதித்துத் திரும்பினார்.

கோயிற்றிருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தனாய்ப்பாடமாட்டேன்பரமனேபரமயோகி
யெத்தினாற்பத்திசெய்கேனென்னையிகழுவெண்டா
முத்தனேமுதல்வாதில்லையம்பலத்தாடுகின்ற
வத்தாவன்னாடல்காண்பானடியனென்வந்தவாறே.

மண்ணுண்டமாலவனும்மலர்மிசைமன்னினானும்
வண்ணுண்டதிருவுருவம்விரும்பினார்காணமாட்டார்
திண்ணுண்டதிருவேமிக்கதில்லைச்சிற்றம்பலத்தே
பண்ணுண்டபாடலோடும்பரமநீயாடுமாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மணிகள் பிரகாசம் நீடிநிறைந்த, கோயிற் றிரு முன்றிற் பக்கத்திலும் நீண்டகொடிகள் சூழ்ந்த அழகிய தேர்வீதியிலேயும், தம்மாற்கூடிய திருப்பணிகளை செய்து பெருமானைத் துதித்து, 'நமக்கு மன்னிய சிறப்பின்மிக்க வர்சசனை பாட்டே யாகும்' என்ற பெருமானுரைப்படியே வாக்குப்பணியாகிய திருப்பதிகம் பாடுதலையும் செய்துவந்தார். பெருமானதருளால் உண்டாகும் பெரும்மகிழ்ச்சியானது அதிகரிக்க 'அன்னம்பா லிக்கும்' என்றாரம்பிக்கும் திருக்குறுந்தொகைகளைப் பாடியும், பெருகியெழுகின்ற ஆசையோடும உழவாரத் திருப்பணியைச் செய்தும், கண்டோர் விரும்பும் தமது திருமேனியில் ஆனந்தபாஷ்பமாகிய கண்ணீரானது, பூசியுள்ள திருவெண்ணீருகிய வண்டல் ஆட, அனேக திருப்பணிகள்செய்தும், அங்கே விளங்கி யிருந்தார். அநநாட்களில் நமது வாக்கீசகர் திருவேட்களாம் என்னும திருப்பதியிற்சென்று இடபக்கொடி யுயர்த்த இறைவனைவணங்கிப் பதிகம்பாடினார்.

பின் திருநீலகண்டராகிய பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருக்கழிப்பாலை என்னும சேஷத்திரத்தைப் பலகூடியுமபடி வந்தடைந்தார். இடபமாகிய கொடியையும் வாகனத்தையுமுடைய மணவாளநம்பியாகிய பெருமானுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, அழகிய பவளம்போன்ற தமது திருவாழைத்திறந்து 'வானவர் க்குந் தானவனே யென்கின்றான், என்னும் திருப்பதி கத்துடன் அன்பாலாகிய தண்டீமிழ்மாலேபாடி,

திருக்கழிப்பாலை.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வனபவளவாய்திறந்துவானவர்க்குந்தானவனே

யென்கின்றாளாற்

சினபவளத்திரடோண்மேற்சேர்திலங்குவெண்ணிற்ற

னென்கின்றாளா

லனபவளமேகலையோடப்பாலைக்கப்பாலா

னென்கின்றாளாற்

கனபவளஞ்சிந்துங்கழிப்பாலைச்சேர்வானைக்

கண்டாள்கொலோ.

அடர்ப்பரியவிராவண்ணையருவரைக்கீழுடர்த்தவனே

யென்கின்றொற்

சுடர்ப்பெரியதிருமேனிச்சுண்ணவெண்ணீற்றவனே

யென்கின்றாளான்

மடற்பெரியவாலின்கீழறநால்வர்க்கன்றுரைத்தா

னென்கின்றாளாற்

கடற்கருவிசூழ்ந்தகழிப்பாலைச்சேர்வானைக்

கண்டாள்கொலோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

யங்குச் சிலநாளிருநது யார்க்கும நினைத்தற்கு
மரிய பரம்பொருளைத் துதித்துப் பின் செல்வம் நீடும்
தில்லைநகரை நினைநது திரும்பினார்.

விடுகளின் முற்றங்களிலே கடலலைகள் சங்குகளை
ச்சொரிகின்ற திருக்கழிப்பாலையை நீங்கிப், பூநிறைநத
களைகளோடுகூடிய மரங்களடாநத குளிரநத சோலை
வழியாக வரும்பாது 'தமமை நினைப்பவர்க

ளது மனத்தையே கோயிலாக்கொண்டு வசிக்கும்,
கனகசபைத் தாண்டவரைக் கொஞ்சநேரமேனும்
மறந்துய்வேனோ' என்றுபாடிக்கொண்டுசிதம்பரத்தை
யடைந்தார்.

கோயிற்றிருக்குறுந்தொகை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பனைக்கைமும்மதவேழமுரித்தவ
னினைப்பவர்மனங்கோயிலாக்கொண்டவ
னைத்தும்வேடமாமம்பலக்கூததனைத
தினைதனைப்பொழுதும்மறந்துய்வனோ.
ஈங்குமால்வரையேந்தலுற்றான்சிரம்
வீங்குவீம்முறவுன்றியதாளினான்
தேவகுநீர்வயல்குழ்திலலைக்கூததனைப்
பாங்கிலாதொண்டனென்மறந்துயவனோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விளங்குகின்ற பிரகாசமானது எவ்விடத்தும
பரவி எல்லா வுலகத்திலும் விளங்கிய கனகசபை
யிடத்தே ஆனந்தத் திருநடனஞ்செய்பவரும, அடி
யவாகளுக் கெளியவரும் ஆகிய பெருமானே, 'அரி
யானே' என்றாரம்பித்து அடியவர்கள் எப்போதும் தம
மனத்திடத்தே வைத்துப்போற்றுமபடியான பெரிய
திருத்தாண்டகமாகிய செந்தமிழ்மலை பாடிப்பணிந்து

கோயிற்பெரியதிருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரியானே யந்தணர்தஞ் சிந்தையானே
யருமறையி னகத்தானே யணுவையார்க்குந்
தெரியாத தத்துவனைத தேனைப்பாலாத
திகழுவனியைத தேவகடங் கோனை மற்றைக

கரியானை நான்முகனைக் கனலைக்காற்றை
கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்துநின்ற
பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவானானே.

காரொளிய திருமேனிச் செங்கண்மாலுங்
கடிக்கமலத் திருந்தயனுங் காணாவண்ணஞ்
சீரொளிய தழற்பிழம்பாய் நின்றதொல்லைத்
திகழொளியைச் சிந்தைதனை மயக்கந்தீர்க்கும்
வீரொளியை யிருநிலனும் விசும்பும்விண்ணு
மேழுலகுங் கடந்தண்டத் தப்பாநின்ற
பேரொளியைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவானானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பின்னும் துதிப்பாராகிச் 'செஞ்சடைக் கற்றை
முற்றத் திளநிலா வெறிக்கும்' என்றாரம்பிக்கின்ற
சிறந்த உண்மைப்பொருளுணர்த்தும், அழகிய சொல்
லாலாகிய செந்தமிழ்மாலையை யாரும் வியக்கும்படி
பாடி அன்பு நிறைந்தமனத்தாலே இடையறாது நீர்
பொழியும் கண்களையும் பெருமானைப் பரவிய சொற்
கள் பிறக்கும் வாயையும், உடையராய் தம்செய்கை
யிலே இடையறாது நிகழ்கின்ற உழவாரத் திருப்பணி
யையும் மாறாது செய்து இருந்தனா. அநநாட்களில்,
புகக்கடையிலே பிரளயகாலத்திலே பெருகிய கடல்
மீது தோணிபோல மிதந்ததென்று சொல்லப்பட்ட
திருக்கின்ற சீகாழித் திருப்பதியிலே எழுந்தருளிய,
இடபக் கொடியை யுடைய பெருமானது திருவரு
ளால பார்வதிதேவி தனது திருமுலைப்பாலோடு பெரு
கிய சிவஞானத்தையுங் 'ருழைத்தூட்ட அதை உண்

டருளிய ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய செய்திகளை அடியார்கள் வந்து சொல்லக் கேள்விப்பட்டார்.

அம்மையாரின் திருமுலைப்பாலருந்திய அப்பொழுதே, கடல்விஷத்தை யமுதமாக உட்கொண்டபெருமானை 'இவன் எம்மான்' என்று சுட்டிக்காட்டி ஏழிசைகளும் பொருந்திய வண்டமிழ்மாலையைச் சொல்ல வல்லராகிய, சீர்காழியிலவதரித்த பெருந்தகையாகிய ஆளுடையபிள்ளையாருடைய சிறப்பை கேட்டவுடன், அதிசயமாகிய ஆசைமேற்கொள்ள, அவருடைய மலாப்பாதங்களை வணங்கவேண்டுமென்று தம்மனத்திலே மிக்க விருப்பம் உண்டாக அப்போதே, கனகசபைக்கண் திருநிருததம செய்தருளும் பொற்பாதங்களை வணங்கி பெருமானது அருளவிடை பெற்றுப், பொய்யாகிய பிறவிநோய் நீக்கும் திருவிதியைப் புரண்டு சுற்றிவந்து மேற்சென்று எல்லாவுலகத்திலும் சீரிரம்பப் பெற்ற அநதத் தில்லையினெல்லையை நமஸ்கரித்துத் துதித்துப்போய்ச் சொல்லற்கரியபெருமையையுடைய திருநாரையூரைத் தரிசித்துப் பாடி மேற்செலவாராயினார். அடியார கூட்டமானது தம்மைச் சூழ்ந்ந வரவும், அஞ்சலிகூப்பிய கைகளையுடையராய்த், திருநீற்றுப்பூசு நிரம்பிய திருமேனியானது பார்த்தவர்களுடைய மனமெல்லாம் கசிகது கரைந்து உருகச்செய்யும் உட்கருணையை மேலேகாட்டுமபடியான கருணை வடிவுடனே, சமஸ்கரத்திலேயுள்ள எழுநாக்களவியாகிய வேதத்தை எழுதுமறையாகத் நயிழிற் பெருநருளிய ஆளுடையபிள்ளையார் சீர்காழியின்

பக்கத்திற் சார்ந்தார். மலையை வில்லாகவளைத்த பெருமானால் முன்னே சூலைநாயைத் தந்து நேரே ஆட்கொள்ளப்பெற்ற திருநாவுக்கரசு அங்கே எழுந்தருளிய செய்தியை ஆளுடையபிள்ளையார், கேட்டு அவரைக்காணவேண்டுமென்ற பெரும் விருப்பமானது எழுகின்ற திருவுள்ளத்தோடும், அருள்கூடப்பெற்ற அன்பர்கள் பக்கத்தே சூழ்ந்துவர, எழுந்தருளி நமதரசின்முன்னே வந்தார். முன்னாற் பார்த்ததும் அஞ்சலிசெய்து ஆண்டவரசு அன்பினால் உள்ளமுருகச், சூழ்வந்த அடியார் கூட்டத்தினுட்புகுந்து குற்றமற்ற ஆசையோடு பிள்ளையார் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்க, இடபத்தின்மேல் வருவாராகிய பெருமாளை 'அம்மே! அப்பா!' என்றமுதழைத்த பிள்ளையாரும் அரசைத் தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் அவர் கைகளைப் பிடித்து எடுத்து இறைஞ்சி, 'அப்பரே!' என்றழைத்தார். அதற்கவரும் 'அடியேன்' என்றார். பார்வதி தேவியானவள் செவ்விய பொற்கிண்ணத்திலே அமுதத்தையும் ஞானத்தையும் குழைத்துத் தந்ததனால் அழுகை நீர்திருந்த பவளமபோலச் சிவந்த வாயிளையுடைய ஆளுடையபிள்ளையார், திருநாவுக்கரசு என்னும் சிறந்த சீரையுடைய இவ்விரண்டு பெரியோரும் கூடிய அங்கே சூழவிருந்த அடியவர்களெல்லாம் மிக இன்பமெய்தித், தேவர்களும் வந்திக்கும்படியாக 'அரசர்' வென்னும் சிவ சப்தத்தை உலகமெல்லாம் நிறைத்தார்கள். 'பிள்ளையாருடைய பாதங்களை வந்திக்கப் பெற்றே' நென்று நாவுக்கரசு மகிழவும், இவ்வாகீசரைக் காணப்பெற்றதற்குப் பிள்ளையார் உவகையும், இவ்வித

மாக மனத்தில்நிறைந்த ஆசையினால் ஒருவரோடொருவர் உண்மையாகக்கலந்த நேசங்கொண்டு இருவரும் யுகக்கடையிற் கடல்மேல் தோணியிலே வீற்றிருந்தவராகிய தோணியப்பார் திருப்பாதங்களை வணங்கும் விருப்பம் மிககவராயினார்கள். உலகங்கள் மீதெல்லாமபெருகிய அருள்வைத்த ஒப்பற்ற கடலும், அன்பு வாய்ந்த கடலும் போன்று விளங்குகின்ற உண்மைப் பொருள் கொண்டதும், சமயங்களிலெல்லாம் முதன்மைபானதுமாகிய சைவமார்க்கமானது பெற்ற புண்ணியத்தின் வடிவாகிய இரண்டு கண்களைப்போலவும், உலகங்களுய்யும்படிக்கு கரியவிஷத்தைப் பானமபண்ணியருளிய பெருமானுடைய வருளும், இந்த உலகங்கட்கெல்லாந் தாயாகிய உமாதேவியினருளும் போலவும், தம்மில் ஒன்று சேர்ந்து, சாஸ்திரங்களின் ஞானத்தையுடைய பிள்ளையாரும், திருநாவுக்கரசும் ஆகிய இருவரும் கூடிக், சிவந்த சடாபாரத்தை யுடைய பெருமானுடைய ஆலயத்தை யடைந்தார்கள்.

வண்டிகள் கீதம்பாடற்கிடமாகிய சோலைகள் சூழ்ந்த அச்சீகாழிப்பதியிலே எழுந்தருளிய பெருமானுடைய கோயின்முன் திருக்கோபுரத்தை நமஸ்கரித்தெழுந்த உள்ளே சென்று, விண்ணும் கீழ்ப்படியும்படி ஒங்கியதாகிய விமானத்தை வலம்வந்து நமஸ்கரித்தெழுந்தார்கள். அப்போது அச்சீகாழியிலவதரித்த பிள்ளையார் அரசை நோக்கி “அப்பரே! உங்கள் தம்பிரானைப் பாடுவீராக” என்று மொழியக், கண்ணீர் பொழிந்து கசிகது நின்ற திருநாவுக்கரசும் வேத

வுண்மை விளங்கிய பதிகம் பாடுவாராய், பெருமாட்டி யாகிய தேவியோடு, திருத்தோணியின்மேல் விரும்பி வீற்றிருந்தருளிய பெருமான் சன்னிதியில் நின்று மிக்க பக்தியோடும் அன்பு பொருந்திய செந்தமிழ் மாலையாகிய “பார்கொண்டுமூடி” என்னும் பதிகம் பாடித் துதித்துச்

திருக்கழுமலம் - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பார்கொண்டுமூடிக்கடல்கொண்டனூன்றுநின்பாதமெல்லா
நாலேந்துபுள்ளினமேந்தினவென்பநளிர்தியங்
கால்கொண்டவண்கைச்சடைவிரித்தாடுங்கழுமலவர்க்
காளன்றிற்றுமுண்டோவந்தணுழியகவிடமே.

கரையார்கடல்குழிலங்கையாகோன்றன்முடிசிதறத்
தூலையாமலரடியுனறலுமுள்ளம்விதிர்விதிர்ந்ததுத்
தலையாய்க்கிடந்தாயர்ந்தான்றன்கழுமலவகாண்பதற்கே
மலையாப்பரிசிவைநாடோறுநந்தமையாள்வனவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சன்னிதியை விட்டு அருமையோடு வெளியே வந்து பிள்ளையாருடைய திருமடத்திலே எழுந்தருளியிருந்து திருவமுதுசெய்து, பொருந்திய சிநேகமும் பரதுத்துவமும்,—மறறைச சாமானியருள் நாள் ஏற ஏறக் குறைவது போலாகாது, அன்று இருந்தது போலவே மேன்மேலும் வளருமபடியாக இருவரும் சேர்ந்து பலநாள் இருந்தார்கள். இவ்விதமாக இவ்விருவரும் கலந்த இருந்ததனாண்டான மகிழ்ச்சியி னாலே அளவில்லாத உள்ளமலாசசிபெற்று இருந்த நாட்களிலே, திருநாவுக்கரசர் காவிரியையும் சோழநாட்

மீலே திருநீலகண்டராகிய பெருமான் எழுந்தருளிய
தலங்கள் பலவற்றையுந் தரிசிக்கவேண்டும் என்று
உண்மையான மிக்க ஆசை தம்மனத்தே உண்டாக
அதைப் பிள்ளையாருக்குச் சொன்னார். அவரும் ஆம்
என்று சம்மதித்து உடன்பட்டார். திருநாவுக்கரசுபோ
வதற்குப் புறப்பட அவரோடு பிள்ளையாரும் போய்
திருக்கோலக்காவை இருவரும் தரிசித்துப் பிள்ளையார்
சீகாழிக்குத் திரும்பினார். அப்பரும் இவரிடத்தில்
விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமான் விருடபி எழுந்த
ருளியிருக்கும் சேஷத்திரங்களான திருக்கருப்பறியலூர்,
திருப்புன்கூர், திருநீடுர், திருக்குறுக்கை, திருநின்றியூர், திருந
னிபள்ளி முதலியவற்றையடைந்து வானோர் பெரு
மானை வந்தித்து மேற்செலவராயினார். எப்போதும்
சலம் மாறுது ஒடுகின்ற காவிரியாற்றின் இருகரைகளி
லுஞ் சோந்து இடபங்கொடியை யுயர்த்திய பெருமா
னுடைய திருச்சேம்பொன்பள்ளியைப்பாடித் துதித்துப்
பின், உயர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருமயிலாடுதுறையும்,
இன்னும், நீண்ட காவிரிகரையிலுள்ள திருத்துருத்தி,
திருவேள்விக்குடி, திருவேதிர்கோள்பாடி என்பவற்றை
யடைந்து செந்தமிழ்ப்பதிகஞ் செப்பிப் போற்றி பெரு
மானுடைய திருப்பதிகள் பிறவற்றையும வணங்கித்
துதித்துச் சென்று, பசுவின் கண்ணுளதாகும் பஞ்
சகவ்யத்தை அபிஷேகமாக ஏற்றுக்கொண்ட பிரானா
எழுந்தருளிய திருக்கோடிகாவையடைந்து துதித்துப்
பின், திருவாவதுறையைச் சேர்ந்தார். “ஆவடுதண்டு
றையாரை அடைந்துயந்தேன்” என்னும் திருத்தாண்
டகத்தை யருளிச்செய்து,

திருவாவடுதுறைத் திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நம்பனைநால்வேதங்கரைகண்டானே

ஞானப்பெருங்கடலைநன்மைதன்னைக்

கம்பனைக்கல்லாலிருந்தான் நன்னைக்

சுற்பகமாயடியார்கட்கருள்செய்வானைச்

செம்பொன்னைப்பவளத்தைத்திரளுமுததைத்

திங்களைஞாயிற்றைத்தீயைகீரை

யம்பொன்னையாவடுதண்டிறையுண்மேய

வரனடியேயடிநாயேனடைந்துய்ந்தேனே.

தரித்தானைத்தண்கடனஞ்சண்டான் நன்னைத்

தக்கன் நன்பெருவேள்விதகாததான நன்னைப்

பிரித்தானைப்பிறைதவழ்செஞ்சடையினனைப்

பெருவலியால்மலையெடுத்தவரக்கன் நன்னை

நெரித்தானேநேரிழையாள்பாகத்தானே

நீசனேனுடலுநுநோயானதீர

வரித்தானையாவடுதண்டிறையுண்மேய

வரனடியேயடிநாயேனடைந்துய்ந்தேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறுந்தொகை, திருநேரிசை, சந்தவிருத்
தங்கள் முதலாயினவற்றையும் வெவ்வேறாக, பாவல
ராகிய திருநாவுக்கரசு, செந்தமிழ் மாலைகளாய்ப் பெரு
மானுக்குச் சாத்தி மேன்மேற்குளம்பின அன்போடும்,
உலகத்தவர்களெல்லாம் புகழும்படியாகப் பலநாள்
அங்கே தங்கி உழவாரக் கைத் திருப்பணியை செய்து
கொண்டு வந்தார். பொன்னையும் மணியையும் வீசும்
அலைகளையுடைய காவிரிக்கரையில் இருக்கும் திருவிடை
மருதூரை அடைந்து மீகுந்த அன்போடும், மானைக்

கையிலேந்திய பெருமானாரை வணங்கித் துதித்துத் தமிழ்மாலை பலவற்றைப் பாடிப் பின், திருநாகீச்சுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் போற்றி யரியபதிகம் பாடிச் சென்று வாசங்கமழும் சோலைகள் சூழ்ந்த பழையாறை யடைந்து பின் திருச்சத்தி முத்தத்தில் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே பார்வதிதேவியின் மனப் பூர்வமான அன்பின் பூசையை ஏற்றருளிய, எப்போதுமடியவர்கட் கினியவராகிய பெருமானைப் பணிந்து துதித்து இயல்பாயெழும் உழவாரத் திருப்பணியை கோயிற் றிருமுன்றிலிலே செய்து தமிழ்மாலையையும் சாத்துவாராய் “கோவாய் முடுகி” என்று தொடங்கி, ‘இயமன் வந்து என்னை எதிர்ப்பதன் முன்னே, மலா போன்ற தேவரீரது பாதங்களை என் தலைமேல் வைத்தல் வேண்டும்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்து திருப்பதிகம் பாடினார்.

திருச்சத்திமுற்றம் - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றப் பலம்.

கோவாய்முடுகியடுதிற்சூற்றங்குமைப்பதன்முன்
பூவாரடிச்சுவடென்மேற்போறித்துவைபோகவிடின்
மூவாமுழுப்பழிமூடுங்கண்டாய்முழங்குந்தழற்கைத்
தேவாதிருச்சத்திமுற்றத்துறையுஞ்சிவக்கொழுந்தே.

பொறித்தேரரக்கன்பொருப்பெடுப்புற்றவன்பொன்முடிதோ
ளிரத்தாளொருவிரலுன்றிட்டலவிரங்கியொள்வான்
குறித்தேகொடுத்தாய்கொடியேன்செய்குற்றக்கொடுவினநோய்
செறுத்தாய்திருச்சத்திமுற்றத்துறையுஞ்சிவக்கொழுந்தே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அப்போது பெருமானானவர் 'திருநல்லூரில் வருவாயாக' என்று ஆக்ஞாபிக்க, வாகீசரும் வணங்கித் துதித்து மிக மகிழ்ச்சியோடும், நன்மைதரும் பெருமானுடைய அருள்வழியே வந்து திருநல்லூரை யடைந்து பெருமானை நமஸ்கரித் தெழுக்கின்ற அளவிலே 'உன்னுடைய எண்ணத்தை முடிக்கின்றோம்' என்று சிவபெருமான் அவருடைய தலையின்மீது தம்பாதமாகிய செவ்விப பூவைச் சூட்டினார். திருநாவுக்கரசர் 'நனைந்தனைய திருவடியென் றலைமேல் வைத்தார்' என்றும் திருத்தாண்ட கத்தால் துதித்துப் பெருமானுடைய திருவருளை நினைந்து நினைந்து உள்ளமுருகி கீழ்விழுந் தெழுந்தது, ஒரு நித்திய தரித்திரன் தனக்குச் சாசவதமான செல்வங் கிடைத்தால் எவ்வளவு மகிழ்வானோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடும் உள்ளம பூரித்தார்.

திருநல்லூர்த் திருத்தாண்டகம்.

திரிச்சிறம்பலம்.

நினைந்துருகுமடியாரைநையவைத்தார்
 நில்லாமேதீவினைகணீங்கவைத்தார்
 சினந்துருகளிற்றுரிவைப்போர்வைவைத்தார்
 செழுமதியின்றளிர்வைத்தார்சிற்றதுவானோ
 ரினந்துறுமிமணிமகுடத்தேறத்துற்ற
 வினமலர்கள்பொதலிழந்துமதுவாய்ப்பில்கி
 நனைந்தனையதிருவடியென்றலைமேல்வைத்தார்
 நல்லூரெம்பெருமானார்நல்லவானே.

குலங்கிளரும்வருதிரைகளேழும்வைத்தார்
 குருமணிசேர்மலைவைத்தார்மலையைக்கையா
 லுலங்கிளரவெடுத்தவன்றோண்முடியுநோவ
 வொருவிரலாஹுவைத்தாரிறைவாவென்று

புலம்புதலுமருளொடுபேர்வாளும்வைத்தார்
புகழவைத்தார்புரிந்தாளாக்கொள்ளவைத்தார்
நலங்கிளருந்திருவடியென்றலைமேல்வைத்தார்
நல்லூரெம்பெருமானார்நல்லவாதே.
திருச்சிறறம்பலம்.

திருநாவுக்கரசர் திருநல்லூரிலே பெருமானுக்கு மே
வின திருப்பணிகளைத் தினநதினமுஞ் செயது தமிழ்ப்
பாட்டுகளாலாகிய மாலைகள் பலபாடித் தொழுது துதி
த்து இவ்விதமாகத்திருத்தொண்டு செய்துவருங்காலத
திலே பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கருகாவூர்,
திருவாவூர், திருப்பாலைத்துறை முதலிய பிற தலங்களி
லும் போய் வணங்கிப் பெருகிய அன்போடும் திருந
தொண்டு செயது பின், திருநல்லூரை எப்போதும்
பிரியாதே மனமுருகி வந்திததுகொண்டு வந்தார்.
தம்மை யாட்கொண்டபெருமானிடத்து விடைபெற்று
அத்திருநல்லூரினின்றும் நீங்கிச் சென்று, வாளைகள்
பாயப் பெற்ற நீரினைநத ஆற்றினுற் சூழப்பட்ட
திருப்பழனத்தை யடைந்து, விவத்தை யுட்கொண்டத
னால் கருமைவாய்ந்த கண்டத்தை யுடையவரும், உமா
தேவியை ஒருபாகத்தே யுடையவரும், நாகங்களையே
ஆபரணமாக அணிந்து நீரிரவில திருநிருத்தஞ் செய்
பவரும் ஆகிய பெருமானுடைய பாதங்களிற் பணிந்து
துதித்தார். பின் திருநாவுக்கரசர் பக்கத்திலேயுள்ள
பிற சிவகேசுத்திரங்களையும் சென்று தரிசிக்கவேண்
டும் என்னும் விருப்பத்துடன் திங்களுர் என்னும் தலத்
தின் பக்கத்திலே மேவுவாராயினார். அளவில்லாத
சனங்கள் எப்போதும் ஓயாமல் போய்க்கொண்டிருக்

கும் அவ்வழியின் ஓரத்திலே, கருணைநிரம்பியவர்கள் உள்ளமானது எவ்வண்ணம் குளிர்ந்து யாவருக்கும் இன்பந்தருமோ அப்படிப்பட்ட குளிர்ச்சியோடுகூடி, வெயிலில வந்த இளைப்பைப் போக்கி நீரினைந்த விசாலமான தடாகத்தைப்போல மிகக்குணிரந்த பரப் பையுடையதாய் வளம்பொருந்திய நிழலைக்கரும்படியாக அமைக்கப்பெற்ற தண்ணீர்ப்பந்தரை வாகீசர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே வந்தனைந்த அவர் அருந் தென்றல் வீசப் பெற்றுக் குளிர்ந்த அப்பந்தரையும் அங்கே வழிப்போக்கர்கட் குபயோகமாக வைக்கப் பட்டிருக்கும், தேவாமீர்தம் போன்ற தண்ணீரையும், உள்ளத்திலே மிக அடியத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு வந்தபோது 'திருநாவுக்கரசு, திருநாவுக்கரசு' என்றும் தன்பெயர் எப்பக்கதிலும் மிக அழகாக எழுதப்பட்டிருத்தலைக் கண்டார். இந்தப்பந்தரை 'இந்தப் பெய ரைவைத்து இங்கே அமைத்தவர் யார்?' என்று கேட் டார். அதற்கு அப்பந்தரின் வரலாற்றை யறிந்தவர் சிலர், சொல்லுதற்கு அருமையான சிறப்புடைய அப் பூதியடிகள் ஆண்டவரசேனும் பெயரினால் இதைச் செய் தமைத்தார். இதுமட்டுமல்ல; எவ்வெவ்விடத்து வேண் டப்படுவனவோ அவ்வெவ்விடத்துத் தப்பாமல் யா தொரு குறைவு மில்லாதபடி யெங்கே பார்த்தாலும் அவர் அமைத்த சாலைகளும், சோலைகளும், குளங் களும், தடாகங்களும் உள்ளன என்றார்கள். இப்படி யவர்கள் சொல்லக்கேட்டுத் திருநாவுக்கரசர் 'இதற் கென்ன கருத்தாயிருக்கும்' என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டு, அவர்களைப் பார்த்து 'அவ்வப்பூதியடிகள் எங்

கே இருக்கின்றார்?’ என்று கேட்க அவர்கள் ‘நிறைந்து நெருங்கிய இழைகளாலாகிய முப்புரிநூலை மார்பிலணிந்த அவ்வேதியரும் இப்பழமையான நகரத்திலே தான் வசிக்கின்றார். இதுவரையிலும் இங்கேயிருந்து விட்டு இப்போதுதான் வீட்டிற்குச் சென்றார். அவ் வீடும் மிகுந்த தூரமன்று, சமீபநதான்’ என்று சொன்னார்கள். வாக்கீசமுனிவர் அப்பந்தரை நீங்கிச் சென்று அப்பூதியடிகள் வசிக்கும் வீட்டு வாயிலின் முன் சார்ந்தவுடன், அப்போதுதான் உள்ளே சென்றிருந்த திங்களுர் வேதியராகிய அவ்வப்பூதியடிகளும் தம் வாயிற்புறத்தே பெருமானடியவர் ஒருவர் வந்துள்ளார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு உடனே வெளியில்வந்தார். சீக்கிரத்தில் சேர்ந்து வாக்கீசருடைய பாதங்களை வணங்கத் தாம் வணங்குமுன்னரே தம்மை வணங்கிய திருநாவுக்கரசின் முன்னேநின்று, “முன்பொழியுங் கருணை புரி வடிவத்தையுடைய தேவரீர் சிறியேன் வீட்டில் வந்தருளும் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெறுதற்கு முடிவில்லாத தவத்தை நான் முன்னே செய்தேன்போலும்: தேவரீர் எழுந்தருளியதென்ன?” என்றார். திருநாவுக்கரசரும் ‘ஒப்பற்ற மாமேருமையை வில்லாக வளைத்த பெருமானாரைத் திருப்பழனத்திலே தரிசித்து வந்தோம். வருகின்றவழியிலே நீர்வைத்ததும், வேண்டிய வளப்பத்தைத் தருகின்ற நிழலோடுகூடியதும் ஆகிய தண்ணீர்ப்பந்தரையும் பார்த்து, அவ்விதமாக நீர் செய்கின்ற பிற தர்மங்களையுங் கேள்விப்பட்டு இங்கே உம்மிடத்தில் வந்தோம்’ என்று மேலுஞ் சொல்வார். ‘கங்கையைச் சடையிறறங்கிய பெருமா

னுடைய அடியவர்கட்காக நீர்வைத்த அளவற்ற தண்ணீர்ப்பந்தராகிய பெருந்தருமத்தி னும்பேரெழுதாமல் வேறொருபேரை முன்னெழுதவேண்டிய காரணமென்ன? அதைச்சொல்லும்' என்று குற்றமற்ற மொழியரசராகிய அப்பர் இதிரேசொன்னார். இதை நின்ற அவ்வநதணா கேட்டதும் மனநிலை யழிந்து, 'தேவரீர் நன்று அருளிச்செய்தீரிலலை; வெட்கங்கெட்ட சமணப் பாதகர்களோடு கூடிய அரசனுடைய தீவினைச் சூழ்ச்சிகளையெல்லாம், தாம் பெருமானுக்குச் செய்த திருத்தொண்டின்பலத்தாலேயே வெற்றிகொண்டவராகிய அவ்வாக்கீசருடைய போதானே நீவிர் வேறொருபேர் என்று சொல்லுவது?' என்று கோபித்து, 'நம்மையுடைய பெருமானுடைய திருவடிகளின்கீழ் விருப்புற்ற திருத்தொண்டின் பலத்தாலேதான், நாம் (மறுமையிறபிழைத்தது மோட்சமடைதல நிச்சயமாயிருக்க) இம்மையிலும் பிழைப்பது என்று என்போன்ற சிறியோரும் தெளியுமபடி செம்மைசெய்த திருநாவுக்கரசருடைய திருநாமத்தை எழுதியதற்கு மாறாக கொடியவார்த்தைகளை நான் கேட்குமபடி சொன்னீர்' என்று சொல்லி, 'பொங்கும கடலில கல்லாகிய தெப்பத்திலே சென்று கரையேறிய அவ்வாக்கீசர் பெருமையை, சிவபெருமானார் சிருஷ்டிக்கப்பெற்ற இவ்வுலகத்திலே யறியாதவரும் யாராவது உண்டோ? அப்படியிருக்க, மங்கலமாகிய சிவவேடததோடு கூடியிருந்தும் இவ்விதமாக நீவிர் சொன்னீர். அறிந்திருப்பின் இவ்விதம் சொல்லியிருக்கமாட்டீர். அறியாதிருப்பீரேல், நீவிர் எங்கே இருப்பீர்? நீவிர்தாம் யாவா? சொல்லவேண்

மம்' என்று சொன்னார். வேதியர் இதைச்சொல்ல
திருநாவுக்கரசு அவருடைய அன்பின் பெருமையை
அறிந்து சொல்வாராய், 'பரசமயத் தீக்குழியினின்றும்
கரையேறும்படி, பெருமான் சுருணையின் விடுத்த சூலை
நோயினால் ஆட்கொண்டபின் அவரை யடைந்துய்ந்
தேன்; இவ்விதமாக நன்மைதீமைகளை நாடியறியும்
நல்லுணர்வு சிறிதுமில்லாத சிறுமையேன் நான்' என்
னார். திருநாவுக்கரசு இவ்விதமாக அப்பூதியடிகள் தம்
மையறியும்படி சொன்னவளவில் அவர் தம் கைகள்
சிரசின்மீது குவியக் கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரை
யாக வடிய, சொல்தடுமாறி உடம்புமுழுதும் மயிராக்
கூசசெடுக்கக் கீழே விழுந்து அரசினுடைய திருவடித்
தாமரைகளைப் பூண்டா. அப்படி வணங்கிய அப்பூதி
யடிகளை அப்பர் தாமும் எதிர்வணங்கி எடுத்தருள, நித்
திய தரித்திரனுக்கு அருமையான செல்வம் கிடைத்
ததுபோல அவ்வநதணர் உள்ளமுழுதும் ஆனந்தம்
நிறைய அரசின் முன்னேநின்று ஆனந்தப்ரவசராய்க்
கூத்தாடி மிக விருப்பத்துடன் சுற்றியோடினார், பாடி
னார், பொங்கியெழுந்த அளவற்ற மகிழ்ச்சியினாலே
முன்னே செய்யவேண்டுவ தின்னதென்றும் அறியாது
(நிற்கின்ற அவரை உள்ளே ஆசனத்திலெழுந்தருளு
வித்தலு மறியாது) தாம் மனையினுட்சென்று தன்
மனைவியார்க்கும் மக்களுக்கும் மற்றவார்க்கும், ஆண்ட
வரசு எழுந்தருளிய சந்தோஷசமாசாரத்தைச் சொல்லி
மிக ஆசையோடு தம்மைச்சுற்றிய பெருங் கிளைஞரெல
லாரையும் உடன்கொண்டு மீளவும் வெளியில் வந்தா.
அவர்களுள்ளாரோடும் அரக்க நம்ஸ்கரித்து ஆராத

MAHAMAHOPADHYAYA

Dr. H. V. RAMANATHA IYER, PONDICHERRY

ஆசையோடும் ஆண்டவடிகளை உள்ளே எழுந்தருளு
 வித்து அவருடைய பாதங்களை நீரினால் விளக்கி அம்
 மலர்நீரை தங்கள்மேலே தெளித்துக்கொண்டு உள்
 ளேயும் ஆசனமளித்தார்கள். ஆசனத்தேயுட்காரவைத்
 துச் செய்யவேண்டிய பூசைகளையெல்லாம் செய்தபின்
 விருப்பத்தோடு திருநீற்றுக்காப்பு ஏந்தி, மனத்தில்
 ஆசை யதிகரிக்க, உலக முச்சீவிக்கும்படி திருவவ
 தாரஞ் செய்தருளிய அவ்வரசைத் திருவமுது செய்
 விக்கவேண்டுமென்னும் தம விருப்பத்தை விண்ணப்
 பஞ்செய்ய அரசும அமுதுசெய்தற்கு உடன்பட்டார்.
 தவஞ்செய்த பெரியோராகிய அரசு உடன்பட்டதும்
 அப்பூதியடிகள் தமது மனைவியாரைப் பார்த்து 'பொருந்
 திய பாக்கியமானது நம்மிடத்து இருந்தவிதந்தான்
 என்னை! இந்தப் பேறு நமக்கு நீலகண்டராகிய பெரு
 மானுடைய அருளினாலல்லவா கிடைத்தது. இனிநாம்
 உச்சீவித்தோம்' என்று சொல்லிச் சந்தோஷித்து
 திருவமுது சமைக்கப் புகுந்தார்கள். பரிசுத்தமான
 கழிகளால் அறுவகைச் சுவையும அவ்வவ்வளவிற்குப்
 பொருந்தும்படி கழிகள் சமைத்து, இனிய அமுதும்
 சமைத்துப் பெரியவர் அமுது செய்வதற்குப் பரிகலத்
 திற்காகத் தமது பிள்ளைகளில் முத்த திருநாவுக்கரசைப்
 பார்த்து 'நல்ல வாழைக்குருத்தைச் சீக்கிரங் கொண்டு
 வா' என்று ஏவினார். 'நல்ல சாய்தந்தையார்கள் என்னை
 யித்திருப்பணியிலே ஏவ நான் இதைச் செய்யும் பாக்
 கியம் பெற்றேனே' என்று நினைத்துச் சந்தோஷித்து
 அமுமுத்த திருநாவுக்கரசு சீக்கிரமாகச் சென்று தோட்
 டத்தினுள்ளே போய்ப் பெரிய வாழையின் வளப்ப

மனைய குருத்தை அரிசின்ற திருந்தில் பெரிய பரம்
பென்று, துன்பப்பட்டுச் சேரும்படி இவன கையில்
தீண்டியது. தனது கையிலே சுற்றிக்கொண்டு கண்
களில் பொறிபறக்கும்படி கோபங்கொண்டிருந்த அந்
தத் தீவிஷப்பாம்பை உதறி வீழ்த்திவிட்டு மனம்
யதைத்து 'இப்பாம்பின் விஷக்கடியினால் நான் முர்ச்சி
சித்து வீழ்வதற்குமுன் சிக்கிரமாகச் சென்று அரிந்த
இந்தச் குருத்தைக் கொடுப்பேனாக' என்று துணிவு
கொண்டு ஓடிவந்தான். உடம்பினுட் புகுந்ததாகிய
விஷந் தலைக்கேறும் வேகத்தைப்பார்க்கிலும், வரு
கின்ற இவனுடைய வேகம் முந்தும்படியாக மிக வருத்
தப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றபோது 'அரிய தவசி
யாகிய பெரியவர் அமுது செய்வதற்குக் காலந் தாழ்க்
கும்; ஆதலால், என்னைப் பாம்பு கடித்ததை நான்
யார்க்கும் சொல்லுகின்றதில்லை' என்று திருந்திய மன
தோடும் வீட்டிற் புகுந்தான். தீவிஷமானது தனது
முறையிலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலேயேறி,
தலையில் ஏறும் ஏழாம் வேகத்திற் பொருந்த, எயிறு,
கண்கள், உடம்பு இவையெல்லாம் முறையே கருகி,
(கருகிற முள்ளவிஷம் உள்ளே பரவலால் கருகிறங்
கொண்டு) சொல்தடுமாறி, ஆவிவிடும்படியாக முர்ச்சி
சித்துவிழும் அச்சமயத்திலே தான் அரிந்து வந்த
இலைக்குருத்தைத் தன் தாயார் பக்கத்திலே வைத்து
உடனே கீழே வீழ்ந்துவிட்டான். இப்படி முர்ச்சித்
துத் தேகநிலை தளர்ந்து விழுந்த பிள்ளையைப்பார்த்
துத் தாய்தந்தையார்களிருவரும், என்ன நிகழ்ந்ததோ
என்று உள்ளம் பதைத்துக் கொஞ்சம் கவனித்துப்

பார்த்தார்கள். இரத்தம் வடியும் கடிவாயையும், உடம்பு விளங்குகின்ற பிறகுறிகளையும் கண்டு விஷத்தாலே தான் இவன் இறந்தான் என்று துணிந்து சிவிறும் அதற்கு வருந்தாமல், திருவடியாரை அழுது செய்விப்பதற்கு வேண்டியனவற்றைச் செய்வாராயினார். பெறுதற்கரிய மகளை ஓர் பாயிலே சுற்றிமுடிப் புற வாசல் முற்றத்திலே ஓர் பக்கத்தில் மறைத்து வைத்துவிட்டுக் கொஞ்சமும இச்சங்கதி அவா தெரியாத படி மறைத்து அவரை முதலில் அழுது செய்விப்போமாக என்று கொண்டு, திருத்தொண்டின் வன்மையை யுடைய அடியவரிடத்திலே அப்பூதியடிகள் சீக்கிரமாக வந்தார். அடியவர் சீக்கிரம்வந்து அழுது செய்வதற்குக் காலதாமதமாகின்றதென்று அனனம கறிகள் முதலிய எல்லாம் பக்கத்திலே சீக்கிரத்தில் எடுத்துதவும்படியாக வைத்துவிட்டு, குற்றமற்ற சிறப்பையுடைய திருத்தொண்டரின் முன்னே நமஸ்கரித் தெழுந்து 'தேவரீர் அழுதுசெய்து எமது குடிமுழுவதையும் உய்விப்பீராக' என்று விண்ணப்பிக்க அதை அவ் வருந்தவர் கேட்டு எழுந்துவர, அவருடைய பாதங்களை விளக்கி மற்றொரு ஆசனத்திலமர்வத்துப் பரிகலந்திருத்துவதற்கு முன்னே வாகீசர், ஆசனத்திலிருந்து விபூதியணிந்து இயல்பின் இவ்வாழ்க்கைநெறியின்ற அப்பூதியடிகட்கும அவர் மனையாக்குமமேன்மைபொருந்திய விபூதியைக் கொடுத்தருளி அவர்கள் புதல்வருக்கும் கொடுக்கின்ற சந்தர்ப்பத்திலே வேதியராகிய அப்பூதியாரைப்பார்த்து 'உமது பிள்ளைகளாகிய இவர்கட்கு முத்தபிள்ளையையும் அழையுங்கள். விபூதி

தரல்வேண்டும்' என்று சொன்னார். அவர் நேர்ந்த சமர்சாரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் 'அவன் இப்போது இங்கே உதவமாட்டான்' என்றார். இதைக்கேட்ட வுடனே பெருமானுடைய திருவருளாலே, திருநாவுக் கரசினுடைய கலங்காத வுள்ளத்திலே ஒரு கலக்கம் உண்டாக, அரசு இவர்களைப் பார்த்து 'நீங்கள் சொல்லிய இவ்வார்த்தையை என்மனம் பொறுக்காது அவன் என்னசெய்தான்? இதற்கொன்றுண்டு. உண்மையைச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லலும் அவர்கள் பயந்து நடுங்கி, பெரியவ ரழுதுசெய்யும் பாக்கியம் தவிரந்து விடுமபடி இதுவா நோவது என்ற எண்ணத்தால் அவரிடம் நிகழ்ந்ததைச் சொல்லாமலிருப்பார்களாயினும், அவர் கேட்கும்போது உண்மை சொல்ல வேண்டும் என்னும் சிலத்தினாலே, மனம்வருந்தி, அன்போடு அவரை வணங்கிப் பிள்ளைக்கு நேர்ந்ததைச் சொல்லி விட்டார்கள். திருநாவுக்கரசு இதைக்கேட்டு 'நீங்கள் செய்தது நன்று! நன்று' இப்படி இவ்வுலகத்திலேயார் செய்தாகள் என்று சொல்லி முன்னெழுந்து போய் உயிர்போய்க்கிடந்த அப்பிணத்தைப் பார்த்துப் பெருமானுடைய திருக்கோயிலின்முன்னே அதைக்கொண்டு வரச்செய்து, பெருமானைத்துதித்து 'ஒன்றுகொலாம்' என்னும் திருப்பதிகம்பாடி அப்பாம்பின் விஷத்தைப் போக்குவித்தார்.

விஷந்தீர்த்த திருப்பதிகம்.

பண் - இந் த ள ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒன்றுகொலாமவர்சிற்கையுயர்வரை

யொன்றுகொலாமுயரும்மதிசூடுவ

ரொன்றுகொலாமிடுவெண்டலைகையது

வொன்றுகொலாமவருர்வதுதானே.

புத்துக்கொலாமவர் பரம்பின்சண்பாம்பின்பல்,
 புத்துக்கொலாமெயிறுந்நெறிநுதுக்கண
 புத்துக்கொலாமவர்காயப்பட்டான்றலை
 புத்துக்கொலாமடியார்செய்ததானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இப்படித் தீவிட நீங்கப் பிழைத்த அப்பிள்ளை
 யும் தூங்கியெழுபவன்போல் எழுந்து, இடபக்கொடி
 யை வுயர்த்திய சிவபெருமானாலே ஆட்கொள்ளப்
 பெற்ற திருநாவுக்கரசின் சிவந்த தாமரைபோன்ற
 பூதங்களில் வுணங்க அவர் பரிசுத்தமான விபூதியைக்
 கொடுத்தார். அங்கே நின்ற அப்பெற்றோரிருவரும்,
 போன உயிரை மீளவும் பெற்ற புதல்வனைப் பார்த்
 துத் திருத்தொண்டின் மார்க்கத்தை வந்தித்து வாழ்ந்
 தார்கள். ஆனால் அறிதற்கரிய பெருமையையுடைய
 திருத்தொண்டா அமுது செய்வதற்குச் சிறிதுநேரம்
 தடையாயிருந்தான் இவன் என்று மனமவருந்தினார்.
 அவர்கள் மனவாட்டத்தின் காரணத்தை யறிந்து
 வாக்கினமன்னரும் அவர்களுடனே மனையை யடைந்து,
 அமுதுசெய்ய வேண்டிய பாங்கிலேயிருக்க முந்நூ
 லணிந்த மார்பையுடைய அப்பூதியடிகளும் மிக
 மகிழ்ந்து வேண்டிய ஆயத்தமெல்லாம் செய்துவிட்டு,
 அவர் அமுதுசெய்யுமிடத்திற் கோசலம் தெளித்து
 மேலும் சாணத்தால் மெழுகி சிறந்த தீபமேற்றி
 வைத்து, (இவ்வளவும்) நிகழ்தற்குக் காரணமான
 அவ்வாழைக் குருத்தை விரித்து நீராற்கழுவிவிட்டு,
 அதன் ஈர்வாயை வலத்திலே இருக்கும்படியாக அமை
 த்திட்டார். திருத்தியு வுரையும்பொருத்தியு நல்லநீரைக்

கொடுக்க வைவிளக்கிவந்த அப்பெரியோர் அப்பூதியடி
களையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்து நீங்களும் இங்கே
உடனிருந்து அமுதுசெய்வீர்களாக' என்று சொல்ல,
மிக்க விருப்பத்தோடும் அவர் ஏவினபடியெய்தாங்கப்
பிள்ளைகளும் தாமும் பக்கத்திலே யிருந்து அமுது
செய்ய, சிந்தை மகிழ்ந்தது, அவர் மனைவியார் திரு
வமுது எடுத்துத்தர, கொத்தாகிய கொன்றையை
யணிந்த சடையையுடைய பெருமானடியவராகிய அப்
பூதியடிகளோடு, தமிழ்ச்சிங்கமாகிய அப்பர் அங்கே
யமுதுசெய்தருளினார்.

மாதவவேதியராகிய அப்பூதியடிகளின் செல்லவீட
டிலே அமுது செய்து காதலாலாகிய சினேகத்தை
அவர்க்களித்துப் பலநாள் அவரோடுகூடியிருந்த பிற
பாடு திங்களுரிலிருந்து அவ்வேதியர் தட்டமுடன் வர
பைங்கண்விடையை வாகனமாக ஏறியருளும் பெருமா
னுடைய திருப்பழனத்தை யடைந்து மிக்க காதலோடு
பெருமானை யடைந்து மேன்மேற் பொங்கிய அன்
பொடு நமஸ்கரித்து முன்னே நின்று துதிப்பாராய்
அந்தியிலே தோன்றும் மூன்றாமபிறைச் சந்திரனைச்
சடையிலணிந்த பெருமானுடைய பொற்பாதங்களின்
கீழ் அடையும் விருப்பங்கொண்ட சிலத்தையுடைய
அப்பூதியடிகளை மிகவும் சிறப்பித்து நனைமசெய்யும்
சிறந்த தமிழின் மாலையாகிய திருப்புகித்தைப்
பாடினார்.

திருப்பழனம்.

பண் - தக்கராகம்.

திருச்சிற்றப்பலம்

சொன்மாலைபயில்கின்றகுயிலினங்கான் சொல்லீரே
பன்மாலவரிவண்டுபண்மிழற்றும்பழனத்தான்
மூன்மாலேருதிங்கள் முகிழ்விளங்குமுடிச்சென்னிப்
பொன்மாலேமார்பனென்புதுநலமுண்டிகழ்வானே.

வஞ்சித்தென்வளை கவர்ந்தான்வாரானேயாயிடினும்
பஞ்சிக்காற்சிறகன்னம்பரந்தார்க்கும்பழனத்தா
னஞ்சிப்போய்க்கலிமெலியவழலோம்புமப்பூதி
குஞ்சிப்பூவாய்நின்றசேவடியாய்கோடியையே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆடுகின்ற பாம்பையும மூன்றாமபிறைச் சந்திர
னையும் அணிந்த பெருமானுரை பலதலங்களிலும்போ
ய்த் தரிசித்துத் தொழுகின்ற திருப்பணியை மேற்
கொண்டு திருச்சோற்றுத்துறை முதலாகிய பலதிருப்பதி
களை மிக்க நண்பினாலே சென்று தரிசித்துப் பதிகம்
பாடிப் பின் திருப்பழனத்திலே பெருமானுடைய ஆல
யத்திலே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டு அங்கே
யிருந்தார். பலநாளங்கே வசித்திருந்து பின் தமது
தலையிலே திருவடிசூட்டின நீலகண்டராகிய திருநல்
லூர்ப்பெருமான் மலாப்பாதங்களில் நினைவுகொண்டு
சென்று அழகுவாய்ந்த மாடங்களுளாகூடிய திருநல்
லுரையடைந்தார். அங்கேசென்று பெருமானடிகளைத்
துதித்து மிக்க அன்போடு ஆனந்தத்தமுநதித் துதித்
துப் பதிகம்பாடித் திருப்பணிசெய்துவரும் நாளிலே
பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குமெட்டாத பெருமானுடைய திரு
வாரூரைத்தரிசிக்க நிலைபெற்ற ஆசையினால்நினைத்தார்.
பின் திருநல்லூரிலே பெருமானிடத்தில் விடைபெற்று
அங்கிருந்தும போகின்றவழியில் காபாலியாகிய பெரு
மானமார்தருளும் திருப்பழையாறை முதலிய பல
கேசுத்திரங்களையுந் துதித்துப்பாடித் திருவலஞ்சுழியை
யுந்தொழுது மாலேரிலாவணிந்த பெருமானுடைய திரு
க்குடமுகம் (கும்பகோணங்) கைச்சேர்ந்தது தரிசித்துத்

திருநாலூர், திருச்சேறை, திருக்குடவாயில், திருநறையூர்
என்றிவற்றிலமர்ந்த பார்வதிபாகருடைய பாதங்களை
வணங்கி இன்னும் இடபக்கொடியா ரெழுந்தருளியிரு
க்கும் தலங்கள் பலவற்றையும் துதித்துக்கொண்டு
சேலமீன்கள் இருததற்கிடமாகிய குளிர்தத வயல்கள்
சூழ்ந்த தென்றிருவாஞ்சியத்தை யடைந்தார். பின்
மிக்க வாசமபொருந்திய சோலைகள் நிறைந்த திருப்பெ
ருவேளூரை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு, கொன்றை
மலர்மாலையணிந்த இறைவனார் தலங்கள் பிறவற்றை
யும்போய்த் தரிசித்துக்கொண்டு பகைவருடைய முப்
புரங்களையெரித்த பெருமானுடைய திருவாநுரைவந்து
சேர்ந்தார். இங்ஙனம் ஆண்டவரசு அங்கே எழுந்தரு
ளவும் திருவாநூரிலிருக்கும் பெருமானுடைய திருவருள்
பெற்ற அடியவர்கள் எல்லாம் காணத்தகுந்த அழகு
வாய்ந்த மாளிகை மாடம் முகலியனவெல்லாம் மிக
அலங்காரத்தோடு சிறந்து விளங்கும்படி எங்கே
பார்த்தாலும் திருவிதிகளை மங்கல அலங்காரஞ் செய்
தார்கள். வலிய சமணர்களாகிய வஞ்சகாகளுடைய
மாயையெல்லாம் கடந்து அலை பொருந்திய கடலில்
கல்லே தெப்பமாகக்கொண்டு மிதந்து சென்றவராகிய
திருநாவுக்கரசு இங்கே நமமுள எழுந்தருளியது என்ற
சந்தோஷத்தினாலே அளவற்ற அவ்வாநூர்த் திருத்
தொண்டர்கள் மதிலின் புறத்திலே சென்று ஆண்ட
வரசை எதிரகொண்டு உபசூரித்தபோது அவ்வாகீசர்
இவர்களையெல்லாம் வணங்கித் தொழுது கீழ்வருமாறு
சொல்லிக்கொண்டு பதியினுள் அனைவாராயினார். 'உம்
வகை யொன்றுமில்லாத பெரும் பாதகராகிய சமண

தம்பிடித்திருந்து எனக்குற்ற னுன்னோய் துணிந்து
நாணியுவதற்காக இங்கே சைவசன்மார்க்கு மஸபந்து
சிறியேனாகிய நானும் புற்றிடங்கொண்டருளிய பெரு
மாளுருடைய அடியவர்கட்கு அடியவனாகும் புண்ணி
யத்தைப் பெறுவதுண்டோ? என்று நிறைந்த வுணர்
வினோடு திருவாரூர்த் திருவீதியுள்ளே சென்றா. திருத்
தொண்டர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவரத் திருநாவுக்கரசு
தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கப்பெற்ற உயர்ந்த திரு
வாயிலை யடைந்து பின் திருத்தேவாகிரிய மண்டபத்
தின் முன்வந்து வுணங்கி (இமமண்டபம் திரு அடி
யவர்கள் எல்லாம் எழுந்தருளியிருக்கும் ஓரிடம்.
இஃது திருவாரூர்க் கோயிலுள்ளே யுள்ளது. இதனைக்
கண்டு வணங்கித்தான் பின் திருநாவலூரர் அதன்கண்
அடியாரைத் துதித்துத் திருத்தொண்டத் தொகை
பாடியது) உகக்கடையில் கடலில் மிதந்த திருத்தோ
ணியாகிய பெருந்திருமாளிகையின் வாயிலடைந்து
நீண்ட ஒளி வீசும் மாமணிப்புற்றிடங் கொண்டாரை
நேரே தன்கண்களால் கண்டுகொண்டார்.

திருவாரூர்ப்போற்றித்திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கற்றவர்களுண்ணுங்கனியேபோற்றி

கழலடைந்தார்செல்லுங்கதியேபோற்றி

யற்றவர்கட்காரமுதமானாய்போற்றி

யல்லவறுத்தடியேனையாண்டாய்போற்றி

யற்றொருவரொப்பிலாமைந்தாபோற்றி

வானவர்கன்போற்றுமருந்தேபோற்றி

செற்றவர்தம்புரமெரித்திவனேபோற்றி

திருமூலட்டானனேபோற்றிபோற்றி.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்சரித்திரம்.

பிரமன்றன்சிரமரிந்தபெரியோய்போற்றி
பெண்ணுருவோடாணுருவாய்நின்றாய்போற்றி
கரநான்குமூக்கண்ணுமுடையாய்போற்றி
காதவிப்பார்க்காற்றவெளியாய்போற்றி
யருமந்ததேவர்க்கரைசேபோற்றி
யன்றரக்கணஞ்ஞான்குதோளுந்தாளுஞ்
சிரநெரித்தசேவடிகன்போற்றிபோற்றி
திருமூலட்டானனேபோற்றிபோற்றி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்டு தொழுது கீழே விழுநது நமஸ்கரித்துத்
தேகமுழுதும மயிர்க்கூசசெடுக்க எழுநது நின்று
அன்பு மேன்மேலதிகரிக்கக்கண்களிலிருநது குளிராத
நீர்த்துளிகள் மழைபோலப் பொழியத் திருமூலட்
டானராகிய திருத்தோணியப்பாருடைய செநதா
மரைப் பாதகங்களைத் துதித்துத் திருத்தாண்டகம்
பாடிக் “காண்டலே கருததாய் நினைநது” என்னும்
திருப்பதிகத்தால தூண்டாவிளக்குப் போன்ற சோதி
சொருபமாகிய பெருமான் முன்னே நின்று துதித்து
நெஞ்சருகிப் பின் அநத மணிக் கோயிலைச் சூழ்ந்து
வலம வநது பெருமானை வணங்கி யன்புடைய மனத்
தோடு திருவாயிற புறத்தே வநது.

திருவாரூர்.

பண் - சீகாமரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காண்டலேகருத்தாய்நினைந்திருந்தேன்மனம்புகுந்தாய்கழலடி
பூண்டுகொண்டொழிந்தேன்புறம்போயினுலையோ
வீண்டுமாடங்கண்ணீண்டமாளிகைமேலெழுமொடிவானினமதி
தீண்டிவந்துலவுந்திருவாரூரம்மனே.

நாடினார்கமலம்மலரயனோடி ரணியனா லவகீண்டவ
 னாடிக்காணமாட்டாததழலாயநம்பரனைப்
 பாடுவார்பணிவார்பல்லாண்டிசைகூறு பத்தர்கன்சித்தத்துன்புக்
 தேடிக்கண்டுகொண்டேன் திருவானுரம்மனே. [குத்
 திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவந்த மணிகளினது பிரகாசம் வீசுகின்ற திரு
 முன்றிலின் முன்னே தேவாசிரிய மண்டபத்தை யடை
 நது 'மகரந்தம் வீசும் மலர்ச்சோலைகளிலே குயில்கள்
 பாட அதற்கிசைய மயில்கள் ஆடுதற்கிடமாகிய திருவா
 னுரிற் பெருமானே நான் என் கைகள் கூப்பித் துதிக்க
 கா தொழிந்தேன். கனியிருக்கக் காய் கவாந்த கள்வ
 னேன் யான்' என்னும்படியான கையறவாகிய திருப்
 பதிகத்தைப்பாடி அவ்விடத்தே இருந்தனர்.

திருவானுர்ப் - பழமொழிப்பத்து.

பண் - க ர ந தா ர ம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்யெலாம்வெண்ணீறுசண்ணிததமேனியான்
 ருடொழாதே
 யுய்யலாமென்றெண்ணியுறிதூக்கியுழிந்ததே
 னுள்ளம்விட்டுக்
 கொய்யுலாமலர்ச்சோலைக்குயில்கூவமயிலாலு
 மாநுரரைக்
 கையினுற்றொழா தொழிந்து கனியிருக்கக்காய்கவர்ந்த
 கள்வனேனே.

மறுத்தானோர்வல்லரககனீரைந்துமுடியினோடு
 தோளுந்தாளு
 மிறுத்தானையெழின்முளரித்தவிசின்மிசையிருந்தான்றன்
 றலையிலொன்றை

யறுத்தானையாருரிலம்மானையாலால

முண்டுகண்டங்

கறுத்தானைக்கருதாதேகரும்பிருக்கவிரும்புகடித்
தேய்த்தவாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்பினால் மழைபோலப் பொழியும் கண்ணீர்
மார்பிலேவடியும் திருவடியும், இனிமை மிகுந்த தீர்
தமிழ்மலைகள் பொழிகின்ற திருவாக்கும், பெருமா
னுடைய செவ்விய பொற்பாதங்களையே தியானித்த
மனதும் உழவாரப்படைதாங்கிய திருக்கரமும் ஆகிய
இவையுந் தாமுமேயாகி, உலகமுய்யும்படி அங்கே
திருவீதிகளில் திருப்பணிசெய்து, பெருமானைப் பணிந்
தேத்தித் துதித்து வருவார். புகழ்நீடிய திருவா
ருரிலே அழகுபொருந்திய புற்றிடங்கொண்ட பெரு
மானாரை மிகுந்த அன்போடு தினமும் காலங்களிலே
சென்று கும்பிட்டு குற்றமற்ற உண்மையைவிளக்கா
ரின்ற 'பாடிளம் பூதத்தினனும்' என்று தொடங்கும்
பதிக முதலாகப் பல பதிகங்களையும் பாடி, அன்பு
பெருகுமபடி மனங்கரைந்து உருகிக் கசுநது இவ்வித
மாக இருந்தார்.

திருவாரூர்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாடிளம்பூதத்தினனும்பவளச்செவ்வாய்வண்ணத்தானுங்
கோடிலமென்முலையானைக்கூடியகோலத்தினனு
மோடிளவெண்பிறையானுமொளிகழ்சூலத்தினனு
மாடிளம்பாம்பசைத்தானுமாருரமார்தவம்மானே.

பையஞ்சுடர்விநோகப்பள்ளிகொள்வானுள்ளத்தானுங்
கையஞ்சுநான்குடையானைக்கால்விரலாலடர்த்தானும்
பொய்யஞ்சிவாய்மைகள் பேசிப்புக்கழ்புரிந்தார்க்கருள்செய்யு
மையஞ்சினப்புறத்தானுமாருரமர்ந்தவமமானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நால்வேதங்களின் வாய்மை நிறையப்பெற்ற நயி
நந்தியடிகளுடைய திருத்தொண்டின் பெருநதன்மையி
னாலே அவரை தமதுபதிகத் திருவிருத்தத்திலேவைத்
துப் பாடித் தேன்பொருந்திய கொன்றைமலர் மாலை
யை யணிந்த பெருமான அங்கே விளங்குந தன்மை
யையும் துதித்து திருவீதித் திருப்பணியைச் செய்து
அங்கே யிருந்தார். அநநாட்களில் கங்காசடாதரரா
கிய பெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கும் திருவலிவலத்
தை நினைத்துப் போய்க் கச்சணிந்த மார்பையுடைய
பிராட்டியை யோர்பாகத்தில் வைத்த பெருமான்
பாதங்களை வணங்கிப் பதிகம் பாடித் துதித்து, நீல
கண்டருடைய திருக்கீழ்வேளூர், திருக்கன்றூர்பூர் இவற்
றையும் போய்த் தரிசித்துத் துதித்து மிகுந்த ஆசை
யினால் திருவாருரை மறுபடியும் வந்து சேர்ந்தார். திரு
வாதிரைத் திருநாளிலே வீதிவிடங்கப் பெருமா
ளுடைய பவனியிலே, தேவா முனிவா முதலாயினோ
அங்கே சேவிகளும் அன்பர்களுடன் மனிதவுருக்
கொண்டு வந்து சேவித்துச் செல்லும் பெருமையை
யெல்லாம் கண்டு துதித்திருக்கும் நாளிலே, சிவபெ
ருமான் திருவருளினாலே, 'இவரதுள்ளத்திலே திருப்
புகலூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானுடைய பா
தங்களை வணங்கவேண்டுமென்னும் ஆசையானதுண்

டாக அப்படியே செய்யத்துணிநது திருவாநுரை கும்
பிட்டு ஒருவாறு நீங்கிச் சென்று பாவதியை இடப்
பாகத்திலே யுடைய பெருமா னமாந்தருளிய பிற
கேஷத்திரங்களையும் தரிசித்துச் சென்றா. அந்நாட்
களிலே ஆளுடையபிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்தர்
சீர்காழியிலிருந்து புறப்பட்டு பலநாகங்களை அபரணமாக
அணிந்த பெருமானே முந்தருளிய கேஷத்திரங்கள் பிற
வற்றையும் வணங்கிப் புனனாகத்தின் வாரம வீசு
கின்ற பூம்புகலூரில் வந்து பெருமானைத் துதித்து அங்
கே குற்றமற்ற சிறப்பையுடைய முப்பிரி நூலை மாப்பி
லணிந்த வேதியரான முருகநாயனாருடைய திருமடத்
திலே தங்கியிருந்தா. அப்போது திருநாவுக்கரசு
அணியாநூலிலே புற்றிடங்கொண்டமாந்தருளிய நோதி
சொருபராகிய பெருமானைக் குமரிட்டுப் பின் அங்
கிருந்து திருப்புகலூரை நோக்கி வருகின்றாறென்ற
செய்தியைக் கேள்வியுற்று அவரை யெதிரொள்ளும்
விருப்பத்துடனே தனனோடு கூடிய பெரிய தொண்டர்
கூட்டம் சூழ்ந்துவர ஆளுடையபிள்ளையார் எழுந
தருளி எதிரொன்றா. செழுநீர், ததடா நங்கள் விளங்
கப்பெற்ற சீர்காழிப் பிள்ளையார் தமமை யெதிரொள்ள
வருகின்றதைக் கேள்வியுற்று, திருநாவுக்கரசர், மணி
கொழிகும புனலோடுகூடிய திருப்புகலூரை நோக்கி
மிக மகிழ்ச்சியோடு வந்தா. அப்போது, திருநீற்றுக்
காப்பணிநது இருபாகங்களிலும் திரைடுவதை அடி
யாக கூட்டங்கள் ஒன்றாகக் கூடின. அப்போது நிலா
வீசும் இரண்டு கடலகள் ஒன்றாகக் கூடியதை யொத்
திருந்தது. திருநாவுக்கரசர் எதிரேசென்று நமஸ்

கரிகக, சீர்காழியிலே யவதரித்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் எதிர் நம்ஸ் காரஞ்செய்து 'அப்பரே நீ வருங்காலத்திலே திருவா ரூரிலே நிகழ்ந்த பெருமையை வகுத்துரைசெய்வீராக' என்று கேட்ட க்ரீபஞ்சாட்சரத்தின் உண்மை கைகண்டவராகிய அவரும் சொல்வாராயினா. 'எல்லாருடைய உள்ளத்திலும் நிலைபெற்ற திருவாரூரிலே வீற்றிருந்தருளும் நீலகண்டராகிய பெருமானுடைய திருவாதிரைத் திருவிழாவின பெருமையை நான் என்னென்று சொல்வேன்' எனனும் 'முத்துவிதான மணிப்பொற்கவா' எனனுப பதிகத்தைக் கட்டளையிட்டார்.

திருவாரூர்த் - திருவாதிரைத்திருப்பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்துவிதானமணிப்பொற்கவரிமுற்றையாலே

பத்தர்களோடுபாவையர்குழப்பலிப்பின்னே

விதக்கக்கோலவெண்டலைமாலேவிரதிக

ளத்தனாராதிரைநாளாவதுவண்ணம்.

பாரூர்பவவதானைப்பததர்பணிந்தேத்தச

சீரூர்பாடலாடலருதசெம்மாப்பார்ந்

தோரூரொழியாதுலகமெங்கும்பணிந்தேத்து

மாரூரன்றனாதிரைநாளாவதுவண்ணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அந்தச் சொதமிழ்மாலையைக் கேட்டு அழகிய சீகாழியிலே அவதாரஞ்ஞெய்தருளிய, பெருமானுக்குப் புத்திரராகிய முருகக்கடவுள் போன்ற ஆளுடைய பிள்ளையாரும் 'மலந்ததடரகங்களுடைய திருவாரூரைக் கும்பிடடுப் பின இங்கே திரும்பினாது உடமுடன்

இருப்பேன்' என்று சொல்லி, மதில் சூழ்ந்த திருவா
நூர் மன்னராகிய பெருமானை வணங்கும் பொருட்டுச்
சென்றனர். பின்பு வாகீசர் மிகுந்த அன்போடு, பூக்
களின் வாசம வீசும் குளிர்த் த வயல்கள சூழப்பெற்ற
திருப்புகலூரினுள்ளே புகுந்தார். அந்தச்செல்வம் பொ
ருந்திய பழமையான அநகரத்திலே சென்ற திருநா
வுக்கரசு தமமுடைய உள்ளத்திலே நிறைந்த அன்பா
னது மேலே பொங்கி வெள்ளமாகப் பெருகியதோ
வென்னும்படி கூடிவருகின்ற கண்ணீர்தமது மேனி
யை நனைக்குமடியாக நின்று, விஷம் பொருந்திய நா
கத்தையாபரணமாக வணிந்த பெருமானைப் பணிவா
ராயினார்.

தேவாகட்கெல்லாம முதலவரும் அழகியபுகலூரிலே
எழுந்தருளியிருந் தடியவாகட்கினிய தேன்போன்ற
வரும், ஆகிய பெருமானைப் பாட்டுக்களாலாகிய செந்
தமிழ்ப் பதிகம் பாடி மிக அன்போடு காலங்களி
லணைந்து மிக விருப்புடனே, குமபிட்டு நீங்காததிருப்
பணிசெய்து அங்கே வசித்திருந்தார். பின் திருநாவுக்
கரசு சிறப்பைத்தரும் திருச்செங்காட்டங்குடி, திருநள்
ளாறு, மரங்கள் அடைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த சாரதை
யயவந்தி, கச்சணிர்த மாரபையுடைய பார்வதியை
யொருபாகத்தில் வைத்த பெருமா னமாந்தருளிய திரு
மருகல், ஆகிய இவற்றை மிகுந்த அன்பினால் போய்
வணங்கி இன்பமடைந்தார். இவ்விதமாகச் சிலநாளா
கழிதது ஆண்டவரசு திருப்புகலூரி லமர்ந்திருக்கும்
நாளில் உண்மையப்பொருளை யுணர்ததும் ஞானத்தை

யடைந்தவராகிய சீகாழிப்பிள்ளையாரும் திருவாதூரிலே எழுந்தருளிய, பவளமபேரற் சிவந்த சடையையும் நெறறிக கண்ணையுமுடைய பெருமானை வணங்கிக் கொண்டு இங்கே புகலூரில் வந்தடைந்தார். இப்படி ஆளுடைய பிள்ளையார் அங்கே எழுந்தருள்வதைக் கேட்டு, திருநாவுக்கரசு மிக்க விருப்பத்தோடு உள்ள மகிழ்ந்து அவரை எதிர்கொண்டழைத்துவந்து அவருடனே அங்கே யமாந்திருக்கு நாள்களிலே பெருநதன்மை வாய்ந்த சிறுத்தொண்டநாயனாரும், குற்றமற்ற சிறப்பையுடைய திருநீலநாகரும் அங்கே இவர்களிடத்தே எழுந்தருளினார்கள். அங்கே வந்தருளிய அவர்களுடனே அப்புகலூரிலே பிராமண குலத்திலே புகழால் மேம்பட்டு விளங்கிய முருகநாயனாருடைய திருமடத்திலே எல்லாரும் ஒருங்கே தமமுடனகூடிய அடியார கூட்டத்தோடு மிகுந்த சினேகத்தோடு நீங்குதற்கரியதாகிய திருத்தொண்டின நிலைமையறிந்த மாந்திருந்தார்கள். இவ்விருவரும் பர்டும திருப்பதிகச் செந்தமிழ்மாலையின் சிறப்பைத் துதித்து, மற்றையடியாராகளெல்லாம் மகிழ்ச்சி யெய்தி பாவநீ பாகராகிய பெருமானுடைய பொறபாதங்களில் மிக்க விருப்பத்தை யுடைய திருத்தொண்டர்களின் பெருமையை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, ஒன்று கலந்த மனத்தையுடைய இவ்விருவோருடனும் இருந்தலா லுளதாகும் பயன .பெற்றார்கள். அநாளிலே, தாம் செய்துவந்த திருத்தொண்டினை வேண்டியவண்ணம் செய்து, ஒளி வீசும் சடாபாரத்தையுடைய பெருமானெழுந்தருளிய பிற தலங்களையும் போய் முதல்

வனைத் தொழுவதற்காக பொன்னுலியன்ற அழகிய
மாட்டங்கள் நிறைந்த பூம்புகலூரைத் துதித்து நீங்கினார்
கள். திருநீலங்குநாயனாரும், சிறத்தொண்டநாயனாரும்,
முருகநாயனாரும், பிற அடியார்களும் விடைகொண்டு
தத்தம் இடங்கட்குப் போய்விட ஒன்றுகலந்த மனது
டைய பிள்ளையாரும் வாக்கீசரும் கங்கையைச் சடையிலே
மறைத் தருளிய பெருமா நெழுந்தருளிய திருவம்பர்
என்னும் தலத்தை வணங்கித் துதித்தார்கள். பின்
செங்குமுத மலர்கள் மலர்தற்கிடமாகிய தடாகங்கள்
சூழ்ந்த திருக்கடவூரை யடைந்து, கோபங் கொண்டு
மார்க்கண்டேயர்மேல வந்த யமனை யுதைத்தருளிய
பெருமானுடைய பொற்பாதங்களை வணங்கித் துதித்
துக, குங்கிலியக்கலயநாயனாருடைய திருமடத்திலே
'எந்தைபெருமா னடியவர்கள் யாவர் மனையிற் சென்
றாலு மந்த மனையிற் றிரவியங்கள் தாமே நின்று
கூத்தாடும்' என்றபடி குறைவெல்லாம் நீங்குமாறு
அவரிடத்தே மற்ற அடியாரோடும் திருவமுது செய்
தார்கள். சிறப்புப் பொருந்திய திருக்கடவூர்த் திரும
யானத்தை வணங்கி, யழகிய இனறமிழ்மலை பலவற்
றைப் பாடி இனிமையுற அங்கே யிருந்து, திருநீல
கண்டத்தையடைய பெருமானுடைய பாதங்களை
வணங்கி விடைபெற்று நீங்கிப் போய்த் தேரோடு மழ
கிய வீதிகளையுடைய திருவாக்கூரைப் போயடைந்தார்
கள். திருத்தான்றோன்றிமாடத்திலே, யடைந்தவர்கட்
கெல்லாம் அடைக்கலத்தானமாகி யருள்புரியும் எம
தையனை யடைந்து அன்புமிக வணங்கிக், குற்றமற்ற
அருமைத் தமிழ்மலை சாத்திப், பெருமானுடைய பிற

கேதத்திரங்கனையும் வணங்கிக்கொண்டு, இருவருமாகப் பெருமானுடைய திருவீழிமிழலையை யடைந்தார்கள். அப்படி வீழிமிழலையைச் சேவதற்கு வந்த திருநாவுக்கரசையும், காழிப்பிள்ளையாரையும், மிகுந்த உள்ள விருப்பத்தினாலே அறியக்கூடாத பெருமையையுடைய அடியவர்களும் அந்தணர்களும் திரண்டுவந்து எதிராகொண்டு வணங்கினார்கள். அவர்களும் மறழிவர்களை எதிர்வணங்கி தலத்தினுள்ளே சென்றார்கள். இவர்கள் வருகைக்காக மாடங்களோடு கூடிய வீதியையலங்கரித்தும், பிராமணர் வீட்டு வாயில்களில் விளக்குகள் வைத்தும், நீண்ட வாழை கழுகு இவைகளை கட்டியும் நிறைபொற்கும்பங்கள் நாட்டியும் இவ்விதமாக அலங்கரிக்கப்பெற்றிருந்த அந்தத் திருநகரத்தினுள்ளேவாசகீரும், பிள்ளையாரும் மறறைத தொண்டர்களும் சேர்ந்து சென்று கோயில வாயிலை யடைந்தார்கள். அவ்வாயிலிற் போய்ப் புகுந்து, அத்திருவீழிமிழலையுல் செவ்விய பொன்மலையாகிய மாமேருவை விலலாக வுடைய பெருமானமரும் திருக்கோயிலை வலமவந்து திருமுன்றிலிலே நமஸ்கரித்து சன்னிதியிற சென்று, மூன்று கண்ணும், சிவந்த சடையும வெற்றி விடையும் உடையாராகிய பெருமானுடைய சிவந்த பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஆனந்தத்தினால் விம்மினார்கள். கைகளைக்குவித்து பெருமானது பாதங்களைத் துதித்து, அனபினால் மனங்கரைந்துருக திருமேனியிலே கண்ணீரானது ஆறுபோல் வடிய, துதிக்கின்ற சொன்மாலையாகிய 'திருவீழிமிழலையானைச் சேராதா திரெமிக்கே சோகின்றாரே'

என்னும் திருத்தாண்டகத்தை யாவரும் உய்யுமபடி
பாடி,

திருவீழிமிழலைத்திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

போரானையீருரிவைப்போவையானைப்
புலிபதளையுடையாடைப்போற்றினுனைப்
பாரானைமதியானைப்பகலானுனைப்
பல்லுயிராய்நெடுவெளியாய்ப்பரந்துநின்ற
நீரானைககாற்றானைத்தீயானுனை
நினையாதார்புரமெரியநினைத்ததெய்வத்
தேரானைத்திருவீழிமிழலையானைச்
சேராதார்தீநெறிககேசேர்கின்றாரே.

அறுத்தானையயன்றலைகளஞ்சிலொன்றை
யஞ்சாதேவரையெடுத்தவரக்கன்றோள்க
என்றுததானையேழினரம்பிசைகேட்டானை
யிநதுவினைத்தேய்த்தானையிரவிதன்பற்
பறித்தானைப்பகீரதற்காவானோவேண்டப்
பரந்திழியும்புனற்கங்கைபனிபோலாங்குச
செறித்தானைத்திருவீழிமிழலையானைச்
சேராதார்தீநெறிககேசேர்கின்றாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நீங்காத ஆசை சிறந்து வளருமபடியாக, முற்
காலத்திலே பிரம விஷ்ணுக்கள் முடியு மடியும் அறி
யக்கூடாதபடி நிமிரந்து நின்ற பொன்னிறம் பொருந
திய அழகிய மலைவடி வெடுத்த பெருமானை அழகு
வாய்ந்த அத்திருவீழிமிழலையிலே துதித்து பலநாள்
பிரியாது குமபிட்டு அங்கே யிருப்பார்களாய் வேதியர்
கள் நிறைந்த அப்பதியிலே அவ்வருந் தவசிகளாகிய

இருவரும் இருந்தார்கள். சிறப்பு மிகுநது விளங்கிய இத்திருத்தொண்டர்க ளிருவரும் அங்குத் தங்கிச் சில நாளான பிற்பாடு மழை பருவத்திற் பெய்யாது மறுத் துப்போய் எக்காலத்திலும் 'பெய்யாதளிக்கும்' புன லோடுகூடிய காவிரியும் பருவத்தில் பெருக்கங் குறைந ததினாலே, நீரினால் விளைவனவாகிய வுணவுகளெல்லாம் குறைந்துபோய் அங்கே வாழ்ந்த பல வுயிர்களெல் லாம் பூமியிலே தரித்திரம் மிகுநது வருததப்படுமபடி யான பஞ்சம்எங்கே பார்த்தாலும் பரவியது. பூமியெங் கும் இவ்வாறு பஞ்சத்தாலே வருந்தியழிகின்றகாலத திலேசிவந்த சடையை யுடையாரும் திருவீழிமிழலைய் லேளமுநதருளியவரும் ஆகிய பெருமானானவர் கைய் லேமானையும் மழுவையும் ஏந்தித்தன் உருவெளிப்படும் படியாகப் பிள்ளையாருக்கும். திருநாவுக்கரசுக்கும் கனவ் லெழுந்தருளி வந்து அருளிச் செய்வாராயினார். “நன் மை தீமை பிரண்டனுபவங்கனையும் ஒப்ப நினைபுந் தன்மையை யுடையவர்கள் நீங்கள்; ஆனதால் கால வித்தியாசத்தினாலே நோந்த பஞ்சத்தினால் நீங்கள் மனவாட்ட மடையமாட்டீர்கள். ஆயினும் உங்களு டன் இருநதுங்களை வழிபடும் அடியாராகள் வருத்தப் படாதபடி அவாகட்குத் தரும்பொருட்டு உங்களுக்குக் கொடுக்கின்றோம்” என்று சொல்லித் தம் வடிவு அவர்கள் காண வந்து மிக்க பெருமையை யுடைய அவ்விருவருக்கும் உலகமெல்லா மறியுமபடி படிக்காசு கொடுத்தருளினார். விண்ணிழி விமானமாகிய கோயிலின் கீழ்க்குப் பீடத்திலும். மேற்குப் பீடத்திலும் முறையே, சீகாழிப் பிள்ளையாருக்கும், திருநாவுக்கர

சுக்கும் தினந்தோறும் படிக்காசு பெருமான் வைத்
தருள இவ்வுலகத்திலே அளவற்ற அடியார்களுடனே
திருவமுது செய்து அத்தலத்தில், இருவரும் வசித்தி
ருந்தார்கள். திரு நீலகண்டராகிய பரமசிவ னருளி
னாலே தாம் பெற்ற அப்படிக்காசினால் பல வளங்க
ளும் பல வழிகளிலும் பெருகவும் 'சிவபெருமானு
டைய திருவடியார்கள் எல்லாரும் வந்து சாப்பிட
லாம்; என்று தினமும் இரண்டு வேளைகளிலும் பறை
சாற்றுவித்தும் சொல்லாலழைத்தும் இவ்வாறு எல்
லார்க்கும் அன்னமிட்டு (துன்பநதநத) பஞ்சத்தைத்
தொலைத்தார்கள். திருவீழிமிழலைப் பெருமானாகிய ஈச
ரின் ஒருபாகத்திலே யிருக்கும் பார்வதீ தேவியின
திருமுலைப்பாலை உலக முய்யுமபடி உண்டருளிய பிள்
ளையார் அத்தனமையினால் அவாக்கு மகனமை முறை
யாகு மாதலினால் தாம் பெறும் காசு வட்டத்துடனே
பெற்றா. வாகீசரோ கைத்தொண்டு செய்யும் அடி
மையாதலினால் வட்டமில்லாமல் காசுபெற்று வந்தார்.
கங்கையைச் சடையிலே தாங்கி யருளிய பெருமான
வைத்த படிக்காசினாலே அளவற்ற பொருளோடு
கூடிய இவ்விருவருடைய திருமடத்திலும் நொண்டர்
களாவார் எல்லாரும் தினமும் அன்ன முண்ண வுண்
ணக் குறையாதாகி நின்ற மிகக் பெருமையை உலகம்
போற்றும்படியாக அவ்விருவரும் இன்புடனிருக்கும்
அந்நாளிலே கால வித்தியாசமானது மாறி, எங்கே
பார்த்தாலும் மழை பொழிந்து அந்நீரினாலே உலகம்
எங்கேயும் குளிர்ந்து வளம் பொருந்தி, உணவுப் பொ
ருள்கள் மலிந்து நன்மை யுண்டாயிற்று. முதன்மை

யன்பு வாய்ந்த இவ்விரண்டன்பாகளும் பெருமானுக
 சூப் பல சொன்மலைகளைச் சாததிக் கும்பிட்டு, ஆவா
 எழுந்தருளி யிருக்கும் பிற தலங்களையும் போய் வண
 ங்க நினைத்தார்கள். எல்லையிலலாத சிறப்பையுடைய
 இவ்விருவரும், திருவீழிமிழலை மாமணியாகிய பிரானை
 வணங்கி அருமையாக விடைபெற்று, அத்தலத்தினி
 னறும் நீங்கிச்சென்று, அழகிய குளிராத நீர் சூழ்ந்த
 திருவாஞ்சியத்தை வணங்கிக்கொண்டு பெருமானமாந்த
 பிற பதிகளையும் மிகக் அன்பினாலே குழப்பிட்டு இசை
 யோடு கூடிய பதிகங்கள் பாடிச்சென்று செல்வம்
 பொருந்திய திருமறைக்காட்டை யடைந்தார்கள். வா
 சனை பொருந்திய புனைமலர்களின் வாசம் நிறைந்த
 சோலை சூழ்ந்த உபபளத்திலே வீட்டு முற்ற மொவ்
 வொன்றிலும் சிறுவர்கள் முததங்களைக் கொழித்து
 விளையாடுதற்கிடமாகிய அந்தத் திருமறைக்காட்டிலே,
 மலையை விலலாகவுடைய பெருமான் மகிழ்ந்தெழுந்
 தருளிய கோயிலுட்புகுந்து வலமவந்து, சீகாழிப்பிள்
 னையாரும், திருநாவுக்கரசும் சென்று திருமுன்பு சோந
 தார்கள். கடலின் ஓதம் பொருந்திய காடுகள் நெருங்
 கிய அந்தத் திருமறைக்காட்டிலே, பாம்பை யணிந்த
 நடாபாரத்தையுடைய பெருமானை வேதங்கள் முன்
 னை அருச்சுனைசெய்து அந்தக் கதவைத் திருக்காப்
 புசு செய்த அக்காலந்தொட்டு இதுவரையும் அடைத்
 தே நின்று அந்த அழகிய நீண்ட வாயிலை வணங்கினா
 ர்கள். பழமையாகிய வேதங்கள் திருக்காப்புசு செய்த
 அந்த வாயிலை அகராபஸை நிகழ்த் திறக்கவல்ல அடி
 பவர்கள் ஒருவரும் அதுவரையும் வராததினாலே, கோ

திருநாவுக்கரசு நாயனாராயிதி

யில் சென்று தொழும அன்பர்க ளெல்லாநும் பக்கத்
திலே வேறெருவழியாக உள்ளே போய் அடியார்
துன்பத்தை யகற்றியநாளும் பெருமானை யருச்சிததுத்
தொழுதுதொண்டு வந்ததை, அளவற்ற பெரும புத
மோடு கூடிய இருவரும் அங்கே தேட்டமிந்தாராகள்.
அதை யறிந்ததும், கடலமீது தோணியாய் மிதந்த
சீகாழியி லவதரித்த பிள்ளைபார திருநாவுக்கரசரை நோ
க்கி 'அப்பரே! நீளா, புசும்பிருந்த வேதங்கள் முன்
னே அருச்சனை செய்யும் பெருமானை யிகளோயிலு
ள்ளே நாம இருவரும் தடையினயி இவ்வாயிலின்
வழியாக நேரே சென்று தரிசிப்பதற்காக இருந்தவு
திருக்காப்பு நீங்குமபடியாக பாடுவீராக, என்று சொ
ல்லி யருளிநா அவா, உள்ள மகிழ்ச்சியினால், பிள்
ளையார் சொல்ல, 'பண்ணினோ மொழியாள' என்று
தொடங்கிப் பாடவும் அடியாராத நனுக்கிரகிகுமபடி
திருநீ மணிந்த பெரு மானா கதவுதிருந்தத நாழ்த்தாள்.

அரசா பந்தந்த திருக்கடைநகர பிலே 'எண்ணீ
ரிசந்த மொனறிலலோ' என்று பாடி நமஸ்கரித்த வுட
னே வேதாரணிபந்தில் எழுந்தருளிய மெயப்பொரு
ளாகிய பெருமானருளினாலே அழகிய நதவானது
அன்புடைய அடியார இவாநளினமுன்பு திறந்தது.

திருமறைக்காடு திருக்குறுந்தொகை.

நிந்திரிம்புலம்.

பண்ணினோர்மொழியாளுமைபங்கரோ
மண்ணினர்வலஞ்செய்மறைக்காடரோ
கண்ணினுலுமைககாணக்கதவினைத
திண்ணமாகத்திறந்தருள்செய்மினை

அரக்கனைவிரலாலடர்த்திட்டநீ
 ரிரக்கமொன்றிலீரெம்பெருமானிரே
 சுரக்கும்புன்னைகள்ஞழ்மறைக்காடரோ
 சுரக்கவிக்கதவந்திறப்பிமமினே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசும் அதுகண்டு தொழுது கீழேவீழ்நது நமஸ்கரித்தாராகள். பூமியிலே தேவாகளின் சப்தமும் வேதமுழக்கமுங் கடலொலி போல் ஒலித்தன அடியார்கூட்டங்களெல்லாம் சந்தோஷமிருநது ஆரவாரிக்க ஆண்டவரகம்பிள்ளையாரும், மிக இன்பமுற்று, எழுநது அவ்வாயில் வழியேநேரே உட் சென்று பெருமான் முன்னே வணங்கித் துதித்துப் பரவிச் செந்தமிழ்மலைகளும் பலசாத்தி எலும்புந் கரையும்படி மனங்கரைநதுருகி வணங்கிச் சன்னிதி யை அருமையாக நீங்கி வெளியே வந்தாராகள். வெளியே நின்று வாக்கீசர், பாவதிதேவியின் திருமுலையிற் கறந்த பாலைாடு சிவஞானத்தையுமுடனே அமுது செய்த காழிப்பிள்ளையாரைப் பார்த்துப் 'பிள்ளையாரே' நீவிா பெருமானுடைய அருளினாலே இந்தக்கதவு இன்றுபோல என்றும் திறந்துஞ் சாததியும் வரும் படியாக இப்போது இது சாததும்படி பாடியருளும்' என்று சொல்ல, அந்தத் தமிழ்விரகரும், திருநாவுக்கரசின சொல்லைமேற்கொண்டு, அவ்வாறே பதிகம் பாடுமபோது நெறழிககண்ணையுடைய நீலகண்டேசருடைய திருவருளினாலே, அந்த வலிய அழகிய கதவு உடனே முதற்பட்டிலேயே திருக்காப்புசெய்தது. அப்படியாக காப்பிட்டதைப் பார்த்துப் பிள்ளையாரும்

ஆண்டவரகம் மகிழ்ச்சிகொண்டு 'இது எம்பெருமா
 நருள்செய்யப் பெற்றோம்' என்று சொல்லி வணங்
 கிப்பின் பிள்ளையார் பதிகத்தைப்பாடி முடித்து தொ
 முது நமஸ்கரித்தாரா. அந்தத் திருவாயில் அன்று முத
 லாகத் திறக்கவுஞ் சாததவும் ஆக இவ்வழக்கம்
 நிகழ்ந்தது; அங்கே அப்போது நிகழ்ந்த அசெய்தி
 யைக்கண்டு அடியார்கள் எல்லாரும் அதிசயித்து உடம்
 பிலே மயிர்க்குச்செடுக்க, கண்களிலே ஆனந்த பாஷ்
 பம் வடிய ஒப்பற்ற அவ்விருவருடைய பாதங்களையும்
 வணங்கினார்கள். நமது காழிப்பிள்ளையாரும் திருநாவுக்
 கரசும் திருமடத்திலே சென்று சேர்ந்த பிறகு, உண்
 மை நெறி சிறிதும் பிறழாத வாக்கீசரானவா, தாம் மிக
 அரிதினாலே கதவு திறக்குமபடி பதிக முழுதும் பாடி
 யதும், பிள்ளையாரா அது அடைக்குமபடி பாடிய எளி
 மையையும் நினைத்து நினைத்துப் 'பெருமானுடைய
 திருவுள்ளத்தை யழியாதயர்ந்தேன்' என்று மனக்க
 வலை கொண்டு மிகவும் பயந்து அங்கே ஒரு பக்கத்
 திலே, மனச்சஞ்சலத்துடனே தூங்குவாராயினார். இவ்
 வாறு வாக்கீசர் திருமறைக் காட்டிசருடைய பாதங்களைத்
 திபானித்து தூயிலும்போது பாவதீபாகராகிய பெரு
 மான் பொன்போன்ற தமது திருமேனியிலே வெண
 ணீறு பூசிய கோலத்தோடும் எழுந்தருளி வந்து கன
 விற் காட்சி கொடுத்து 'நாம் வாய்மூரிலிருக்கின்
 றோம் நீ அங்கேவா' என்று ஆக்கியாபித்தாரா. உட
 னே வாக்கீசர் விழித்தெழுந்து 'போத நிகழ்வாவென்று
 சொல்லிப்போனா இது வெனதொல்' என்று பாடி
 'இது எம் பெருமானுடைய அருளாகில் நானும் அங்

ருக்குத் தாமும் எழுந்தருளினார். தன்னைப்பெருமான் வழிகாட்டி யழைத்துக்கொண்டு வந்து பக்கத்திலே காட்சி கொடுப்பவாபோலக் காட்டி மறைநது விட்டார் என்று திருநாவுக்கரசு மனமபர்ந்தது, 'பெருமானே! அடியேன் தேவரீருடைய திருவுள்ளத்தை யறியாமல் பிழைசெய்து தருணநதெரியாமற் கதவு திறப்பித் தேன் எனக்குத் தேவரீர் ஒளித்திருத்தலே யல்லாமல் மற்றும், அக்கதவைச் சாத்துமபடி உம்முடைய திருவுள்ளப் பாங்கின்படி பாடியருளிய சேம்மொழிப் பிள்ளையாரும் இங்கே பக்கத்திலே இருக்கின்றாராதலாலே அவருக்கு நீர் மறைத்திருப்ப தெவ்வாறு?' என்று சொன்னார். மாடங்கள் நிறைந்த சீர்காழியிலவதரித்த பிள்ளையாருக்கு பிரம் விஷ்ணுகருக்கும் எட்டாத பெருமானானவா நேரே காட்சி கொடுத்தருளித்தமது திருநடனத்தை யாண்டவரசும் பாடித்துப் பணியும்படியாக அவராகும் காட்சிகாட்டி யருளுதலும் அவர் 'பாடவடியார்' என்று தொடங்கிப் பெருமானைப் பதிகம் பாடித் துதித்தார்.

திருவாய்மூர்த் திருத்தாண்டகம்.

நீருச்சிஃஹம்பலம்.

பாடவடியார்பரவக்கண்டேன்

பத்தர்கணங்கண்டேனமொய்த்தபூத

மாடனமுழுவமதிரக்கண்டே

னங்கையனல்கண்டேன்கங்கையானைக்

கோடலரவார்சடையிற்றகண்டேன்

கொக்கினிதழ்கண்டேன்கொன்றைகண்டேன்

வாடற்றலையொன்றுகையிற்றகண்டேன்

வாய்மூரடிகளைநான்கண்டவாறே.

கலங்கவிருவர்க்கழலாய்நீண்ட

காரணமுங்கண்டேன்கருவாய்நின்று

பலங்கடரித்துகந்தபண்புகண்டேன்

பாடலொலியெலாவகூடங்கண்டே

னிலங்கைத்தலைவன்சிறங்கள்பத்து

மிறுத்தவனுக்கீந்தபெருமைகண்டேன்

வலங்கைத்தலத்துளனலுங்கண்டேன்

வாய்மூரடிகளைநான்கண்டவாறே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இப்பதிகத் தமிழ்மாலையை ஏற்றுக்கொண்டு பெருமான் மறைந்தருள பிறையணிந்த பெருமானடியவராகிய இவ்விருவரும் திருவாய்மூரை யடைந்து நிலைபெற்ற கோயிலை வலமவநது வணங்கித்துதித்து மிக்க ஆசையானது மேன்மே லதிகரிக்க அநத நகரிலே சிலநாள் வசிப்பாராயினார்கள். ஆண்டவரகம் பிள்ளையாரும் ஒன்று சேரநது அங்கே இனிதாகச் சிலநாள் தங்கியிருந்து பின் வாய்மூர்ப் பிரானைத்தொழுது பதிகம் பாடி விடைபெற்று, மறுபடியும் திருமறைக்காட்டை யடைந்து பெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கினார்கள்.

பெருமானைப் பணிநது திருப்பணி செய்துக் கொண்டு அங்கே இருக்குங் காலத்திலே, குளிர்ந்த வெண்மதிபோன்ற குடையையுடைய சோழராஜன் புத்திரியும், பாண்டியராஜனது திருமனைவியாரும் ஆகிய குற்றமற்ற குணதையையுடைய மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனாரும் ஆகிய இவர்களால் ஏவப்பட்ட சிலர் காமிப்பிள்ளையாரைக் காணுமபொருட்டு வந்து

சேரந்தார்கள். பெருமானமர்ந்தருளிய திருமறைக காட்டை யடைநது நிலைபெற்ற சீகாழியிலவதரித்த பிள்ளையாருக்கு அறிவித்து அவரிடத்திறசென்று அவ ருடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்தார்கள். அவரும் மனமகிழ்நது சேமம விசாரித்தாரா. அவர்கள் அதற்கு 'இந்த உலகம் உச்சிவிக்கும்படி அவதாரஞ் செய்தரு ளிய தேவரீருடைய இரண்டு பாதங்களையும் எப்போ தும் தியானிப்போருக்கும் தீங்கு உண்டாகுமோ?' என்றுசொல்லி, 'மதுரையிலே வைதிக சைவசன மார்க்கமானது கெட சமணமாகிய தீநெறியானது மேன்மேலதிகரித் திருக்கின்றது. இதனாற சைவம குன்றிப் போய்விட்டது. சமணர்களாலுண்டாகும் தீமையைப் பொறுக்க முடியாமல் தேவரீரிடம் விண் ணப்பித்து நிவாரணம் தேடும்படி பாண்டிமாதேவி யாரும் குலச்சிறையாரும் எங்களை விடுத்தார்கள்.' என்று விண்ணப்பித்தார்கள். அதற்குப் பிள்ளையார் இசைந்து திருநீறறைத் துதித்து போவதற்கு உடன் பட்டார். அப்போது திருநாவுக்கரசு பிள்ளையாரை நோக்கி 'அசசமணர்கள் மிகதஜீயவாகள். பல மாயை வல்லவர்கள். முன்னே யவர்கள் எனக்குச் செய்த தீமைகள் பல. இப்போது கோள்களும் நன்றாக வில்லை. ஆதலால் தேவரீர செல்வதற்கு நான் உடன் பட்டேன்' என்று சொல்லித் தடுத்தாரா. பிள்ளையார் 'தீயனவெல்லாம் பெருமானடியவருக்கு யாதொரு தீங் கும செய்ய வல்லனவல்ல' என்று கோளறுபதிகத் தைக் கட்டளையிட்டு அளவற்ற பெருமையையுடைய திருநீற்றைப் பேணும் அந்த இருவரையும் போய்ப்

பார்க்கும் கருத்துடையேன். அங்கே தீங்கு செய்யும் சமணர் நிலைமையை யழித்து, சைவநெறியை நிலைநாட்டியனறி வேறொரு செயலும் செய்யமாட்டேன். நீவிா இங்கேயே தங்கியிரும். ஆணை யுமது என்றார். அதற்கு அரசர் 'பிள்ளையாரே' நீவிா அங்குப் போகத் துணிந்து போக நேரிடாவண்ணம் நானே போய் அந்த வலிய சமணர்களுடைய தீமையை அழித்து வருகின்றேன் என்று சொல்லி எவ்வாறு தடுதலும் பிள்ளையார் கேளாமற் செல்லத் துணிந்ததால அரசர் சமமதித்திருந்தார். ஞானதலைவரான பிள்ளையாரும் திருமறைக்காட்டரசரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு மிக்க ஆசையோடு செந்தமிழ்நாடாகிய பாண்டிநாட்டிற் போவாராயினா. இவ்வாறு சீகாழிப்பிள்ளையார் எழுந்தருளிச் செல்ல, அவரிடம் விடைபெற்றிருந்த வாக்கீசரானவர், மிக்க அன்பினாலே திருமறைக்காட்டரசருடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்து தமிழ்மலை பாடி அங்கே தங்கியிருக்கு நாளிலே, திருவீழிமிழலையிலே எழுந்தருளிய பெருமானுடைய சிவந்த பாதங்களை மறுபடியும் வணங்கவேண்டுமென்று நினைத்துச் சோலைகள் சூழ்ந்த அத்திருமறைக்காட்டினீசரை வணங்கி விடைபெற்று அங்கிருந்துபோய் இவ்வுலகத்தில் பிரசித்திபெற்று விளங்கிய திருநாகைக்காரோணம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பதிகம் பாடித் திருவீழிமிழலையிலே வந்துசேர்ந்தார். அத்திருநகரைப் பணிந்து, விண்ணிழி விமானமாகிய கோயிலினமர்ந்தருளும் பெருமானைத் துதித்து வணங்கியிருக்குங் காலத்திலே திருநாவுக்கரசர் பெருமானுடைய பிற

தலங்களைபும் வணங்கவேண்டு மென்றாசையுற்றார். அப்படியே அவர் இவ்வுலகத்தில் சிறந்து விளங்குகின்ற அழகிய காவிரியாற்றின் கரையிலே சென்று தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, பசுவக் கருளின பெருமானமந்த திருவாவடுதிறையை யடைந்து இறைவரை வணங்கி, திருஞானசம்பந்தர்க்கு அவர் தந்த யாரின் யாகத்தின்பொருட்டுப் பெருமான அங்கே ஆயிரம் பொன் அளித்தருளிய கருணைத்திறத்தையும புகழ்ந்து பாடி.

திருவாவடுதுறைத் திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாயிருஞ்ஞானமெல்லாமலரடிவணங்குமபோலும்
பாயிருநகங்கையானைப்படாசடைவைப்பார்போலும்
காயிறுமபொழில்களூழ்ந்தகழுமலவூரர்க்கமபொன்
னாயிரங்கொடுப்பாபோலுமாவடுதுறைமருடே.

பாரத்தனுக்கருளர்போலும்படாசடைமுடியார்போலும்
மேத்துவாரிடர்க்கரவினபங்குகொடுப்பாபோலும்
கூத்தராய்ப்பாடியாடிக்கொடுவலியரககன்றனை
யார்த்தவாயவறுவிப்பாராவடுதுறைமருடே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பின் பிறதலங்களைபும் தரிசிக்கும்படி மேற்கொல்கின்றார். சிவந்த சடாபாரத்தையுடைய பெருமானை முந்தருளிய திருப்பழயாறையைச் சேரப்பெருமபோது, மயக்கமேகொண்ட ஏமணாகள் மறைத்ததாகிய அருகாமையிலுள்ள வடதளியில சிவபெருமானது தானத்தைக் கைகுவித்து வணங்கிவிட்டது. உடனே அது ஏமபெருமானுடைய கோயிலன்று; ஏமணர்களுடைய

பொய்நிறைந்த பள்ளியறை என்றுகேட்டு மனம் மிக வருந்தி 'எப்படியாயினும் பெருமான் எழுந்தருளியிருத்தல்வேண்டும். இன்றேல் என்கைகள் குவிந்திருக்கமாட்டா' என்று துணிந்து அப்பொய்க்கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஓரிடத்தில் போய், வாசனை தங்கிய கொன்றையைத்தலையில் தரித்த பெருமானுடைய சிவந்த பாத தாமரைகளைத் தியானித்துக்கொண்டு, சமணர்கள் வஞ்சனையால் தேவரீரை மறைத்த வஞ்சத்தை நீக்கி அக்கொடியோருடைய வன்மையை யழிகவேண்டுமென்று பணிந்து 'தேவரீருடையவடிவமாகிய இலிங்கத்தைத்தரிசித்தாலன்றி நான் இதை விட்டுப் போகமாட்டேன்' என்றுசொல்லி, தமதெண்ணத்தை முடிக்கும திருநாவுக்கரசு அமுதுசெய்யாமல அங்கே தங்கியிருந்தார். பெருமான் இதனையறிந்து திருநாவுக்கரசு தமமைத் தரிசிக்கச் செய்வதற்காக, அரசனுக்குக் கனவில் எழுந்தருளிவந்து, 'அழிவற்ற சமணர்கள் நமமை மறைக்க நாம் இருந்தோம் என்று அடையாள சூழ்களைபும சொல்லி 'நமமை திருநாவுக்கரசு தரிசித்துக் குமபிடுமபடியாக துன்மாக்கர்களான சமணரை யழித்து நீக்கிவிடுவாயாக என்று கட்டளை யிட்டருளினார். அவ்வரசனும் உடனே இதனையறிந்து எழுந்து நைதலைமேற் குவித்து வணங்கி, தான்கண்ட கனவின் அகிசயத்தை மந்திரிகட்கெல்லாம் சொல்லி அவர்களோடும் கூடச் சிக்கிரமாகச் சென்று, தேவர் கட்கெல்லாம் தலைவராகிய பெருமானருளிய அடையாளத்தின் வழியேபார்த்து சமணர்கள் செய்த வஞ்சனையை யழிகவேனுதி அரசன், கிலைபற்ற பெருமையை

யுடைய திருத்தொண்டராகிய திருநாவுக்கரசின் பாதங்களில் நமஸ்கரித்துச் சென்று கூட்டமாகக்கூடிய சமணர்களை வேருடனழித்தான். இவ்வாறு சமணர்களாயிரம்பேரும் அழிந்தபிறகு மேன்மையையுடைய அரசன் பெருமானுக்கு கோயில் நிர்மாணித்தபின் பெருமானுடைய அரசசனைமுதலிய வழிபாட்டிற் கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை பெல்லாம் சரிவர வமைத்து விட்டு திருநாவுக்கரசை வந்து வணங்கினான். ஞானவரசரும் உள்ளேசென்று பெருமானை வணங்கித்துதிப்பாராயினார்.

தலையிறைப் பறித்து, நின்னுண்ணும் தீத்தொழிலாளராகிய சமணர் தங்கள் மெய்நிலையிலலா நிலையினால் மறைத்தாலும் தேவரீரை மறைக்க முடியுமோ என்னும் 'தலையெலாம்பறிகுஞ் சமண்கையரு, ணிலையினன்மறைததான் மறைக்கொண்ணுமே' என்றாரம்பிக்கின்ற, அளவற்ற உண்மையோடுகூடிய திருக்குறந்தொகைப் பதிகத்தைப்பாடி.

திருப்பழையாறை வடதளித் திருக்குறந்தொகை.

திருச்சிறம்பலம்.

தலையெலாம்பறிக்குஞ்சமண்கையரு
ணிலையினன்மறைததான்மறைக்கொண்ணுமே
யலையினாபொழிலாறைவடதளி
நிலையினாடியேநினைந்துய்ம்மினே.

செருத்தனைச்செய்யுஞ்சேணரக்கனுட
வெருத்திறவ்விரலாலிறவுன்றிய
வருத்தனைப்பழையாறைவடதளித்
திருத்தனைத்தொழுவார்வினேதேயுமே.

திருச்சிறம்பலம்.

வெளியேவந்து அங்குச் சிலநாள் இருந்து பின், இலைவடிவின் தாக்கியசூலத்தை ஏந்திய பெருமானமர்ந்த பிறதலங்களையும் வணங்கச்செல்வாராய், எப்போதும் பெருகிய நீரையுடைய காவிரியினிரண்டுகரைகளிலும், விடைப்பாகராகியபெருமானெழுந்தருளிய தலங்களைத் தரிசித்துத் தமிழ்ப்பதிகங்கள் பாடித் துதித்துச் சென்று, எங்கும்பரந்து புகழையுடைய திருநாவுக்கரசு, அளவற்ற அடியார்கள் தம்மை யெதிரகொள்ளத் திருவானைக்காவின் பக்கத்திலே வந்து சேருநதாரா. அவ் விடத்திலே சிலநதிப்பூசசிக்கு அருள்கொடுத்த பெருமானுடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்துசெவ்விய சொன்மலைபாடி, மேலும் பெருமானுடைய திருவெறும்பியூர் மலையையும் தரிசித்துப் பதிகமபாடிப் பின் விளங்குகின்ற திருச்சிராப்பள்ளிமலை, திருக்கற்குடி திருப்பராய்த் துறை ஆகிய இவற்றைத் தொழுமபொருட்டுப் போய் அநாததலங்களையும் மற்றும் பக்கத்தேயுள்ள பிரசேஷத்திரங்களையும் வணங்கிககொண்டு, அழகுவாய்ந்த உழவாரத்திருப்பணியையும் செய்து பதிகமுமபாடி வந்தித்துப் பெருமானருளினாலே, காவிரியாற்றைக் கடந்து, பகைவருடைய திரிபுரததையுமெரித்தருளிய பெருமானமாநாத திருப்பைஞ்ஞீலியைப் போயடைவாராயினார். வழிநடக்குமபோது மிகமுயற்சியினாலே வருத்தமுண்டாக, தாகததோடு, வருத்துகின்ற பசியும் அடையவும் அதற்கு மனம்வருந்தாமல் திருநாவுக்கரசர் முன்னே செல்ல, வாசனை தங்கிய திருப்பைஞ்ஞீலியிலே முநதருளியநெற்றிக்கண்ணையுடைய பெருமான் நமது தொண்டரின் வருத்தத்தைத் தொ

லைக்கத் திருவுளங்கொண்டு, வழியிலே சோலையும் தடாகமும் உண்டுபண்ணி வழிபோககர்போல் திரு நீரணிநத வேதியராக வேடம்பூண்டு, விருமபும் கட்டு சோறும் கையிலேகொண்டு, ஆகாயத்தில் அன்னரூப மாய்ப் பறந்தும் பூமியில் பன்மிருபமாய்த் தோண்டிச் சென்றும, அயன, அரி இருவராலும் அரிதற்கரிய பெருமானாவா திருநாவுக்கரசுக்கெதிரே வழியில் தங்கியிருந்தாரா, அங்கே வேதியாவேடம் பூண்டிருந்த இவரிடத்தே திருநாவுக்கரசும் வந்துசேர, செங்கண் விடைப்பாகராகிய வேதியர் அவரைப் பார்த்து, 'நீர் வழிநடந்த இளைப்பினாலே மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கின்றீர்; எனனிடம் கட்டுசோமிருக்கின்றது; அதனை யுண்டு இரதக்குளத்திலே தண்ணீரகுடித்து, உமமுடைய இளைப்பைப் போகக்கொண்டு பின் செல்வீராக' என்று சொன்னா. இப்படி யவா, 'நீர் உண்ககடவீர்' என்று சொல்லிக் கட்டுசோற்றைக் கொடுத்ததும் திருநாவுக்கரசர் பெருமானுடைய திருவருள என்று நினைத்தவாபோல வேறொன்றுங் கருதாது அதை வாங்கி மிக இனிமையாக அமுது செய்து இனிய தண்ணீரைடிங் குடித்துச் சுத்திச் செய்து களைப்புத் தீர்த்துக்கொண்டார். இப்படி இளைப்பு நீங்கியிருந்த திருநாவுக்கரசை அவ்வேதியர் பார்த்து 'நீர் இனி எங்கே போகவேண்டும்?' என்று வினவினார். அதற்கரசு, 'யாவராலும் சொல்லுதற்கரிய பெருமான மந்தருளிய திருப்பைஞ்ஞிலிக்குப் போகின்றேன்' என்றார். அந்தனா அதற்கு 'நானும் அங்கேதான் போவது' என்று சொல்லிக் கூடவந்தார். இப்படி இரு

வரும் திருப்பைஞ்ஞீலியை யடைந்த உடனே அவ்வந்த
 ணா மறைநதுவிட, உண்மையாகிய தவத்தையுடைய
 மேலோராகிய திருநாவுக்கரசு 'ஆடல்புரிந்தாரடியே
 ணைப் பொருளா வளித்த கருணை' என்று பதிகம் பாடி
 நமஸ்கரித்தெழுநது கண்ணீர் வடிய உருகி நின்றார்.
 திருப்பைஞ்ஞீலியிலே பெருமானார்நதருளிய கோயி
 லிற் சென்று, திருநீலகண்டராகிய பெருமானை வணங்கி
 மகிழ்ச்சி மேம்பட்டு உண்மையாகிய அன்பினால் மன
 முருக விருமபிய தமிழ்ப்பதிகங்களைப் பாடி தமது
 கைத்திருத்தொண்டாகிய உழவாரத் திருப்பணியைச்
 செய்து ஆசையோடு அங்கே தங்கியிருந்தார். பின்
 பெருமானார்ந்த பிற திருமலைகளையும் திருப்பதிகளை
 யும் ஆசையுடன் சென்று தரிசித்து தமிழ்ப்பதிகம்
 பாடி பெருமானருளினாலே வடக்குதிசை நோக்கிச்
 சென்று திருநாவுக்கரசர் சிவபிரா னெழுந்தருளியிருக்
 கும் திருவண்ணாமலையையடைந்தார். செங்கண்விடைப்
 பாகராகிய பெருமானார்ந்த திருவண்ணாமலையைத்
 தொழுது வலம்வந்த நமஸ்கரித்து மலைமேலேறி, அடி
 யவர்களுடைய அன்பின் றிருத்தொண்டினுக் கெளரிய
 வரும் பெருமானை வணங்கி யெழுநது திருநாவுக்கரசர்,
 மோகூத்தைவிட இந்தப்பிறப்பே, பெருமானை வண
 ங்கி யனுபவித்தற்குக் கருவியாயிருத்தல்பற்றி மேன்
 மையானது என்னும நன்மையை நாட்டினார். திரு
 வண்ணாமலைமேல் எழுந்தருளியிருக்கும் மணிபோன்
 றவரும், நீங்காத அன்பையுடைய அடியவர்களுக்கு
 மிகவிருமபிய அமுதமபோன்றவரும், பாற்கடலிலே
 முந்த கொடியவிஷத்தைத் தேவர்களைக் காக்கும்பொ

ருட்டு உண்டருளியவரும்ஆகிய பெருமானைக்கும்பிட்டு
உருகிய மனதுடனே இசைநிரம்பிய தமிழ்த்திருப்பதி
கத்தைப் பாடி,

திருவண்ணாமலை - திருநேரிசை.

திருச்சிறம்பலம்.

ஒதிமாமலர்கலையுமயவள் பங்கர்மிக்க
சோதியேறு துங்குமெண்டோட்சுடர்மழுப்படையினுனே
யாதியேயமரர்கோவேயணியனாமலையுளானே
நீதியானினனையல்லானினையுமாநினைவிலேனே.

இரக்கமொன்றியா துமில்லாக்காலனைக்கடந்தவெம்மா
னூரத்தினுல்வரையையூக்கவொருவினாநிதியினுலே
யரக்கனைநெரித்தவண்ணாமலையுளாயமரரேறே
சிரத்தினுல்வணங்கியேத்தித்திருவடிமறப்பிலேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நமஸ்கரித்துத் துதித்துத் திருப்பணிசெய்து வந்
தார. பாம்பைத்தரித்த சடாபாரத்தை யுடைய சிவபெ
ருமானுடைய பாதங்களைத் துதித்துத் திருப்பணிசெய்
துவருநாளிலே நீலகண்டத்தோடுகூடிய எம்பெருமா
ன்இவ்வுலகத்திலேமகிழ்ந்தெழுந்தருளிய தலங்களெல்
லாவற்றையும்குறையாத ஆசைபோடுபோய்த் தரிசித்
துத் திருப்பணிசெய்வாராய அழகிய திருத்தொண்ட
நாட்டிலே, பெருமானருளினுலே அடைவா ராயினா.
ஆசைமிக்கெழும் மனதோடு, காடுகளையும், மலைகளே
யும், காட்டாறுகளையும், வயல்கள்கூழ்ந்த நகரங்கள்
பலவற்றையும்கடந்து சென்று திருநாவுக்கரசர்போய்த்
திருத்தொண்டைநாட்டை யடைந்து குளிராசசி பொருந்
திய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவோத்தூரை யடைந்தார.

சிவந்த சடையையுடைய திருவோத்தூர்ப் பெருமான் கோயிலிற்புகுந்து சுற்றிவந்து சன்னதியில் நமஸ்கரித்துத் துதித்து கண்ணீர்வடிய, முக்கண்களை யுடைய பெருமானைச் சொன்மாலையாகிய திருத்தாண்டகங்கள் முதலாகிய பதிகங்கள் சாத்தித் திருப்பணிசெய்து வந்தாரா. பின் அத்திருவேத்தூராப்பணிகளது மேறசென்று, உலகமுச்சீவிக்கும பொருட்டு விஷபானம் செய்தருளிய பெருமானமாத பிறதலங்களையும் தரிசித்தாக கொண்டுசென்று பார்வதி யானவள் தழுவின வுடனே அதற்குத்தேகங்குழைந்தருளிய பெருமான் எழுந்தருளிடெய்வத்தன்மைவாய்ந்த திருத்தலம் என்று உலகமுழுதும் துறிக்கப்பெற்று, மதிலுமுந் திருக்காஞ்சிபுரத்தின் பக்கத்திலே வந்தணைந்தாரா. 'உலகமுப்யுமபடி திருவதிகை ஈசா தமமுடைய திருவருளிலே முன்னே சூலைநாயதந்து ஆண்டுகொண்ட திருநதொண்டராகிய திருநாவுக்கரசு இங்கே எழுந்தருளும் பாககியதைப் பெற்றோம்' என்று அக்காஞ்சியில் வசிப்பவர்கள் தங்களுடைய முகங்களெல்லாம், காலையில் சூரியனைக் கண்டவுடன் மலர்கின்ற தாமரைகளைப்போல மிக மலர்ச்சியோடுகூட மிகச்சந்தோஷித்து மனந்தழைத்தவர்களாய் மாடங்கள் நிறைந்த வீதிகளிலே வீட்டு, வாயிலகள் தோறும், தோரணங்கள் தொங்கவிட்டு நீண்டவாழை, கமுகு முதலியவைகளை நாட்டி, நிறைபொறகுடங்களைத் தாபித்துத்தீபமேற்றி மலாமலைகளோடுகூடிய வாசப்பந்தாகளையும் தாபித்து, அசையும கொடிகளையும் கட்டி, முன்னேயே அழகாகவிளங்கிய அக்காஞ்சிரகரத்தை யலங்கரித்தார்கள். திருவிதி

யிலே திருவலகிடல் முதலிய பணிகளை யெல்லாம் செய்து, அன்பர் கூட்டமானது, அரையெதிராகொள்வ தற்காகச் சிவவேட்ப்பொல்வானது தோன்றக் கூடி வந்தது, இண்டையாகக்கட்டிய சடையைபுடைய பெரு மானுக்கன்பராகிய திருநாவுக்கரசரை எதிர்கொண்டா ருள். காசசிகரும் மேகமபோற கரியகழுத்தைபுடைய பெருமானாவா முன்னாளாகொண்ட திருநாவுக்கரசர் இங்ஙனம் தம்மை எதிர்கொண்ட சிறப்பையுடைய அடியவர்களை யெல்லாம் வணங்கிப் பின், மதிசெழுந்த காஞ்சி நகரத்திலேபோய், ஆகாயநங்கையுள்ளிய சடை யையுடைய கம்பராகியபெருமானுடைய கோயிலையடை ந்தார். முன்னே திருவாயிலே நமஸ்கரித்தது, திருமுன றிலே யடைந்தது, கச்சியேகம்பர் அமரும் ஸ்மானத்தை வலம்வந்தது, இமயமலைப் புத்திரியாகிய பெருமாட்டி. தழுவத தபமேனி குழைந்தருளிய பெருமானே முன னேகண்டு நமஸ்கரித்தது நீங்காத அன்புபெருகநின்றார். கண்களிலிருந்து நீர் ஆறுபோல வடிய, உடம்பில உரோமங்கள் எல்லாம் கூசுசெடுக்க, உடம்பு நடுங்க அனபிணற்கரைந்து எலும்புமுருக, இந்நகன்கள் படை தந்தபேறு பெற்றானநதிகத திருவேசம்பரை மனதிலே தியானித்து நிலைபெற்ற பதிகத்தைப் பாடுவாராயினா. 'கரவாமும வன்னெஞ்சாக் கரியானை' என்றாரமபித்தது, யாவராலும் துதிக்கப்பெற்ற சொன்மாலையாகிய திருப் பதிகத்தைப் பாடியபின்னே

திருவேகம் மனத்துள் வைத்த திருப்பதிகம்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கரவாடும்வன்னெஞ்சர்க்கரியானைக்கரவார்பால்
விரவாடும்பெருமானைவிடையேறும்வித்தகளை
யரவாடச்சடைதாழ்வங்கையினிலனலேந்தி
யிரவாடும்பெருமையென்மனதேவைத்தேனே.

அடுத்தானையுரித்தானையருச்சுனற்குப்பாசுபதங்
கொடுத்தானைக்குலவரையேசிலையாகக்கூரம்பு
தொடுத்தானைப்புரமெரியச்சுனைமல்குகயிலாய
மெடுத்தானைத்தடுத்தானையென்மனதேவைத்தேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பகைவருடைய திரிபுரத்தைஎரித்து, வெண்பல்லோடு
கூடிய பாம்புமாலையை யணிந்து, இடபாருடராய்எழுந்
தருளும் பெருமானுடைய கோயிற்றிருமுன்றிற் புறத்
திலே வந்தடைந்தார். மிக்க ஆசையோடு கைத்திருப்
பணியையும் செய்து, செந்தமிழ்மாலையையும்பலபாடி,
கரியகண்டத்தையுடைய பெருமானமர்ந்த திருமயா
னத்தை வலமவந்து அன்பினால் விழுந்துநமஸ்கரித்து,
விருபத்தோடு வருகின்ற காலத்திலே, சிறப்புடைய
திருக்கச்சித்திருமேற்றளி முதலாகப் பெருமா னமர்ந்த
ஆலயங்களை விருப்பத்துடன் நமஸ்கரித்துத் துதித்து,
ஆய்ந்தெடுத்த தமிழ்சொற்கள் என்னும் பூவினற்றொ
டுத்த மாலையையும் பெருமானுக்குச் சாத்தித் திருத்
தொண்டுசெய்து வந்தார். இவ்விதமாக அக்கச்சி நக
ரிலே வசித்திருக்கின்ற காலத்திலே, நிலைபெற்ற திரு

மாற்பேற்றை வந்தடைந்து பதிகம்பாடிப் பிறையைத்
தலையிற்றாங்கிய பெருமானமாந்த பிறதலங்களையும்
போய் வணங்கி மீண்டும்தொடாநத ஆசையினாலே
காஞ்சியையடைநது, ஒருபாகத்திலேபாவதிதேவியை
வைத்தவரும் செங்கண்ணுடைய இடபக் கொடியை
புயர்த்தினவரும், நாகங்களையே ஆபரணமாகக்கொண்
டவரும், நலமிகப்பெருக்கும திருநீற்றை மேனியிற்
பூசிய அழகுடையவரும் ஆகிய வேகம்ப வாணரை
யடைநது 'ஏகம்பன் காணவனென் னெண்ணததானே
என்று துதிதது

திருவேகம்பம - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கூற்றுவன்காண்கூற்றுவினக்குமைததகொன்காண்
குவலயன்காண்குவலயத்தினீராளுன்காண்
காற்றவன்காண்கனலவன்காண்கலிசுகுமின்காண
கனபவளச்செமமேனிகலந்தவெள்ளை
நீற்றவன்காணிலாபூருஞ்சென்னியான்கா
ணிறையார்ந்தபுனற்கஙகைநிமிர்ச்சடைமே
லேற்றவன்காணெழிலாருமபொழிலாகச்சி
யேகம்பன்காணவனென்னெண்ணததானே.
அறுத்தான்காணயன்சிரத்தையமராவேண்ட
வாழ்கடலினஞ்சுண்டங்கண்ணீராககங்கை
செறுததான்காணதேவாக்குநதேவன்றன்காண
திசையனைத்தநடுநாழுதேத்தககலைமான்கையிற்
பொறுத்தான்காண்புகலிடத்தைநலியவந்து
பொருகயிலையெடுத்தவனநனமுடிதோணலைந்
திறுததான்காணெழிலாருமபொழிலார்ச்சி
யேகம்பன்காணவனென்னெண்ணததானே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

நமஸ்கரித்தின்பமடைந்தார். இவ்வாறு திருக்கச்சியே கம்பத்தைப் பணிநது துதித்துச்சென்று, பிறையை, நெருங்கிய தம சடையிலணிநத பெருமானுடைய பிற தலங்களையும் வணங்கிநினைநது, பலாப் பழங்கள் வெ டித்து அசுகளையின் தேன்பாய்நது வயறபயிரை விளைவித்தற் கிடமாகிய அசசெழுநீர் நாட்டில்போய் பருத்த துதிக்கை யானையுரிவையை போர்த்தருளிய பெருமானுடைய திருக்கழக் குன்றினை வந்தடைநது பெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கிப் பதிகமாலை சாத்திப் பக்கத்தேயுள்ள பலபதிகளையும், பிறைமு டித்த பெருமானைத்தொழுது துதித்துச்சென்று, கடற் கரைசார்ந்த திருவான்மியூரை வந்தடைநதார். அங்கே பெருமானைப் பணிநது அன்போடு பதிகம்பாடி, அதன் பக்கத்திலே, ஆன்மாககளுடைய பிறவியறுத்தருளும் பெருமானுடைய கோயில பிறவறறையும் வணங்கிக் கொண்டு, தமிழரார, வாசநதங்கிய சோலைகள்கூழ்நத மயிலாப்பூரை யடைநதார. மலைகளினுச்சியிலாடுவது போல, மாடங்களின்மீது மயில்கலாடுதற் கிடமாகிய சிறப்பையுடைய மயிலையிற பெருமானை வந்திநதுப் புகழ்மிக்க திருப்பநிகமபாடி, உழவாரப் படையாளி பாகிய சொல்லரசா கடாகரையிலேயே சென்று திரு வோற்றியூரை யடைநதார. அநநகரத்திலுள்ள அடியார கள் எல்லாம் இவர் வருகையைக் கேட்டு, அநநகரவி திகளையெல்லாம் விளக்கஞ்ஞெய்து, பூமாலைகளையும் வாழை கமுகுகளையும் நாட்டி பொறகுடங்கள், தூப தீபங்களேந்தி அலங்கரித்து அரையையெதிராகொண்டு உள்ளழைத்துச்சென்றார்கள். திருநாவுக்கரசும், அங்கே

குன்றவில்லியாகிய பெருமானது கோயிலின் கோபுரத்தை நமஸ்கரித்து உட்புகுந்து, அத்திருத்தொண்டருடனே, ஆன்மாக்களின் பிறவிவேரையறுத்தருளும் பெருமானைக் கைகூப்பிக் குமபிட்டு திருமுன்னே நமஸ்கரித்தாரா. எழுதாகுகளவியென்னும வேதங்களைக் கட்டளையிட்டருளிய பெருமானைத் தொழுது அன்பினாலே நிலத்தில் விழுந்தெழுநது, ஆனந்த பரவசராய் உடம்பெல்லாம் மயிராகக் கூசுசெடுக்க கண்கள் தாரை தாரையாக நீரைவிழுத்த மெய்நடுங்கி விமயினார். 'வண்டோங்கு செங்கமலம்' என்று தொடங்கி, மனங்கரைய, இசையோடுகூடிய திருத்தாண்டகத்தைப்பாடித்துதித்து

திருவொற்றியூர்த் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

வண்டோங்குசெங்கமலக்கழுநீர்மலகு

மதமததஞ்செஞ்சடைமேல்மதியஞ்சுடித

திண்டோள்களாயிரமும்வீசினின்று

திசைசேரநடமாடிசிவலோகனார்

உண்டாநஞ்சலகுக்கோருறுதிவேண்டி

யொற்றியூர்மேயவொளிவண்ணனார்

கண்டேனாகனவகத்திற்கண்டேறகென்றன

கடுமபினியுஞ்சுடுந்தொழிலுங்கைவிட்டாவே.

வெருவுற்றமலர்க்குமுலிமடவாளஞ்ச

மலைதுளங்கச்சிலைநடுங்கச்செறுததுநோக்கிச்

செருவுற்றவாளரககன்வலிதானமாளத

திருவடியிலவிரலொன்றல்லறவூனறி

யுருகொற்றியங்கிருவரோடிக்காண

வோங்கினவவொள்ளுலாரிங்கேவந்து

திருவொற்றியூர்நமமரெனறுபோனார்

செறிவளைகளொன்றொன்றாய்ச்சென்றவாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆகாயகங்கையைச் சடையிற்றாங்கிய பெருமானு
டைய திருவுருவந் தரிசித்து ஆனந்தித்துத்தொழுது
வெளியே வந்தார். விளங்குகின்ற கோயிற் றிருமுன்
றிலிலே கைத்திருப் பணிசெய்து, மனத்தின் விருப்
பத்தினு லெழுந்த திருவிருத்தங்களும, திருநே
ரிசைகளும், திருக்குறுந்தொகைகளும் பலவற்றைப்
பாடிக் கும்பிட்டு, வளம்பொருந்திய அநநகரிலே பல
நாள் தங்கினார். அங்கே தங்குநாள்களிலே பக்கத்
திலிருந்த சிவாலயங்களிலெங்குஞ் சென்று தரிசிடபா
ராய், திருவொற்றியூ ரீசரை வணங்கி விடைபெற்றுக்
கொண்டு சென்று பார்வதியை யொருபாகத்தில் வைத்த
பெருமானமர்ந்த திருப்பாகுரை யடைந்தார். அங்கே
சேர்ந்த மனத்தில் மேனமேலூறும ஆசையு மன்பு
மதிகரிக்க, உலகமுய்யுமபடி மூங்கிலே இடமாக எழுந்
தருளியவரும், பகைவா முப்புரங்களைபும தகனஞ்
செய்யுமபடி மலையை விலலாக எடுத்தருளியவரும்
ஆகிய பெருமானை நமஸ்கரித்தெழுந்த துதிப்பாராய்
'முநதி மூவெயிலெய்த முதலவனா' என்று தொடங்
கும் திருக்குறுந்தொகையும், இன்னும் திருத்தாண்ட
கம், திருநேரிசைமுதலிய தமிழ்மாலைகள் பாடிப்

திருப்பாசூர்த் - திருக்குறுந்தொகை.

நீருச்சிற்றம்பலம்.

முந்திமூவெயிலெய்தமுதல்வனார்
சிந்திப்பார்வினதீர்த்திடுஞ்செல்வனார்
அந்திக்கொன்றனக்கேயருள்செய்தவப்
பந்திச்செஞ்சடைப்பாசூரடிகளே.

திரியுமவெயில்செங்கணையொன்றினு
வெரியவெய்தனரேனுமிலங்கைக்கொ
னெரியவூன்றியிட்டார்விரலோன்றினுற்
பரியர்துண்ணியபாகுரடிகளே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெருமானுடைய திருவருள்பெற்றுத் திருநாவுக்க
ரசர் மேறசெலவாராயினார். அந்த அழகிய சிறந்ததலத்
தினின்றும் நீங்கிசென்று பக்கத்திலேயுள்ள சேந்தத்
திரங்களில, கரிய கண்டத்தையுடைய பெருமானாரை
மகிழ்நது துதித்துசென்று, உண்மையிற் சிறிதும்
நிலைதவறாத சன்மார்க்கத்திற் பரிகந்த நிலையுடைய
ராய்ச சிறந்த திருநாவுக்கரசு பழையனாத திருவாலங்
காட்டை சென்று வணங்கினார்.

திருவாலங்காட்டுறையும செலவாதாமே' என்று
மிக்க சிறப்பையுடைய பெரிய திருத்தாண்டக முத
லாகப் பதிகங்களைப் பாடின துதித்து

திருவாலங்காட்டுத் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒன்றாயுலகனைத்துமானாதாமே
யூழிதோறுழியுயர்ந்தார்தாமே
நின்றாகியெங்குநிமிர்ந்தாதாமே
நீர்வளிதியாகாசமானார்தாமே
கொன்றடுங்கூற்றையுதைத்தார்தாமே
கோலப்பழிையுடையார்தாமே
சென்றடுந்தீர்த்தவர்களார்தாமே
திருவாலங்காட்டுறையுஞ்செல்வார்தாமே.

மாலேப்பிறைசென்னிவைத்தார்தாமே

வண்கயிலைமாமலையைவந்தியாத

நீலக்கடல்குழிலங்கைக்கோனை

நெரியவிரலாலடர்த்தார்தாமே

பாலொத்தமேனிநிறத்தார்தாமே

பழனைப்பதியையுடையார்தாமே

சீலத்தாரேத்துந்திறத்தார்தாமே

திருவாலங்காட்டுறையுஞ்செல்வார்தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மற்ற தலங்களையும் மிக அனபோடு வணங்கி வடதிசைமேற செலவாராயினார். பல ஊர்களையும் நீண்ட மலைகளையும், படர்ந்த காடுகளையும் கடந்து போவர், மேலைக்கு நமசுசூய்வகையாகிய மோட்ச மனிதருளும் பிரானமானத திருக்காரிக்கரையை வணங்கிக்கொண்டு, பழமையான சாஸ்திரங்களின் தலைவராய் விளங்கிய அரசர், அடியவர்களும் தேவர்களும் நெருங்கியுள்ள திருக்காளத்தி மலையை வந்துசேருதார். பொன் முகலியாறழிந் பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தநில ஸ்நானஞ்செய்து காளத்தி மலையின் அடிவாரத்திலே நமஸ்கரித்தெழுந்து செங்கண் விடைப்பாக்காகிய அரசர் எழுந்தருளிய அமமலையின் மேல ஏறிச்சென்று வலங்கொண்டு பெருமானை வணங்குவாராய், காநிலை வெண் குழையை யணிந்தவரும், காளத்தி மலையிலே முளைத்தெழுந்த கொழுந்து போன்றவரும் வேதங்களைக்கட்டருளிய மூலவஸ்துவாகிய வரும் ஆகிய பெருமானைக் கீழ்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, மிக்க ஆசையினால் மனஞ்சந்தோஷப்பட கண்களுமானந்திக்கப் பரவசமாகி பெரு

மாணை 'காளத்தியானவனென்கண்ணுளானே' என்னும்
திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார்.

திருக்காளத்தித் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிறம்பலம்.

விற்றுனெனநில்லாதநல்கூர்ந்தான்காண்
வியன்கசுசிக்கம்பன்காண்பிச்சையல்லான்
மறறுனெனநில்லாதமாசதுரன்காண்
மயானததுமைந்தன்காண்மாசொன்றில்லாப்
பொற்றூண்காணாமாமணிநற்குன்றொப்பான்காண்
பொய்யாதபொழிலேழுநதாங்கினின்ற
கற்றூண்காண்காளத்திகாணப்பட்ட
கணநாதன்காண்வனென்கண்ணுளானே.

உண்ணாதவருநஞ்சமுண்டான்ருன்கா
ணாழித்தீயனனென்காணுகப்பார்காணப்
பண்ணாரப்பல்லியம்பாடினன்காண்
பயின்றநால்வேதத்தினபண்பினன்காண்
ணண்ணமலையான்காண்டியாரீட்ட
மனைகள்தொழுதேததவருளுவான்காண்
கண்ணாரக்காண்பார்க்கோகாட்சியான்காண்
காளத்தியானவனென்கண்ணுளானே.

திருச்சிறம்பலம்.

அம்மலைச சிகரத்திலே சிகாமணியாய் விளங்கும்
பெருமானுடைய பக்கத்திலே வலதுபுறத்தில் வில்லை
யேந்தியகையோடுமநிறகின்ற கண்ணப்பருடைய திரு
ப்பாதங்களை வணங்கி, கண்ணீர் ஆறாக தமதுதிருமே
னியிலே வீழ்நது வடிய கைகளைச் சிரமேற்குவித்து
நமஸ்கரித்து வெளியே வந்தாரா. மிகவுயரநத அம்மலை
யிற் றிருப்பணிகள் செய்து 'பெருமானை அந்தமலை

யில் வணங்கி அநதகருதிப்பினாலே திருக்கயிலைமலை யிலே பரம்பொருளானவர் எழுந்தருளியிருக்கும் அந் தப்பெரிய திருவேலக்கக காட்சியைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று நமது ஞானத்தலைவராகிய அரசர் இசை கொண்டார். அங்கே காளத்தி மலையிலே அரு மருநதுபோன்ற பெருமானை வணங்கி விடைபெற்று மிகப்பொங்கி மேன்மேலெழுந்த ஆசையோடு வடதிசையில் விருப்பத்துடன் போவாராய் பல பெரிய மலைகளையும், நாடுகளையும், கடநது சென்று செங்கண் விடைப்பாகராகிய பெருமானமாநதருளிய திருப்பருப்பத்தை வந்தடைந்தார். பெருமை வாய்ந்த விஞ்சையர்களும், தேவர்களும், இயக்கர்களும், சித்தர்களும், கானத்தில் வல்ல கினனர்களும், நாகலோகத்தவர்களும், காமராரிகளும் முதலாக ஞானமௌனிகளும் தினந்தினம் வந்து பெருமானை வணங்கி நன்மை பெறுதற்கிடமாகிய அததிருப்பருப்பத்தை நமஸ்கரித்து பதிகம் பாடினார்.

திருப்பருப்பதந் - திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கன்றிணைப்புரங்கள்மூன்றுங்கனலெரியாகச்சீறி
நின்றதொருருவந்தன்னானீர்மையுநிறையுங்கொண்டு
ஒன்றியாங்குமையுந்தாமுமூர்ப்பலிதேர்துபின்னும்
பனறிப்பின்வேடராகிப்பருப்பதநோக்கினாரே.

அடல்விடைபூர்தியாகியரக்கன்றோளடரவூன்றிக்
கடலிடைநஞ்சமுண்டகறையணிகண்டனார்தாஞ்
சுடர்விடுமேனிதன்மேற்சண்ணவெண்ணீறுபூசிப்
படர்சடைமதியஞ்சோததிப்பருப்பதநோக்கினாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

பின் அதைக்கடந்து போகின்ற திருநாவுக்கரசு சூலத்தையேந்திய பெருமானமர்ந்த கயிலையங்கிரியை நினைத்து மேன்மேலெழுந்த உள்ளக்கிளர்ச்சியினாலே மற்றெங்கே பார்த்தாலும் அவற்றில் ஆசை கொள்ளாமல் தெலுங்கு கன்னடமாகிய இந்நாடுகளைக்கடந்து சென்று, பின் பல காடுகளையும் ஆற்றுத்துறைகளையும் பெரிய மலைவழிகளையும், பெரிய நலங்கள் நிரம்பிய நாடுகளையும் கடந்து சென்று, அழகோடு வருகின்ற சூரிய கிரணங்களையும் மறைக்கின்ற சோலைகளையுடைய மாளவ நாட்டை யடைந்தார். அதையுங் கடந்து அரிய காடுகளையுந் தாண்டிச்சென்று, எங்கும் மிகுந்த தாமங்கள் நீட்பெற்ற மிலாட தேசத்தையுங் கடந்து சென்று அப்பால் மேகங்களடர்ந்த மலை காடு நதி யிவைகளையும் தாண்டிப்போய் அயனிலே, வயல்களில் தாமரை மலாதற்கிடமாகச் செழித்த மத்திம நாட்டை யடைந்து அதனையுங்கடந்து கங்கைக் கரையையடைந்து, அங்கே, விளங்கிய சடாபாரத்தையுடைய பெருமானது வாரணாசி (காசி) யைத் தரிசித்துக்கொண்டு அதுவரையும் தமமோடு பின்வந்த அடியார்களை யெல்லாரையும் அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு தாம கங்கையைக்கடந்து சென்று, மிக்க ஆசையையுடைய திருநாவுக்கரசர் கற்குரத்தை யடைந்தார்.

அந்தக் காடானது ஆகாயத்தை யளவிவளர்ந்து எங்கேபார்த்தாலும் மனிதர்கள் ஈட்புகுந்து செல்லக் கூடாதபடி நெருங்குவளாநது இருந்தது. அதனுட்

செல்வதில் உண்மையாக மிக உவகைகொண்டவராத
 லால் நமது நாவுக்கரசர், திருக்கயிலாயமென்னும் கிரி
 யை அடையும்பொருட்டு, மேன்மேலும் அதிகரிக்கும்
 ஆசையினாலே, கிழங்கு கனிகளையும் சாப்பிடுதலை விட்
 டெவிட்டு, இரவுகளிலும் இடைவிடாது செல்வாராயினார்,
 அப்படி மிக்க இருட்டிற்செல்வாராகிய அவ்வன்பரை
 யடைந்து அவர்க்குத்துன்பமியற்ற, மிருகஜாதிகளும்
 பயப்பட்டன. விஷவாயையுடைய பாம்புகள் மாணிக்
 கம்பொருந்திய தம் படமாகிய விளக்கேந்தி அவர்க்கு
 வழிகாட்டின. இவ்விதமாக, நமது அப்பர், கானிலந்
 தோயாக் கடவுளராகிய வானவர்களும் நிலத்திற்செல்
 வது கருதிநடந்துவரினும், தனித்துப்போகப் பயப்ப
 டக்கூடிய அக்காட்டைக் கடப்பாராயினார். மேல் வெ
 யிலின் வெப்பத்தால் பூமியானது மிக ஆழ்ந்த பிலங்
 களாக வெடிப்புண்டு மிகக் கொதிக்கின்ற பாலைவனம்
 போன்ற இடத்தை, உண்மைத்தவசியாகிய திருநாவுக்
 கரசர் வந்தடைந்தார். இவ்விதமாக இரவும் பகலும்
 விடாது கடத்தற்கரிய காட்டிற் செல்லுவாராகிய நம
 தரசர் அப்படிப்போதலினால் தமது கால்கள் களைக்கா
 லளவும் தேய்ந்துவிடவும், அதை இலட்சியம் செய்
 யாமல், பார்வதி பாகராகிய பெருமானுடைய கயிலை
 யங்கிரியைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று அதன்மீதுவை
 த்த மனத்தை நீங்காதவராகித் தம் இரண்டு கைகளி
 னுதவியைக் கொண்டு தாவித்தாவி மேற் சென்றார்.
 பின் கைகளும் மணிக்கட்டுகள் அசைந்து தேய்ந்தொ
 ழிந்தன. அதன்பின்னும் அன்பரான அப்பர், உள்ளத்தி
 லாசையானது மேலும்மேலும் அதிகரிக்க, வெயிலின்

வெப்பத்தினால் பரற்கற்களிலும் புகைகளிம்பும் அக்
 கொடியகாட்டிலே, வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு மார்பி
 னால் நகர்ந்துசென்றனர். மார்புந்தேய்ந்து தசைசிந்தி
 எலும்பு வெளிப்படலும், செம்மை மனத்தையுடைய
 திருநாவுக்கரசர், மற்றவர்கள் அறியமுடியாத தமதுஉள்
 ளத்துணர்ச்சியிற் பெருமானிடத் துண்டான அன்பி
 னாலே அவரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று உயிரை யங்
 கே வைத்துவிட்டு, அவ்வுயிர் தங்குமிடமாகிய உடம்பு
 முழுதும், ஊன்சிந்தும்படி, கடத்தற்கரிய அக்காட்டில்
 மெள்ளமெள்ளப் புரண்டு மேற்சென்றார். அதுவுஞ்
 சிலநேரத்திற்கெல்லாம் உடம்பெங்குந் தேய்ந்துவிட
 சொல்லற்கரிய பெருமையுடைய கயிலையைத் தரிசிக்க
 வேண்டுமென்னும் உள்ளத்தூண்டுதலினால், கடைசியா
 கப் புரண்டுசெல்வதையும், உடம்பினுறுப்புக்கள் உறு
 தியழிந்த பின், அம்முயற்சியையும் விட்டொழித்து,
 மேலே செய்வதொன்று மில்லாமல், தமிழ்ச் சிங்கமா
 கிய நமதரசர் அவ்வழியிற்றங்கினார். பாம்பை அணிந்த
 பெருமானானவா, திருநாவுக்கரசு பின்னும் சிலகாலம்
 பூமியில் இருந்து மேலும் பலதேவாரப் பதிகங்களைப்
 பாடும்பொழுட்டு, அவர் இப்போதே கயிலைய தரிசு
 னஞ்செய்வதற்கு அருள்செய்யாராகி, அப்போது அங்
 கே நல்லநீர் நிறைந்த தடாகமுமொன்றுண்டுபண்ணி
 அதனிடத்தே ஓர் முனிவரின் உருவத்தோடு எழுந்த
 ருளிவந்தார். அப்பரின் முன்னே நின்று அவர் துன்
 பத்திற்குத் தாம் மிகவுருந்தியவர்போன்று அவரைப்
 பார்த்தபோது, அவரும் எதிர் இவரைப்பார்த்த அள
 வில் அவரை, 'நீர், உமது இந்த உறுப்புக்களெல்லாம்

இவ்வாறு தேய்ந்துவிடவும் இவ்வளவு வருத்தப்பட்டு இந்தக்கொடிய காட்டில் வந்தஎண்ணம்யாது?" என்று கேட்டார். குற்றமற்ற மரவுரியாலாகிய ஆடையும், மார்பில் முப்புரிநூலும், பிரகாசிக்கின்ற சடாபாரமும், திருமேனியிலே விபூதியும் விளங்குமபடி எதிர்நின்ற முனிவரைப் பெரிய அன்பராகிய அப்பர்பாராததுப்பே சும்பலம் கொஞ்சம் வந்தவுடன் சொல்வாராய் "முனிவரே, வண்டுகள் சப்திக்கும் கூந்தலையுடைய உமாதே விபாகராய் ஸ்ரீ வடகயிலாயத்திலே, தேவர்பெருமானாகிய சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் அத்திருக்காட்சியை நான்நேரேகண்டு வணங்கும் விருப்பத்தினோடு, ஆசை மேன்மேலுந்த இங்கு வந்தடைந்தேன் என்னுள்ளக்கருத்து இது" என்றுசொன்னார். இதிகேட்டு, மார்பில் பூணுநூலணிந்தமுனிவர், "திருக்கயிலையாகிய ஒப்பற்றமலை, இந்தப் பூமியில் பிறந்ததுமூலும் சாமானிய மனிதர்கள் அடைவதற்கெளிதோ? அல்ல. அங்கே ஆயுதங்களைபுடைய பற்பலதேவர்களும் சேர்தலருமையே. வெப்பம் பொருந்திய இக்காட்டில் வந்தது என்ன அறியாமை! இனி மீண்டும திருமபி ஊர்போவதே உமக்குக் கடனாகும்" என்று சொல்ல, அப்பர் "என்னையாண்டநாயகராகிய பெருமான் கயிலையில் வீற்றிருக்கும் திருக் காட்சியைத் தரிசித்தல்லாமல், என்மிருந்தாலும் அழியக்கூடிய இவ்வுடம்போடு நான் திரும்பிப்போகேன்" என்று மறுத்தார். அவாதுணியை யறிந்தவராகி, அவர் தம்மை யறிந்துகொள்ளச் செய்யும்படி அந்தமாதவப்பிரான், ஆகாயத்தில் மறைந்தருளி, அசரீரிவாக்காலே ஆகாயத்தில் நின்று 'ஒங்

கிய திருநாவுக்கரசனே' எழுந்திரு' என்று சொன்னவ ளளில், அப்பா தம திருமேனியி லுண்டாகிய புண் ணெல்லாமபோய் நல்லுடமப்டனே எழுந்தது விளங்கி னா. 'பெருமானே! என்னையாட்கொண்டருளிய அழு தம்போன்றவரே! என்முன்வந்தது பின் ஆகாயத்தில் மறைந்தருளிய வேதநாயகரே' நான் திருக்கயிலையை யடைந்து இந்தக் கண்களினாலே தேவரீர் எழுந்தரு ளிய திருக்காட்சியைத் தரிசிக்க அருள் புரியவேண் டெ, என்று நமஸ்கரித்தா. பெருமானும், இவ்வண் ணம் தம்மைத் துதித்தெழுந்த நல்ல அன்பரைப் பா தது, ஆகாயத்திலே அசரீரியாகிய தமது நிறைந்த திரு வாக்கினால் 'அனபனே! நீ இந்த நதடாகத்திலே முழு கிப்பின, நாம திருக்கயிலையிலிருக்கும் அநகாட்சியை ந குறறமற்றசிறப்பையுடைய திருவையாற்றிலே தரிசிப் பாயாக' என்று கட்டளையிட்டருளினா. இடபத்தை யுடையபெருமானா இவ்விருமாக அருளியதைத்தமது தலையின்மேற்கொண்டு நமஸ்கரித்தது 'வேற்றுகுவின் னாகி நினராய்போற்றி' என னும் திருப்பாதிசயப்பாடித் துதித்து, வன்மையையுடைய அததிருநாவுக்கரசர் திருப்பஞ்சாடசரத்தைத் துதித்துக்கொண்டு, பாலபோ லப்பரந்த நிறையுடைய அந்தடாகத்திலே பெருமான் கட்டளையின்படி முழங்கின. ஞானமிகுந்த தவசியா கிய அப்பர் இவ்வாறு குளிரந்த அதந்தடாகத்தில் முழ கிப் பின் உடனே, பெருமான மகிழ்ந்தநாடும் திருவை யாற்றிலே ஓடா தடாகக்கரையிலே, உலகமளலலாம அதி சயிக்குமாறு எழுந்தா. அதிதேவருடைய திருவருட் பெருமையையும் யாழ்வுது அறியமுடியுமோ! வாச

னையோடு கூடிய மலர்கள் நிறைந்துள்ள அத்தடாகத் தின் கரையில் ஏறித் தேவர்பெருமானாகிய சிவபிரானுடைய திருவருட்பெருமையை நினைத்து, 'எம்பெருமான் எனக்குத் தந்த கருணைத்திறமோ இது' என்று இரண்டு கண்களிலும் தாரைதாரையாகச்சலம் தம் மேல்வடிய அதனால்குளத்தில்முழ்கி எழுந்தவர்போல் நனைந்து நின்றார். கொடிகள் நெருங்கிவிளங்கப்பெற்ற திருவையாற்றிலே எழுந்தருளிய உடையவருடைய சிவந்த பாதங்களில் நமஸ்கரிப்பதற்காக அவர் வந்து கொண்டிருக்க அங்கே அத்திருப்பதியில் நிற்பனவுஞ் செல்பனவுமான எல்லாச்செநதுக்களும் பக்கத்திலே தத்தம் துணையுடனே விளங்குவதைக் கண்டார். பார்வதியோடுகூடிக் கயிலைமால்வரையில், பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் அத்தன்மையினால், இப்பூவுலகிலேயும் பற்பல யோனிபேதங்களாகிய செநதுக்களும், அச்சத்தி சிவத் தோற்றம்போலக் கூடி நின்றதைக் கண்டு அப்பர் பணிந்து பின், பெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கோயிலின்முன்வந்து சேர்ந்தார். வந்தவுடனே அங்கே நிகழ்ந்தது என்ன? அநதப்பெரிய கோயிலேதிருக்கயிலாயபாவதமாக உருக்கொள்ளவும், அங்கே பெருமானடிகளைப் போற்றும் பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய பெரிய தேவர்கள் மிக்க அன்போடு துதிக்கும் சததமானது அதிகரிக்கவும், பெருமானருளிய வேதங்களுெல்லாம தனித்தனியாக அங்கே முழங்கிக்கொண்டிருக்கவும், தேவர்கள், தானவர்கள், சித்தர்கள், வித்தியாதரர்கள், இயக்கர்கள், மகாதவசிகள், முனிவர்கள் ஆகிய இவர்களுெல்லாரும் பக்கங்களிலே

நெருங்கியிருக்கவும், நீலோற்பலம்போன்ற கண்களை யுடைய அரம்பை முதலிய தேவமாதர்களுடைய பாட் டொலியும் ஆட்டொலியும் ஏழுகடலின் ஓசையினும் மிகுந்தொலிக்கவும், கங்கை முதலாகத் தெய்வத்தன் மைவாய்ந்த மாநதிகுளெல்லாம் மங்கலஞ்செய்யும் தம து மிக்கநீரைக்கொண்டு வணங்கவும், எங்கேயும் பெ ரியசிவகணத்தலைவர்கள் நமஸ்கரிக்கவும், பலபலவாத் தியங்களை முழக்கி பூதவேதாளங்கள் துதிக்கவும், அங் கே வந்தவர்கள், வெள்ளிமாமலையானது இரண்டுதா னேவென்று சந்தேகிக்குமபடி வெண்மை வாய்ந்த செங்கண்மால்விடையானது எதிரேநிற்கவும், முநதை மாதவப்பயனால் முதன்மைபெற்ற நந்தியெயம்பெருமா ன் சன்னதிவிலக்கி நடுவேநிற்கவும் வெள்ளிமலையின மீது பிரகாசிக்கும்பவளமலையானது தன்மீதுமரகதக் கொடியொன்று படருமபடியாக வீற்றருந்ததோவெ ன்று சொல்லும்படி, தம் இடப்பக்கத்திலே பார்வதி யோடுகூட வீற்றிருந்தருளிய சிவபெருமானைத் திருநா வுக்கரசு கண்டார். கண்டதாகிய அந்த ஆனந்தக்கட லைத் தம் கண்களால் முகநதுகொண்டு, கைகளைச் சிர மேற்குவித்து எதிரேகீழ்வீழ்நது நமஸ்கரித்தெழுந்து உடம்பு விதிர்க்க, பெருமான் முன்னே நின்று திருநா வுக்கரசு, ஆடினார், பாடினார், அழுதார். அங்கே அவர் க்கு அப்போது நிகழ்ந்தமெய்ப்பாட்டை யாவர்சொல் லவல்லார்கள்? ஒருவருமில்லை. தம் கண்களுக்கு முன் னே கண்டுகொண்டு, பெருமானருளாகிய அமுதத்தை உண்ணும்படிக் குறையாத அன்மையுடைய திருநாவுக் கரசு ஆசையானது மேன்மேல்திகரிக்கப் பொன்போ

லப்பிரகாசிகும சடையையுடைய பெருமானைத்துதிக்க
கும திருத்தாண்டகத்தைப் பாடிபோற்றினார்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆராதிரிபுரங்கணீரூநோக்கு

மனலாடியாறமுதேயென்றேறானே

கூரார்மழுவாட்படையொன்றேறந்திக்

குறட்பூதப்பல்படையாயென்றேறானே

பேராயிரமுடையாயென்றேறானே

பிறைகுடும்பிஞ்ஞகனெனென்றேறானே

யாராவமுதேயென்னையாறனே

யென்றென்றேறானரற்றிறைகினேறனே.

வில்லாடிவேடனெனென்றேறானே

வெண்ணீறுமெயக கணிகதாயென்றேறானே

சொல்லாயகுழலாயென்றேறானே

சுவாயதொனனெறியேயென்றேறானே

யெல்லாமாயென்னுயிரேயென்றேறானே

யிலங்கையாகோன்றோளிறுத்தாயென்றேறானே

யல்லாவினதீர்க்குமையாறனே

யென்றென்றேறானரற்றிறைகினேறனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இவ்விதமாக அன்பா மனதிற்பழுறுமபடியாகக்
கயிலை யெமபெருமான தமது பிராட்டியாருடனே
எழுந்தருளியிருநது, பின் அததொண்டர் தம்மெதி
ரே தொழுது நின்றவுடனே அந்த அறபுதக்காட்சியை
மறைத்தருளி, அததிருவை யாற்றிலே யிருக்கின்ற
காட்சியையே காட்டியருளினார். பெருமான் இவ்வாறு
தமது காட்சிகொடுத்த மறைந்ததும் அப்பர் மனம்வரு

ந்திப்பின் பெருமானுடைய திருவருளோ இது என்று
தெளிநது தேசமும்பும்வகை தாம் கண்ட காட்சியை
மிகமகிழ்சியோடுபாடுவாராய் 'மாதர்ப்பிறைக்கண்ணி'
என்னும் குற்றமற்ற சொற்களாலாகிய திருப்பதிகங்
களால் 'பெருமானமர்ந்தருளும் திருவையாற்றிலே
யிருக்கும் சராசரங்கெல்லாம தம்தம் காதற்றுணை
யோடுகூடி யிருக்கக்கண்டேன்' என்றுபாடி நின்றார்.

திருவையாறு.

பண்-காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதர்ப்பிறைக்கண்ணியானைமலையான்மகளொடுமபாடிப்
போதொடுநீசுமநதேததிப்புருவாரவர்பின்புருவேன்
யாதுஞ்சுவடிபடாமலையாறடைகின்றபோது
காதன்மடப்படியோடுவகளிறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன்.

வளாமதிக்கண்ணியினைவார்குழலொளொடும்பாடிக்
கனவுபடாததொர்காலங்காண்பானகடைக்கணிக்கின்றே
னளவுபடாததொரன்போடையாறடைகின்றபோது
விளமணநாகுதழுவினேறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெருமானைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்துத் துதித்து
திருத்தாண்டகங்களும், திருக்குறுந் தொகைகளும்
திருநேரிசைகளும் மிக அன்புநிறைந்த திருவிருத்தங்
களும் பாடி வணங்கிக் கைத்திருத்தொண்டு செய்து
அங்கே திருவையாறமில் திருநாவுக்கரசர் சிலநாள்தங்
கினார். பின் அங்கிருநதுபோய் திருநெய்த்தானம் முடி

லாகப் பக்கத்திலேயுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருமழபாடிப்பிரானைக் குமபிட்டுப் பதிகமபாடிப் பணிசெய்து வணங்கிப் பிரமம விஷ்ணுக்களுக் கெட்டாத பெருமானமாத திருப்பூந்துருத்தியைச் சார்ந்தார். விருப்பத்தோடும் உள்ளே புகுநது திருக்கோயிலின் முன்னேவந்து வலம்வந்துவணங்கிப் பெருமானுடைய சன்னிதானத்திலே அன்போடும் பணிநது நிறைநது நீங்காத ஆசை அதிகரிக்கக் கண்ணீர் துளுமப ஆனந்தபரவசராகித் 'திருப்பூநதுருத்தியிலே எழுந்தருளிய செவ்விய சடாபாரத்தை யுடையாரும் மலைபோலும் இடபத்தை வாகனமாக வுடையாரும் ஆகிய பொய்யிலியைக் கண்டேன' என்று ஆசைநிறைந்த திருத்தாண்டகத்தையும்,

திருப்பூந்துருத்தி - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனக்கென்றுமினியானையெம்மானறன்னை
 யெழிலாருமேகம்பமேயான்றன்னை
 மனக்கென்றுமவருவானைவஞ்சர்நெஞ்சி
 னிலலானென்றியூர்மேயான்றன்னைத்
 தனக்கென்றுமடியேனையாளாக்கொண்ட
 சங்கரனைச்சங்கவாசுழையான்றனைப்
 புனக்கொன்றைததாரணிந்தபுரிதனறன்னைப்
 பொய்யிலியைப்பூந்துருத்திகண்டேனே.

மறுத்தானைமலைகாததங்கெடுத்தான்றன்னை
 மணிமுடியோடிருபதுதோணெரியக்காலா
 விறுத்தானையெழுநரம்பினிசைக்கட்டானை
 யெண்டிசைக்குங்கண்ணாணென்சிரமெலொன்றை

யறுத்தானையமரர்களுக்கமுதிந்தானை

யாவாக்குந்தாங்கொணாஞ்சமுண்டு

பொறுததானைப்புண்ணியனைப்புரிதன்றன்னைப்

பொய்யிலியைப்பூந் துருத்திகண்டேனானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

‘இருப்போம திருவடிக்கீழ்நாம’ என்னும் திருக்குறுந்தொகையையும்பாடிப் பின்னும் ‘நாம அடிபோறுவதே’ எனனும் தமிழ்திருவிருத்தத்தைப்பாடித் துதித்து அங்கே தங்கித் திருத்தொண்டுசெய்து பெருமானுடைய திருவருளபெற்றுப் பின் சூரிய சந்திரர் தோயும்படி உயாத திருமாடமொன்றை அங்கே அமைத்தாரா. பலவகைத் திருத்தாண்டகம், தனித்திருத்தாண்டகம் அடியார துயாகளையும் பெருமானிடத்தே அடைவு திருத்தாண்டகம், உயயும்வகை கொடுக்கும்படித் துதிக்கும் திருவங்கமாலேழுதலாகிய பலபதிகத் தொகையையும் அங்கே அருளியொழிந்து தங்கியிருந்தாரா.

பலவகைத் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நேர்ந்தொருத்தியொருபாகத்தடங்கக்கண்டு

நிலைதளரவாயிரமாமுகத்தினேடு

பாய்ந்தொருத்திபடர்சடைமேற்பயிலக்கண்டு

படவரவும்பனிமதியும்வைத்தசெல்வர்

தாந்திருத்தித்தம்மனதையொருக்காற்றொண்டர்

தனித்தொருதண்ணீறிமெய்தளராமுன்னம்

பூந்துருத்திபூந்துருத்தியென்பீராசிற்

பொல்லாப்புலாற்றுருத்திபோக்கலாமே.

தந்தையார்தாயாருடன்பிறந்தார்
 தாரமார்புத்திரரார்தாந்தாமாரே
 வந்தவாறெங்கனேபோமாறேதோ
 மாயமாமிதற்கே துமகிழவேண்டா
 சிந்தையீருமக்கொன்றுசொல்லக்கேண்மின்
 ரிகழ்மதியும்வாளரவுந்திளைக்குஞ்சென்னி
 யெந்தையார்திருநாமநமச்சிவாய
 வென்றெழுவார்க்கிருவிசும்பிலிருக்கலாமே.
 திருச்சிற்றம்பலம்.

தனித்-திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அப்பனீயம்மைநீயையனுநீ
 யன்புடையமாமனுமாமியுநீ
 யொப்புடையமாதருமொன்பொருளுநீ
 யொருகுலமுஞ்சுற்றமுமோருருநீ
 துய்ப்பனவுமய்ப்பனவுந்தோற்றுவாய்நீ
 துணையாயென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ
 யிப்பொன்னீயிம்மணிநீயிம்முத்துநீ
 யிறைவனீயேறுரந்தசெல்வனீயே.

சங்கரிதிபதுமரிதியிரண்டிந்தந்து
 தரணியொடுவாளுத்தருவரேனு
 மங்குவாரவார்செல்வமதிப்போமல்லோ
 மாதேவர்க்கேகாந்தரல்லாராகி
 லங்கமெலாங்குறைந்தழுகுதொழுநோயரா
 யாவுரித்துத்தின்றுழும்புலையேரனுங்
 கங்கைவார்சடைக்கரந்தார்க்கன்பராகி
 லவர்களுந்நாம்வணங்குகடவுளாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திரு அங்கமாலே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தலையேநீவணங்காய்
தலைமாலேதலைக்கணிந்து
தலையாலேபலிதேருந்தலைவனைத்
தலையேநீவணங்காய்.

தேடிக்கண்டுகொண்டேன்
திருமாலொடுநான்முகனுந்
தேடித்தேடொணாதேவனையென்னுள்ளே
தேடிக்கண்டுகொண்டேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காவிரியாறு சூழ்ந்த திருப்பூந்துருத்தியிலே அப்பர் இருக்கும் காலத்திலே, கலங்காநெஞ்சமுடைய வலிய சமணர்களை வாதிலே வென்று அழித்துப் பாண்டியனது கூணையும் நிமிர்த்தருளி திருநீற்றினொளியைப் பரவச்செய்து சிறப்புவாய்ந்த சீகாழிப்பிள்ளையார் திரும்பிவந்தார். செந்தமிழ் நாடாகிய பாண்டியநாட்டிலிருந்து காவிரிநாடாகிய சோழநாட்டிலே வந்த அப்பிள்ளையார் திருநாவுக்கரசர் தங்கியிருக்கின்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டசு சீக்கிரம் அவரிடம் போவேன் என்று நினைந்து திருப்பூந்துருத்தி நகரத்தின புறத்திலே வந்தடைந்தார். இவ்வாறு சீகாழிப்பிள்ளையார் எழுந்தருள்வதை, உலகம பரவும் சிறப்பு வாய்ந்த அப்பர் கேட்டு மனமகிழ்ந்தது கண்களானவை மிக ஆனந்தங்கொள்ளுமபடி கண்டு வணங்கும் ஆசையினாலே எழுந்தருளி யெதிரேபோனார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் வரும்வழியிலே சென்றடைநது அவருடைய அடியார்கூட்டத்தின் நெருக்கத்திலே அவா தம்மைக்காணாதபடி அவரைத் தொழுது அப்பா, 'பிள்ளையாரெழுந்தருளிவரும் முத்துச் சிவிகையை என் புன்னுடலிதனால் நான்தாங்குவேனாக' என்று துணிநது தாங்கிச் சென்றா. திருநாவுக்கரசா, 'கோவணபிகையெனும் கொள்கையா' என்றபடி முறறத்துறந்த முழுமுாததியானதுபறழி, அவரை அவா திருத்தொண்டினாலும், திருவாககாலும் அறியலாமேயன்றி வெளிவீடததாலறிய லாகாமையின் முன் இவரைக்கண்டு தரிசித்ததுங் கலந்திருந்த திருஞானசம்பந்தரின் பரிசனங்களிலுங்கூட, இவ்விதமாக அவா பிள்ளையாரெழுந்தருளிவரும் அழகிய முத்துச் சிவிகையை மறறவாகளோடு தாமுமொருவராய்க் கலந்த தாங்கி மனங்களித்துச் செலவாரை ஒருவரும் அறியாதாரிலலை திருஞானசம்பந்தா, அப்பா இருந்த திருப்பூந்துருத்திக் கருகிலே வந்ததும் 'அப்பா எங்கே யிருக்கின்றா?' என்று கேட்க அதற்கு அப்பா மிக வருகி 'அடியேன தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தாங்கும் பெருமபாககியதைப பெறறு இங்கே யிருக்கின்றேன்' என்றா. பிள்ளையா இதைக் கேட்டதும் மிக விரைவாக உழிற்றங்கி, மனம் மிகப்பதைத்து ஆண்ட வரசைவணங்க, அப்பரும் அவாவணங்குவதற்கு முந்தாம் அவரை வணங்கவுட பககத்தே சூழ்ந்த சிவனடியார்களுல்லாரும் தொழுது அரகரவோசை முழக்கினார்கள். இவ்வாறு சீகாழிப்பிள்ளையாரும் திருநாவுக்கரசரும் கூடிச்சென்று சந்திரன் தவழ்தற்கிடமாகிய

சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பூந்துருத்தி நகரத்திலே மழு
 மாணேந்திய மாதொருபாகருடைய பாதங்களைவணங்கி
 துதித்து அங்கே இருவரும் தங்கினார்கள். வலிய சம
 னாகளை வாதிடவென்றதும், பாண்டியனுடைய கூளை
 நீக்கியதும், திருநீற்றைப் பரவச்செய்ததும் ஆகிய
 இவற்றைப் பெருந்தவதையுடைய பிள்ளையாரா சொல
 லக்கேட்டுக் குற்றமற்ற புகழையுடைய அப்பா மிக
 மகிழ்ந்தார். கற்பிற்சிறந்த மங்கையர்க்கரசியாருடைய
 அன்பின தன்மையும், சினேகங்கொண்ட குலச்சிறை
 நாயனாருடைய பெருமையையும் பிள்ளையாரா மிக எடுத்
 துச்சொல்ல, அளவற்ற சிறப்புடைய அப்பர் தாழும்
 அத்தமிழ்நாட்டிய பாண்டிநாட்டைத் தரிசிப்பதற்கு
 விருப்பங்கொண்டு பிள்ளையாரை நோக்கித் திருத்தொ
 ண்டைநாட்டிலே பெருமானமந்த திருத்தலங்களைத்
 தரிசித்துப் பாடுமபடி சொல்லியருள அவரும் அதற்கு
 இசைந்து, திருப்பூந்துருத்தியாரை வணங்கி விடை
 பெற்று மேற்சொல்வாராயினார். திருநாவுக்கரசும் பெ
 ருமானுடைய விடைபெற்று அங்கிருந்து புறப்படும்
 பாண்டிநாடு நோக்கிப் போவாராய்த தெனறிசையிற
 போய திருப்புத்தூரை வணங்கித் துதித்துக்கொண்டு
 சென்று, சந்திரனைத்தீண்டுமபடி நீண்ட கொடிகளை
 யுடைய மதில்கூழ்ந்த திருவால்வாய் எனலும் மதுரை
 யையடைந்தார். அங்கே திருந்திய தமிழ்ச்சங்கத்தி
 லேயிருந்து தமிழாராயந்த பெருமானுடைய கோயில
 திருமுற்றத்தை வலங்கொண்டு முன்னே நமஸ்கரித்து
 உள்ளேசென்று பெரியஇடபத்தை லாகனமாகவுடைய
 பெருமானை வணங்கி மிக மகிழ்ச்சியோடு ஆனந்தித்

தார். பொருந்தியமிக்க ஆனந்தத்திலேழுமுகிப் பெரு
மாணை 'முனைத்தாணை' என்று தொடங்கும் திருத்தாண்
டகம்பாடித் துதித்து,

திருவாலவாய் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முனைத்தானையெல்லார்க்குமுன்னேதோன்றி
முதிருஞ்சடைமுடிமேன்முகிழ்வெண்டிங்கள்
வளைத்தானைவல்லசர்புரங்கண்மூன்றும்
வரைசிலையாவாசுகிமாநாணுக்கோத்துத்
துளைத்தானைச்செசரத்தாற்றுவளநீராத்
தாமுத்தவெண்முறுவலுமையோடாடித்
திளைத்தானைத்தென்கூடற்றிருவாலவாய்ச்
சிவனடியேசிந்திக்கப்பெற்றேறானே.

தூர்த்தனைத்தோண்முடிபத்திறுத்தான்றன்னைத்
தொன்னரம்பினின்னிசைகேட்டருள்செய்தானைப்
பார்த்தனைப்பணிகண்டுபரிந்தான்றன்னைப்
பரிந்தவற்குப்பாசுபதமீந்தான்றன்னை
யாத்தனையடியேனுக்கன்பன்றன்னை
யளாவிளாப்பல்லூழிகண்டுநின்ற
தீர்த்தனைத்தென்கூடற்றிருவாலவாய்ச்
சிவனடியேசிந்திக்கப்பெற்றேறானே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெளியேவந்து வணங்கி மனமகிழ்ந்தார். அப்
போது, சிறப்பின் விளங்கிய மங்கையர்க்கரசியாரும்,
கூனிமிர்ந்த பாண்டியராசனும், உலகம் புகழும் குலச்
சிறை மந்திரியாரும் வந்து வாசீசரை வணங்கி ஆராத
ஆசையோடு துதிக்க அவரும் அங்கே தங்கியிருந்

தார். பின் திருவாலவாயில் எழுந்தருளியவரும், பொருளிலககணம் அருளிச்செய்தவரும் ஆகிய பெருமானைத் திருநேரிசை, திருத்தாண்டகம் முதலாகிய உண்மைத் தமிழ்ப்பதிகங்களைப் பாடித்துதித்துத் திருப்பணிசெய்து சிலநாளிருந்து பின் பகைவா முப்புரநீறு படுத்திய முக்கட் பிரானமர்ந்த திருப்புவணத்தை யடைந்தார்.

அங்கே கோயிலுட்சென்று விஷ்ணுவுக்குமெட்டாத பெருமானை நேரேகண்டு வணங்கி 'வடிவேறு திரிசூலம்' என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தால துதித்துச்

திருப்புவணம் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வடிவேறுதிரிசூலந்தோன்றுந்தோன்றும்
வளர்ச்சடைமேலிளமதியந்தோன்றுந்தோன்றுங்
கடியேறுகமழ்கொன்றைக்கண்ணிதோன்றுங்
காதில்வெண்குழைதோடுகலந்துதோன்று
மிடியேறுகளிற்றுரிவைப்போர்வைதோன்று
• மெழிறிகழுந்திருமுடியுமிவங்கிதோன்றும்
பொடியேறுதிருமேனிபொலிந்துதோன்றும்
பொழிறிகழம்புவணத்தெம்புனிதனார்க்கே.

ஆருருவவுள்குவாருள்ளத்துள்ளே
யவ்வுருவாய்நிற்கின்றவருளுந்தோன்றும்
வாருருவப்பூண்முலைன்மங்கைதன்னை
மகிழ்ந்தொருபால்வைத்துகந்தவடிவந்தோன்று

நீருருவக்கடலிலங்கையரக்கர்கோனை

நெறுநெறெனவடர்த்திட்டிலையுந்தோன்றும்

போருருவக்கடற்றுதைத்தபொற்புத்தோன்றும்

பொழிநிகழும்பூவணத்தெம்புனிதனார்க்கே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்று பெருமானுடைய பிறதலங்களையுந் தரி
சிக்க நினைந்து தென்னிலங்கையிலே இராவணனு
டைய பத்துதலைகளையும் அறுத்த இராமனுக்குண்
டான பெரும்பாதகத்தைத் தீர்த்தருளிய பெருமானைக்
கும்பிட நினைந்து சென்று அங்கே மிக மகிழ்ச்சி
கொண்டு மனங்கரைந்துருகத் தொழுதெழுந்தார்.
தேவர்கள் எல்லாம் வந்திகளும் ஒப்பற்ற முதல்
வரும், திருவிராமீசசுரத்திலே எழுந்தருளிய இறை
வனும் ஆகிய பெருமான முன்னிலையில் நின்று மிக்க
விரும்பத்தினாலே திருநேரிசைகள் முதலாகப் பதிகங்
களைப் பாடித் துதித்து,

இராமேச்சுரம் - திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாசமுகழிக்ககில்லாவரக்கரைப்படுத்துத்தகக

வாசமிக்கலர்கள்கொண்டுமதியினுன்மால்செய்கோயி

னேசமிக்கன்பினாலேநினைமினீர்நின்றநாளாந்

தேசமிக்கானிருந்ததிருவிராமேச்சுரமே.

வரைகளொத்தேயுயர்ந்தமணிமுடியரக்கர்கோனை

விரையமுற்றறவொடுகடமிண்டுமால்செய்தகோயி

றிரைகண்முததால்வணங்குந்திருவிராமேச்சுரத்தை

யுரைகள்பத்தாஹரைப்பாருள்குவாரன்பினாலே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அப்பர் அங்கே திருத்தொண்டு செய்துகொண்டார்ந்திருந்தார். அங்கே சிலநாளிருந்து பின் பெருமானுடைய விடைபெற்றுச் சென்று தமிழ்நாட்டிலே யுள்ள திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் முதலாகிய பெருமானார்ந்த திருப்பதிகளைத் தரிசிப்பாராய் அங்கங்கே சென்று குமபிட்டிப் பலவகையாலும் திருப்பதிகங்களைப் பாடித் திருத்தொண்டு செய்து எப்பொழுதும் மாறாது கண்களிலிருந்து நீர் வடியப் பெருமானுடைய திருவடிகளையே தழுவி மனத்துடனே அவ்வுணர்ச்சியோடு சஞ்சரித்துவந்தார். தேன்பொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த செந்தமிழ் நாட்டிலே எல்லாப்பதிகளிலும் போய்வணங்கிப் பெருமானைத் தரிசிப்பவராகிய அப்பா காவிரி நாட்டையடைந்து அந்த ஆறு சூழ்ந்த திருப்பதிகளைப் பின்னுந் தரிசித்துக் கடைசியாகப் பொய்யாகிய பாசங்களைப் போக்குவாராய் திருப்புகலூரை வந்தடைந்தார். பொய்கைகள் சூழ்ந்த அழகிய புகலூரிலே பெருமானுடைய மலர்ப்பாதங்களை வணங்கி உருகிய மனத்தின் நிறைந்த அன்போடு தினந்தோறும் திருமுன்றிலிலே கைத்திருத்தொண்டு செய்து மிகக் ஆசையுடன் அங்கே யிருக்குநாள்களிலே அளவில்லாத பல திருப்பதிகங்களை யருளிச்செய்தார். அப்பதியிலே, நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித்தாண்டகம், பெருமானுடைய தலங்களை யெல்லாம் துதிக்கும் திருக்கோத்திரக்கோவை, குறைந்ததிருநேரிசை, தனித்திருநேரிசை, ஆருயிர்த்திருவிருத்தம், தசபுராணம், பாவநாசப்பதிகம், முதலான பிதபதிகங்களையும், அநுட்க்டலளிக்கும் அண்ணலா

ரான பெருமானைத் துதித்துப் பாடினார். இந்த நிலைமையிலே திருநாவுக்கரசர் திருப்பணிசெய்து கொண்டிருக்க அவருடைய நன்னிலைமையை உலகுக்குக் காட்டுவாராய்ச் சிவபெருமான், அவர் திரு முன்றிலிலே திருப்பணி செய்யத் தம் உழவாரத்தை வைத்த விடமெல்லாம் பொன்னும் நவமணிகளும் வெளிப்படும்படியாக அருள்செய்தார். செவ்விய பொன்னும் நவமணிகளும் அங்கே விளங்கவும், அவற்றையும் எம்பெருமான் திரு முன்றிலிலே உருளும் பருக்கைக் கல்லுடனே சமமாய் மதித்து அப்பர் தமது உழவாரத்திலே அவற்றை ஏந்திச் சென்று வாசநதங்கிய பூக்கள் மலர்ந்த தடாகத்திலே எறிந்தனர். புல்லும் கல்லும் பொன்னும் மணியும், சொல்லும் என்றெல்லாவற்றையும் ஒப்பக்கருதும் உத்தமராகிய திருநாவுக்கரசரின் முன்னே, திருப்புகலூர் பெருமானுடைய திருவருளினாலே விற்போன்ற நெறியையுடைய தெய்வப்பெண்கள் ஆகாயமாக்கமாக வந்து கீழிறங்கினார்கள். வானத்திலே யிருந்து மின்னற் கொடிகள் வந்து இறங்கினாற்போல வந்து சுருதிகளிற் சொல்லிய அலங்காரத்தன்மை வாய்ந்த கானமாகிய அமுதத்தை வெளிவிடும் கனிபோன்ற வாயின் ஒளிவீசவும், நீண்டகண்களினொளி வீசவும் இசைபாடினார்கள். சுற்பகத்தின் பூந்தளிர் போலு மெல்லிய அடிகள் அழகிய சாரிகை செய்யவும், நீலோற்பல மொட்டுப்போலும் விரல்வட்டனை யோடுங் கையானது அவ்வடிக்கிசையப் பெயரவும், இந்தக்கையின், அசைவிற்கிசைய மீன்போலும் கண்கள் பக்கங்களிற் பெயரவும், அற்புதமாகிய பொன்

கொடியானது அசைந்தாடுவதுபோல் ஆடினார்கள். இவ்விதமாக அவர்கள் சிலநேரம் ஆடுவார்கள்; சில நேரம் பாடுவார்கள்; பின் இவர்மீது பூமாரி பெய்வார்கள். தழுவ பவர்கள் போலப் பக்கத்திலே வருவார்கள். கூந்தலவிழவும், இடையானது துடங்கவும், ஓடுவார்கள். பின்னும மன்மதனையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு திருமபிவருவார்கள். தம்மொளி பெருகும் படி நிற்பார்கள். துகில அசையும்படி நிற்பார்கள். இவ்விதமாக அரம்பையர்கள் எல்லாவிதத்தாலும் தம் மயக்கச்செய்கைகளைச் செய்யவும், பெருமானுடைய திருவடிகளிலே பதிந்த நினைவு மாறாத அன்பினாலே உருகிய மெய்ப்பாட்டையுடைய குற்றமற்ற தவதையையுடைய திருநாவுக்கரசர் தமது மனநிலை சிறிதும் திரியாமல் தாம் செய்த திருத்தொண்டிலே ஊன்றி நின்றார். நிலையற்றதும், பாவநதருவதும், பகுதிப்பதுமாகிய இந்த இருவினைகளை நோக்கி 'உமமால் ஆக வேண்டிய குறை எனக்கு என்ன இருக்கின்றது. திருவாரூர்ப் பெருமானுக்கே அடிமையாயினேன். நீவினானே அலையவேண்டாம்' என்று 'பொய்மமாயப்பெருங்கடலுள்' எனனும திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார்.

திருவாரூர் - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிறம்பலம்.

பொய்ம்மாயப்பெருங்கடலீர்புலம்பாரின்ற
புண்ணியங்காடவினகாடிருவேநீங்க
ளிம்மாயப்பெருங்கடலையரித்துத்தின்பீர்க்
கில்லையேடுந்ததுதான்யானேல்வாடுனார்

தம்மானை ததலைமகனை த்தண்ணலாநூர்த்
 தடங்கடலைதொடாநதோரையடங்கசசெய்யு
 மெம்மான் றனடிதொடாவானுழிதர்கின்றே
 னிடையிலேனகெடுவீகாளிடேறன்மின்னே.

சுருக்கமொடுபெருக்கநிலை த்தல்பற்றித்
 துப்பறையென்றனைவீரிவவுலகையோடிச்
 செருக்கிமிகைசெலுத்தியுமசெய்கைவைகல்
 செய்கின்றீர்க்கமையாதேயானேனமிக்க
 தருக்கிமிகவரையெடுத்தவரக்களுகந்
 தளரவடியெடுத்தவன் றனபாடல்கேட்டு
 வீரககமெழுந்தருளியவெம்பெருமானபாதத்
 திடையிலேனகெடுவீகாளிடேறன்மின்னே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்தத் தெய்வப்பெண்கள் இவாபகததிலே நெ
 ருங்கவந்து மதனவசககாதனுடையவர்கள் செய்யும்
 வஞ்சனை போச செய்யவும் பேதமில்லாது ஒன்றாகிய
 உணர்ச்சியையுடைய பெரியவராகிய அப்பரைத் திரி
 விகத முடியாமையற்றவி வேறொரு செயலு மில்லாத
 தால அளரைப் பணிந்து போயவிட்டார்கள். இந்தத்
 தனமைபை எழுலகங்களும் அறிந்து துதிகக, நிலைபெ
 ருற அன் போடுகூடியபகுதியே வடிவமான அப்பா, பிர
 காசிக்ரு உடாபரததையுடைய பெருமானுடையமெய்
 யருள கூடுகாலம் சம்பிகநச சிலநள அபபுகலூரி
 லே தங்கியிருந்தார. பொருந்திய தன் அநதக்கரணங்
 களில் உடாடான தலைப்பாட்டினாலே 'தன அடியனா
 கிய என்னையுந்லாப்பெருமான இனித நனசேவடிக்
 கழ ளைநூரகொள்வர்' என்று எழுதினற முன்னு

ணர்வின் முயற்சியினால் பலதிருவிருத்தங்களைப் பாடினான். பூமி முதலிய பல உலகங்களும் துதிசூருமபடி நிலைபெற்ற 'புண்ணிபாவுன்னடிகேகேபோதுகினேறென' என்னும் திருத்தாண்டகத்தை பாடி,

திருப்புகலூர் - திருத்தாண்டகம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

எண்ணுகெனென்சொல்லியெண்ணுகேடு
வெம்பெருமான் திருவடியேயெண்ணினல்லாற்
கண்ணிலேனமறேரர்களைகணிலவேன்
கழலடியேகைதொழுது காணினல்லா
வொண்ணுளையொன்பதுவாசல்வையதா
யொக்கவடைசூருமேபோதுணரமாட்டேன்
புண்ணியாவுன்னடிகேகேபோதுகினேறென
பூம்புகலூர்மேவியபுண்ணியனே.

ஒருவனையும்ல்லாதுணராதுள்ள
முணர்ச்சித்தடிமாற்றத்துள்ளேநின்ற
விருவரையுமுவரையுமெனமேலேவி
யில்லாதவறுததாய்கடுவிலேவேனவக
கருவரைசூழ்கானவிலவகைவெந்தன
கடுநதோமீதோடாமைக்காலாற்செற்ற
பொருவரையாயுன்னடிகேகேபோதுகினேறென
பூம்புகலூர்மேவியபுண்ணியனே.

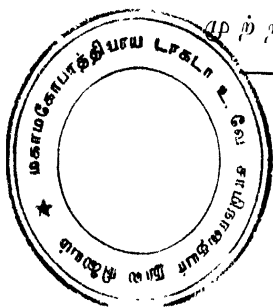
திருச்சிற்றம்பலம்.

யாவராலும் எய்தற்கூரிய சிவானந்த ஞானமே -ருவாகிப் பெருமானுடைய சேவடி நிழலை அப்பர் அடைந்தருளினார். இங்ஙனம் அவர் சிவனடிகலந்த ; ருளிய சித்திரைச் சதயமாகிய திருநாளிலே தேவர்கள்

பூமிநிறைய பூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவதந்துபி
 னைநதும் முழங்கின, இங்கேயுள்ள எல்லா யோனிடே
 தங்களும் தத்தமுள்ளே பெருமகிழ்ச்சி நிறைந்
 ருநதன

திருநாவுக்கரசுநாயனார் மேற்சொல்லிய சரித்த
 ரத்தாலே திருஞானசம்பந்தா காலத்திலே யிருந்தவ
 ளன்பாது யாவரும் அறியலாம். திருஞான சம்பந்தா
 பல பிரபல ஆதாரங்களால் தி. பி. 610 - ல இருந்தவ
 ரென்று இப்போது நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
 ஆகவே நமது திருநாவுக்கரசரும் இறங்குகு ஏறங்கு
 றைய 1289 - வருடங்கடகு முன்னிருந்தாரா என்று
 தெளிவாகின்றது.

முற்றிற்று.

MAHAMAHOPADHYAYA
 U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY